

Giới thiệu Vương Phi Trùng Sinh Ký

Truyện Vương Phi Trùng Sinh Ký của tác giả Cửu Lam là một câu chuyện ngôn tình cổ đại. Bùi Ngọc Kiều là đại cô nương Hầu phủ, mỹ mạo e thẹn như hoa, chỉ là có chút ngốc, mơ mơ hồ hồ bị chỉ hôn cho Sở Vương Tư Đồ Tu. Sau khi kết hôn ác tướng công có công chỉ bảo, cuối cùng nàng cũng mở mang ra chút. Đáng tiếc hai vợ chồng đều đoản mệnh, lần lượt qua đời.

Trùng sinh năm mươi lăm tuổi, Bùi Ngọc Kiều có tổ mẫu đau phụ thân sùng, lại không chịu gả cho tướng công hung dữ kiếp trước. Tư Đồ Tu sau khi phát hiện mất hứng, tự tay dạy dỗ tốt cô nương, chẳng lẽ để cho người khác ngồi không hưởng lộc?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Bùi Ngọc Kiều từ sau khi tỉnh lại, không hề nói câu nào.

Trong Vọng Xuân uyển, vài nhóm người đến đến đi đi, hoặc là lo lắng, hoặc là xem náo nhiệt, nhưng đối với đại đa số người trong phủ mà nói, việc này không quan trọng.

Bởi vì ai cũng biết trưởng nữ Đông Bình Hầu phủ là một đứa ngốc, từ nhỏ ngu dốt, không giống hài tử khác ba bốn tuổi biết lễ nghĩa, bảy tám tuổi biết đọc biết viết. Bùi Ngọc Kiều mãi đến năm chín tuổi mới hiểu chuyện, năm nay vừa mới mười lăm, tuy là trời sinh bộ dáng không tầm thường, thế nhưng không có sở trường gì. Đi ra ngoài cửa, mọi người trước mặt không nói, sau lưng chỉ nói Bùi gia đáng thương.

Cho nên, một đứa trẻ ngốc như vậy, dù là vấp ngã một lần, có ngốc thêm một ít, dường như cũng không làm sao.

Nhưng mà, dù những người kia không quan tâm, nô tỳ bên người nàng đã vội tức giận đau lòng.

Trúc Linh liên tục để kim đâm vào tay, thở dài đem đế giày bỏ xuống đi tới. Dùng ngọc câu (*) vén màn che thêu phù dung hoa màu hạnh, nàng vụng trộm liếc mắt nhìn Bùi Ngọc Kiều.

(*) ngọc câu : móc bằng ngọc

Tiểu cô nương phấn điều ngọc mài (*) dường như vẫn ngồi, áo ngủ bằng gấm kéo đến bên hông, thân mình tựa vào gối, đôi mắt mặc ngọc tràn đầy vẻ mờ mịt.

(*) phấn điều ngọc mài: gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giữa

Ban đầu tiểu thư ngốc nghếch thật nhưng vẫn còn biết nhận thức, thấy nàng liềm lộ ra hai má lúm nhò xinh, ngọt ngào như mật. Mắt Trúc Linh đỏ lên, nàng tám tuổi đã đi theo bên người Bùi Ngọc Kiều. Chủ tử thiên chân khả ái, lại hào phóng, trong phủ nô tỳ đều nói, đi theo bên người đại cô nương đúng là có phúc khí.

Nhưng hiện tại.....

Thật hoàn toàn mất hết đầu óc, làm sao còn có thể xuất giá đây?

“Cô nương.” Trúc Linh thử gọi nàng một tiếng.

“Thái phu nhân biết cô nương còn chưa nói chuyện, gấp đến độ cơm trưa cũng không ăn. Lão nhân gia từ xưa đến nay đều thương người, hiện lại nhiễm phong hàn, chịu không nổi khổ sở. Cô nương, người nên mau chóng tốt lên đi chứ !”

Nghe được thanh âm, mắt Bùi Ngọc Kiều đột nhiên giật giật, ánh mắt dừng ở trên mặt Trúc Linh.

Kỳ thật nửa ngày này đối với nàng mà nói, làm sao không dày vò đây?

Nàng vốn là Sở Vương phi. Hoàng hậu mời vào trong cung ngắm hoa, ai ngờ bị độc xà cắn trúng mắt cá chân, thái y bó tay không có cách nào, Sở Vương lại không ở bên người. Thời gian càng dài, thân thể càng không nghe sai khiến, nàng cho rằng bản thân mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Cũng không biết là sao thế này, mở mắt ra đã trở về năm mươi lăm tuổi, chỉ thấy người trong phòng đi tới đi lui. Tất cả đều là hình dáng của vài năm trước, nàng sợ đến mức không thể nói chuyện.

Hoảng hốt một lúc lâu.

Bùi Ngọc Kiều vươn tay giữ chặt tay áo Trúc Linh hỏi :“Trúc Linh, người đã chết rồi còn có thể sống sao?”

Thanh âm vẫn là ngọt ngào , mềm mại như gạo nếp, chỉ là Trúc Linh không nghĩ tới câu đầu tiên nàng hỏi là cái này, lắc đầu nói :“Này, điều này sao có thể chứ, trừ phi là..... Phật sống?”

Trúc Linh cũng mới mười ba tuổi, làm sao có thể trả lời chuyện này.

“Phật sống?” Bùi Ngọc Kiều nhớ đến đại phật toàn thân màu vàng gặp ở trong miếu. Trong lòng tràn đầy nghi hoặc,“Ta không phải Phật, ta cũng đã phá giới điều”

Thái phu nhân thờ phụng thần phật, đời trước thường mang nàng đi miếu, mong mỗi đầu óc nàng có thể trong sáng, từng đề cập qua năm giới luật Phật giáo, không sát sinh, không trộm cắp, không dâm tà, không vọng ngữ(*), không uống rượu.

(*) vọng ngữ : nói dối; nói bậy; nói dốt; nói năng xằng bậy; lời nói dối

Nàng đã uống qua rượu, nàng còn nhân lúc Thái phu nhân nghe kinh phật, vụng trộm đem thịt khô giấu trong tay áo lấy ra ăn.

Như vậy, bản thân như thế nào còn có thể sống thêm một lần đây? Bùi Ngọc Kiều khó có thể hiểu, suy nghĩ hồi lâu khiến đầu ần ần đau, liền không nghĩ đến nữa , cùng Trúc Linh nói :“Ta đi xem tổ mẫu.”

Nàng xúc chấn lên.

Trúc Linh vội nói :“Cô nương nếu không thoải mái, liền không cần đi, nô tỳ sợ người lại trúng gió. Thái phu nhân nơi đó, có thể sai người đến báo một tiếng.”

“Không, ta muốn đi.” Bùi Ngọc Kiều nghĩ rằng, đầu đau cũng phải đi. Bởi vì cơ thể của mẹ ruột nàng rất yếu, sau khi sinh muội muội Bùi Ngọc Anh, Thái phu nhân sợ nàng mệt nhọc, tự mình chăm sóc Bùi Ngọc Kiều. Có thể nói, nàng là Thái phu nhân nuôi lớn . Sau này mẹ ruột qua đời, phụ thân cũng chưa từng tái giá, bà cháu lại cùng ở chung một chỗ, cảm tình không phải là nhỏ.

Trúc Linh thấy nàng kiên trì, chỉ phải nghe theo.

Trạch Lan thấy chủ tử khôi phục như lúc ban đầu cũng khá hưng, lấy quần áo tới, nhướn mày nói :“Cô nương đi gặp Thái phu nhân cũng tốt, để Thái phu nhân xem xét để ý, vô duyên vô cớ , Tam cô nương tại sao lại đẩy người.”

Đại phòng có Bùi Ngọc Anh, Bùi Ngọc Kiều hai tỷ muội, Tam cô nương Bùi Ngọc Họa này chính là chị thứ hai độc nữ.

Trúc Linh kinh ngạc, nhẹ giọng hỏi:“Thật sự là nàng ta đẩy ?” Lại ảo não,“Ta tới muộn một chút, liền ra xảy ra chuyện như thế này. Nhưng mà Tam cô nương tuy có chút tùy hứng, không hẳn sẽ, hay là cô nương nhà khác.....”

Hôm qua vốn là thọ đản sáu mươi của quốc cữu gia, nhà nhà đi chúc thọ. Bùi gia cũng không ngoại lệ, nhiều người như vậy, ai âm thầm ra tay cũng khó nói.

Nhưng Trạch Lan một mực chắc chắn:“Trừ nàng, còn có ai? Ta chính mắt nhìn thấy , chắc chắn là vì cô nương không cẩn thận làm rơi vòng tay kia của nàng ta, nàng ta liền nhân cơ hội trả thù.”

Trong khi hai người nói chuyện, Bùi Ngọc Kiều đã nhắc chân đi ra cửa.

Trúc Linh liền nhanh chóng đem chiếc ô về son thùy ở phía trước chắn gió.

Một hàng ba người hướng phòng chính mà đi.

Nhìn thấy đại cô nương bình yên vô sự, thủ vệ bà tử nhanh như chớp đi bẩm báo cho Thái phu nhân.

Trong phòng nhị phu nhân Mã thị, nhị cô nương Bùi Ngọc Anh, Tam cô nương Bùi Ngọc Họa đều có mặt, cùng Thái phu nhân, sợ bà vì chuyện của Bùi Ngọc Kiều mà quá mức thương tâm.

Mã thị này là Nhị thẩm của Bùi Ngọc Kiều, ngày thường đều trang bộ mặt tròn ôn hòa, mặt hạnh mũi quỳnh, cũng được coi là tiểu mỹ nhân thanh tú, chỉ là mỗi ngày xử lý chuyện vặt vãi, đã xuất hiện một số nếp nhăn.

Nàng đoan đoan chính chính ngồi, hết an ủi Thái phu nhân, lại nói những chuyện khác :“Thôn trang ngày hôm qua đưa tới mấy chục giỏ tuyết lê, cũng đã phân phát ra ngoài. Hiện còn dư rất nhiều, con dâu nhìn hay là đưa cho Chu gia chút, Chu phu nhân thích ăn.”

Bùi gia năm đó cùng thái - tổ Hoàng đế tranh đấu giành thiên hạ, được phong Hầu Tước, đồng thời cũng ban vô số đất đai rộng lớn. Văn huyện ngoài kinh thành liền có đại thôn trang, hợp với hai đỉnh núi, tất cả đều mọc đầy trái cây đại.

Mỗi năm đều chín rồi rụng xuống, cũng không biết đã lãng phí bao nhiêu. Mấy năm trước biết được mới biết tiết kiệm, mang đi làm mứt, lại hỏi Hoàng gia hạt giống nào tốt hơn, trồng ở trên núi. Nay nở hoa kết trái, nhà mình hưởng dụng, mới biết được tiện lợi. Chu gia này, là Tào quốc công phủ, hai nhà vốn có kết giao.

Thái phu nhân gật gật đầu:“ Con làm chủ đi.”

Ngữ khí thản nhiên, quả thật bà còn có tâm sự, đại nhi tử Bùi Trấn ở Đại Đồng xa xôi, đang cùng ngoại giặc giao chiến, mấy tháng rồi chưa từng gửi thư báo, không biết sống chết.

Lúc này nghe nha hoàn nói Bùi Ngọc Kiều tiến đến, Thái phu nhân vui sướng vạn phần, nâng lên thân thể từ trên giường, hướng cửa nhìn.

Mảnh vải màu xanh thẫm được vén lên, chỉ thấy một cô nương dáng người cao gầy bước liên tục, mau mau đi tới, trên người mặc một chiếc áo hà hoa hồng nhạt, một cái quần hoa nhỏ màu sắc ngọt ngào, bên hông đeo ngọc thạch hình một con cá lớn rủ xuống, mi mục như họa, chưa nói đã cười.

Giống như vào đông, trên trời chiếu xuống một tia nắng ấm, tất cả mọi người không nhịn được nhìn mặt nàng.

Bùi Ngọc Kiều đi đến trước giường Thái phu nhân, cũng không thỉnh an, một đầu nhào vào trong lòng bà.

Thái phu nhân đã là lão thái thái, tuổi đã hơn năm mươi, dáng người cũng rất là đầy đặn, mặc áo bông thật dày, hai tay nàng ôm không hết eo của bà. Nhưng cảm giác này quen thuộc như vậy, khiến nàng lưu luyến.

Thái phu nhân thoải mái cười to :“Thật tốt, xem xem, cùng ngày thường đều như vậy. Kiều nhi nha, vẫn là trẻ con.” Bà sờ sờ mặt của nàng,“Còn đau sao, như thế nào lại đến? Trời lạnh như vậy, ngộ nhờ cảm lạnh.”

Bùi Ngọc Kiều ngẩng đầu, trên mặt đã đầy nước mắt :“ Muốn gặp tổ mẫu còn quan tâm cái gì có lạnh hay không chứ.” Nàng cúi đầu cọ cọ trong lòng Thái phu nhân.

“Đứa nhỏ này, cũng đã lớn rồi, còn có ta một thân bà già, con nghe có buồn nôn không?” Thái phu nhân cười hiền hậu, lại giấu cọt,“Tự ta cũng ngại khó ngủ.”

“Không khó ngủ nha, tổ mẫu thích sạch sẽ, cả người đều thơm mát.” Bùi Ngọc Kiều thích tổ mẫu, nếu thật có, nàng cũng không ngại .

Thái phu nhân nghe cao hứng, vỗ nhẹ lưng nàng:“ Đã dạy bao nhiêu rồi, ngồi phải có bộ dáng của ngồi.”

Bùi Ngọc Kiều ngoan ngoãn gật đầu, ngồi ở bên giường, hai tay đặt ở đầu gối, mặt một bộ dáng trung thành, nhìn thật giống chó con. Thái phu nhân nuôi sủng vật.

Tam cô nương Bùi Ngọc Họa xi cười ra tiếng.

Người như vậy mà cũng là trưởng nữ của Hầu phủ bọn họ, nói ra cũng thật mất thể diện !

Mã thị liếc nhìn cảnh cáo nàng một cái.

Mắt thấy ý tứ hàm xúc cười nhạo đầy mặt Bùi Ngọc Họa, Bùi Ngọc Anh nhú mày, đứng dậy đi tới ngồi bên người Bùi Ngọc Kiều nói :“ Tỷ này giờ không nói gì, muội lần trước cũng không tiện hỏi, lần này ngã nặng như vậy, nhưng là ai đây tỷ?” Lại cùng Thái phu nhân bẩm báo,“ Lần trước gặp bà tử nói xằng bậy, con đã cho người phạt, còn mời tổ mẫu chuộc tội.”

Nguyên nhân bởi vì Bùi Ngọc Kiều ngã trước mặt Trầm công tử Trầm Mộng Dung vừa đẹp trai vừa nghiêm minh. Có một số người tâm địa xấu xa, lại nói Bùi Ngọc Kiều nhìn ngốc, nhưng cũng biết quyền rũ đàn ông.

Lời này khiến Bùi Ngọc Anh giận dữ, nàng cùng Bùi Ngọc Kiều tuy là chị em ruột, nhưng nàng rất quyết đoán mạnh mẽ, từ trước đến nay không nương tay, cho người bên cạnh tiến lên dạy bảo.

Thái phu nhân liếc mắt nhìn Mã thị :“ Nên đánh. Con đợi lát nữa tra một chút, là ai khởi xướng, nghiêm trị bán ra ngoài đi !” Bà đưa tay xoa bóp ấn đường, cũng hỏi Bùi Ngọc Kiều,“Kiều nhi, rốt cuộc tại sao con lại ngã ?”

Thật sự quá khéo, Thái phu nhân không thể không nghi ngờ.

Nói đến chuyện này, ý cười trên mặt Bùi Ngọc Họa vội vàng vụt tắt, ném một câu :“Con cũng không trông thấy, chắc là đường trơn chứ sao, mấy ngày trước vừa mới mưa.”

Mọi người về mặt khác nhau.

Bùi Ngọc Kiều nhớ tới đời trước, cũng là tình huống này, đều chờ nàng đến giải thích nguyên nhân.

Không sai nàng tuy rằng ngốc, nhưng cũng biết lần này ngã trước mặt Trầm Mộng Dung, mất hết mặt mũi, chỉ là ngày đó có nhiều người, không biết là ai động thủ, nàng chỉ cảm thấy có người đẩy nàng, lại có Trạch Lan xác nhận, tự nhiên tin tưởng là Bùi Ngọc Họa gây nên.

Kết quả Thái phu nhân tức giận, phạt Bùi Ngọc Họa, Bùi Ngọc Họa không cam lòng bị oan uổng, ở bên hồ nước bắt nàng nói rõ lý lẽ, Bùi Ngọc Anh vì bảo vệ nàng, vô ý rơi vào trong hồ.

Mùa đông khắc nghiệt, nước lạnh làm thân thể bị thương, lúc đầu không phát hiện, sau này gả đi mới biết, khó có thể mang thai. Bùi Ngọc Anh từ đó cùng Bùi Ngọc Họa kết thù, không chết không ngừng.

Mà những việc ấy, nguyên nhân đều vì câu nói của nàng ngày hôm nay.

Khó trách lúc trước nàng gả cho Tư Đồ Tu, hẳn nhắc nhở nàng, cẩn thận họa là từ miệng mà ra.

Suy nghĩ một lát, Bùi Ngọc Kiều nhẹ giọng nói: “Kỳ thật là Trầm công tử đột nhiên đi ra, ta bị dọa đến, đập lên rêu xanh mới ngã, không ai đẩy con cả, tổ mẫu.....” Nàng lay lay tay áo Thái phu nhân, “Làm cho người lo lắng rồi, con chuyện gì cũng không làm được. Đi đường cũng bị ngã như vậy.”

Thái phu nhân thở dài: “Ta chỉ sợ con ngã bị thương, cái khác có gì đâu, ta đã từng này tuổi rồi, còn không hiểu rõ người sao?”

Đơn thuần như Bùi Ngọc Kiều, không có lòng dạ, sao lại đi quyến rũ người khác được? Bản thân nó cũng đã tự nói, có lẽ là ngoài ý muốn thật, không thì đứa nhỏ này cũng không giấu được.

Chỉ là về phía Trầm Mộng Dung.....

Thái phu nhân nhìn về phía Mã thị: “Tuy nói nam nhi như trong nhà Đại Lương, nữ nhi lại cũng không được sơ sẩy.” (câu này mình không hiểu lắm T^T)

Mã thị vội vàng đáp ứng một tiếng.

Bùi Ngọc Họa nghe ra ý trách cứ, trong lòng lo sợ. Trầm gia gia giáo không nghiêm, các cô nương gia phóng túng, giật giầy các nàng cùng đi nhìn lên Trầm Mộng Dung, nàng cũng tâm viên ý mãn đi theo.

Khi đó, hơn mười người trốn ở sau hòn giả sơn, ai cũng không chú ý ai, chỉ lo xem người, kết quả liền xảy ra loại chuyện này. May mắn Bùi Ngọc Kiều không có đồ tội cho nàng, không thì nàng nhảy sông cũng không xóa hết được. Nàng không khỏi hướng Bùi Ngọc Kiều cười cười.

Tam muội tuy nói ngày thường không hòa hợp, nhưng vẫn chưa đến mức thành thù. Bùi Ngọc Kiều giải quyết được một chuyện lớn, thả lỏng thân thể, chậm rãi thở ra một hơi.

Mã thị đi ra ngoài chờ, liền gọi Bùi Ngọc Họa vào trong phòng ân cần dạy bảo.

“Chỉ lo chuyện của Ngọc Kiều, ta lại quên mất con. Lần này Thái phu nhân niệm tình con tuổi còn nhỏ, không có cách nào trách phạt. Trờ về chép năm mươi bản nữ giới cho mẹ!”

Bùi Ngọc Họa giọng hờn dỗi: “Mẹ à, mẹ muốn con một chết sao. Trời lạnh như vậy, da tay con muốn nứt ra..”

Mã thị lạnh mặt.

Bởi vì bà chỉ có một đứa con gái, coi nó như châu như bảo mà nuôi dưỡng, cũng chưa bao giờ muốn quát nó. Nhưng Bùi Ngọc Họa thật sự hư không chịu nổi, lại giống với đứa ngốc kia, cùng mấy cô nương đi nhìn lên nam nhi, còn ra thể thống gì!

Bà nheo ánh mắt lại, gọi người đi lấy thuốc.

Bùi Ngọc Họa vội vàng cầu xin tha thứ: “Mẹ, con viết là được, mẹ đừng nổi giận, con nhất định sẽ viết thật tốt!”

Xem dáng vẻ nhu thuận của nàng, Mã thị mới từ bỏ, nhưng mà Trầm Mộng Dung này xuất thân từ danh môn thế gia, tài mạo song toàn, con gái hiếu kỳ còn có thể tha thứ được. Còn về bà, cũng hi vọng có thể có con rể như vậy.

Chỉ là..... Bùi Ngọc Kiều mất đã sắp sang tuổi mười sáu, lại không có người đến đề thân. Môn hộ cao thì khinh thường, môn hộ thấp lại muốn mặt mũi, sợ người khác nói bán nhi tử cầu vinh, cưới con dâu ngốc. Nhưng nàng là đích trưởng nữ, không gả đi, cô nương phía dưới như thế nào cho phải? Chẳng phải là đều bị nàng làm chậm trễ?

Mã thị nheo nhéo khăn tay, dù có thế nào, đều phải nghĩ biện pháp gả ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Trong phòng chính, tất cả mọi người đã đi, chỉ còn Bùi Ngọc Kiều ở bên cạnh Thái phu nhân, mong muốn được ngủ lại nơi này.

Lão Hầu gia mới đến, nhìn thấy đại tôn nữ nhi đã khỏe lên, đứng là rất cao hứng. Thế nhưng cũng chỉ vậy thôi, đàn ông không giống đàn bà dễ cảm

động, lão Hầu gia này, tinh lực đa số đều đặt ở trên người nhi tử, tôn tử, đây mới là căn cơ trong gia đình.

Bùi Ngọc Kiều hành lễ cười nói :“Tổ phụ, con hôm nay muốn cùng tổ mẫu ngủ.”

Lão Hầu gia ha ha cười :“ Vậy chẳng phải là đuổi tổ phụ ra ngoài nhà.”

“Đừng nghe nó nói bậy.” Thái phu nhân xoa đầu Bùi Ngọc Kiều,“ Trên người ta vẫn còn có bệnh, con lại vừa mới bị thương , dễ dàng lấy bệnh, mau chút trở về đi.” Bà liếc mắt nhìn Trúc Linh và Trạch Lan, khiển trách,“Các người không trông chừng tốt Kiều nhi, khẩu trừ nửa năm tiền tiêu vật. Nếu có lần sau, cũng đừng ở lại Hầu phủ nữa !”

Hai nha hoàn sợ tới mức vội vàng quỳ xuống nhận sai.

Thái phu nhân lại dặn dò:“ Hai ngày này con nghỉ ngơi đi, chớ tới nữa, đại phu sáng sớm nay đã đưa ra thiện thực (*), phòng bếp đều chiếu theo làm, con cũng phải ngoan ngoãn ăn.”

(*) thiện thực : món ăn thay thuốc

Bùi Ngọc Kiều thấy không thể ở lại, đành phải bằng lòng một tiếng trở về.

Đi ra khỏi cửa phòng chính, Trạch Lan lá gan lại lớn, vẫn còn nhớ đến chuyện đó, nhẹ giọng oán giận nói:“Cô nương sao lại nói là bản thân tự ngã đây, rõ ràng là do Tam cô nương, cô nương có phải sợ hay không? Có Thái phu nhân làm chỗ dựa, cô nương ở trong phủ này có ai dám bắt nạt người? Bị người ta đẩy ngã nhào một cái hôm nay lại uống công.....”

Bùi Ngọc Kiều thấy nàng miệng lưỡi lưu loát, hơi nghiêng đầu nhìn nàng.

Không rõ, Trạch Lan vì cái gì nhất định phải cùng Bùi Ngọc Họa đối nghịch? Tuy rằng Bùi Ngọc Họa luôn cười nhạo nàng ngốc, nhưng cũng là vì mặt mũi Hầu phủ, tâm của nàng ta thật sự cũng chưa hỏng. Bùi Ngọc Kiều biết sự tình sau này, càng tin tưởng điểm này. Như thế, Trạch Lan như vậy, đến cùng là vì cái gì đây?

Nhớ tới đời trước, Trạch Lan ở vương phủ phạm sai lầm, bị Tư Đồ Tu sai người dùng roi hung hăng quát mấy chục roi, đuổi ra khỏi vương phủ. Lúc ấy nàng cũng mơ hồ, không biết Trạch Lan làm cái gì.

Nhưng Tư Đồ Tu nói, người của nàng, nàng quản không tốt, hẳn thay nàng tới quản.

Hơi hơi xiết chặt nắm tay, Bùi Ngọc Kiều nói :“Không phải Tam muội đẩy ta. ”

Trạch Lan kinh ngạc, chống lại ánh mắt đen trắng rõ ràng của nàng, lại có điểm chột dạ, ngập ngừng nói:“Nô tỳ, nô tỳ nhìn thấy”

“Người nhất định là nhìn nhầm, Tam muội không đẩy ta, chắc chắn là người khác. Cũng do chen chúc cùng một chỗ, có khi là ngoài ý muốn.” Bùi Ngọc Kiều đứng hơi thẳng thắt lưng. Giáo huấn hạ nhân phải có chút khí thế, nàng vẫn chưa từng học được, nhưng hiện tại sống lại một lần, cái gì cũng đều phải thử xem. Nàng cũng dương cằm lên ,“Người về sau đừng có mà lừa ta, không thì ta nói cho tổ mẫu.”

Trạch Lan cả kinh sắc mặt trắng bệch, trong trí nhớ, Bùi Ngọc Kiều chưa từng nói chuyện kiêu như vậy, đó là lí do nhóm nô tỳ dưới trướng như bọn họ vô cùng thoải mái.

Nhưng hiện tại, nàng ấy thế nhưng lại khiển trách mình!

Nàng cắn môi nói :“ Vâng, nô tỳ sẽ tránh.”

Nàng quả thật cũng không nhìn thấy là ai đẩy , tất cả tâm tư ở trên người Trầm Mộng Dung. Về phần vì sao phải nói Bùi Ngọc Họa, nguyên nhân là có ngày nàng rảnh rỗi, học các cô nương khác ở trong vườn chơi đùa bắt bướm. Kết quả đụng vào Bùi Ngọc Họa, bị Bùi Ngọc Họa hung hăng tát hai cái, làm cho nàng nhục nhũn chưa từng có.

Hôm nay, nàng lại không báo thù được !

Xem Trạch Lan nhận sai, Bùi Ngọc Kiều đứng là rất vui mừng. Biết sai có thể sửa, còn gì tốt hơn. Trạch Lan cùng nàng giao hảo vài năm, nàng cũng không hi vọng nàng ấy cuối cùng lại rơi xuống kết cục như đời trước. Chỉ là suy nghĩ hao tốn nhiều, đầu lại có chút đau, nàng cau mày nói:“Trúc Linh, người xoa xoa đầu cho ta .”

Cú ngã kia rất nghiêm trọng , đầu đụng vào tảng đá, giữa đầu sưng to như cái bánh bao, còn chảy máu. Bị Trúc Linh đụng tới, nàng đau đến kêu lên.

“Đại phu nói phải nghỉ ngơi nhiều, chỗ sưng sẽ dần dần biến mất .” Trúc Linh thu hồi tay, đỡ lấy cánh tay nàng “Cô nương, chỉ xoa vẫn không đủ , còn phải sớm chút trở về nằm, nô tỳ đọc chuyện xưa cho người nghe.”

Bùi Ngọc Kiều tự học không tốt, Thái phu nhân, Bùi Trăn đều không nỡ trách cứ, cho nên liền là đi tới chỗ nữ phu tử nào, cũng là chơi đùa. Đọc sách không đúng phương pháp, còn phải nhờ Trúc Linh và Trạch Lan giảng giải , nàng mới nghe hiểu được.

Nhưng mà, sau khi gả cho Tư Đồ Tu, cuộc sống của nàng không dễ dàng trải qua như vậy. Hẳn rảnh rỗi liền đến kiểm tra bài vở, viết sai một từ là đánh

lòng bàn tay, viết không tốt cũng đánh, không hiểu rõ ý cũng muốn đánh. Cứ như vậy ba năm trôi qua, đến nay nàng cũng có mấy phần trình độ.

Bùi Ngọc Kiều khe khẽ thở dài: “Tự bản thân ta đọc sách đi.”

Trúc Linh kinh ngạc.

“Chúng ta đọc theo vườn trở về.” Bùi Ngọc Kiều đi trước.

Đầu mùa đông vắng lặng, Vạn Hoa Điều Linh, chỉ có hoa cúc rực rỡ, nở rất nhiều. Trước kia nàng rất thích ngồi trên chiếc xích đu treo giữa vườn cây và hoa, hai bên lá khô rơi rụng, bị gió thổi qua, giống như bướm bướm bay tới.

Nàng không nhận được nở nụ cười, tuy rằng vẫn không rõ bản thân tại sao lại trùng sinh, nhưng như thế này thật tốt nha. Đứng dưới ánh nắng, lòng nàng sinh ra vô hạn vui sướng.

Nàng nhớ đi, có thể nói có thể động, còn có thể nhìn thấy tổ mẫu, nhìn thấy người nhà, thật tốt nha !

Nàng cao hứng ngồi trên xích đu, cùng Trúc Linh nói : “Người đầy đây.”

“Cô nương, gió to, chúng ta trở về đi.” Trúc Linh thật sự sợ nàng cảm lạnh, vội vàng nói : “Hai ngày nữa vết thương lành, chúng ta trở lại, nô tỳ đẩy người chơi đùa cả ngày cũng không sao.”

Trạch Lan cũng khuyên.

Bùi Ngọc Kiều làm nũng nói : “Chơi một chút thôi, có được không?”

Khóe miệng nàng vênh lên, hai dòng nước mắt lộ ra, hai con mắt to nhấp nháy.

Trúc Linh lập tức mềm lòng. Làm sao có thể cự tuyệt, tay không tự chủ đặt ở trên dây thừng : “Được rồi cô nương.”

Dùng lực đẩy, xích đu nhăm thẳng lên trên đung đưa.

Váy bông ở trên không trung lay động, Bùi Ngọc Kiều khanh khách cười, phe phẩy hai chân, vui vẻ không phải nói. Về sau mỗi ngày đều có thể đến chỗ này chơi !

Sau khi xích đu lên xuống, ba người phải trở về.

Đi ngang qua rừng cây Hải Đường ở phía tây, bên trong một người đột nhiên đi ra, mặc áo dài màu thiên thanh, đầu đội khăn vuông cùng màu, mi thanh mục tú, tràn đầy phong độ của người trí thức.

Bùi Ngọc Kiều biết hắn.

Hắn là họ hàng xa của Bùi gia, lên kinh đi thi nên ở nhờ Hầu phủ, ôn hòa ôn nhu, ca ca người gặp người thích. Thái phu nhân vốn là chuẩn bị đem nàng gả cho hắn, ai ngờ, sau này một đạo thánh chỉ, nàng bị Hoàng Thượng chỉ hôn cho Tư Đồ Tu.

Bùi Ngọc Kiều thán nhiên cười : “Mạnh biểu ca !”

Ngũ quan nàng cùng mẹ ruột vô cùng giống nhau, tính xảo vô cùng, nụ cười này, mỹ lệ như hoa đào nở rộ, Mạnh Trình nhìn thấy liền sững sờ. Ai cũng nói đại cô nương Hầu gia không hiểu thế sự, nhưng về mặt nàng như vậy, rõ ràng cùng tiểu cô nương bình thường giống nhau, khiến cho nam nhân động tâm.

Lấy lại tinh thần, hắn nho nhã lễ độ nói : “Ngọc Kiều biểu muội, nghe nói muội té bị thương, huynh còn đang lo lắng đây, không ngờ muội lại ra ngoài, đã tốt lên rồi hả ?”

Bùi Ngọc Kiều nói : “Không tốt đâu, trên đầu vẫn còn đau. Chỉ là vội thăm tổ mẫu mới đi ra ngoài.” Nói xong ánh mắt dừng ở trên tay hắn, ngạc nhiên thán một tiếng : “Con sóc này thật đáng yêu nha, là huynh khắc sao?”

Mạnh Trình rất khéo tay, học từ tổ phụ hắn. Con sóc trong tay này không chỉ mập mạp mà còn rất thơ ngây.

“Rảnh rồi không có việc gì, thuận tay làm thôi.” Hắn đưa cho Bùi Ngọc Kiều : “Muội thích nó, tặng cho muội này.”

Bùi Ngọc Kiều theo bản năng đưa tay lấy, nhưng nháy mắt nhớ tới bản thân sau khi làm vương phi, thỉnh thoảng sẽ có người nịnh hót, đưa chút đồ xinh đẹp, nàng động tâm nhận không được nhận lấy, kết quả chọc giận Tư Đồ Tu. Hắn nói vô sự hiền ân cần, không phải tặc chính là trộm, còn nói nàng không làm gì nên công lao, còn dám lấy đồ của người khác? Bắt buộc nàng tự mình trả về.

Khi đó thật dọa người nha !

Bùi Ngọc Kiều thở dài, nhưng hiện tại nghĩ lại, cũng có vài phần đạo lý.

Dù chỉ là vật nhỏ, nhưng không phải của bản thân mình, liền không nên lấy.

Trí nhớ của nàng chậm chậm xoay chuyển, nhớ về chuyện này một hồi lâu. Mạnh Trinh thấy nàng bình tĩnh, lại thấy giống đũa ngọc, chỉ là đáng vẻ lớn lên vô cùng tốt, tự nhiên bất động, lông mi nhấp nháy, tràn đầy vẻ ngây thơ.

Trúc Linh ngăn cản nói: “Cô nương chúng ta không thể nhận, mời Mạnh công tử thu hồi đi.”

Danh tiếng bên ngoài của Bùi Ngọc Kiều, không biết... này, muốn làm cái gì hạ nhân cũng ngăn không được, cho nên Mạnh Trinh cũng không để ý tới Trúc Linh.

Nhưng Bùi Ngọc Kiều cũng cùng nói: “Ừm, muội không thể nhận, vô công bất hưởng lộc, huynh khác thứ này khẳng định rất mệt, muội không thể cầm.”

Mạnh Trinh kinh ngạc, tro mắt nhìn nàng đi. Hắn không hề nghĩ đến Bùi Ngọc Kiều sẽ từ chối, vừa rồi rõ ràng còn rất thích con sóc này, hay là bởi vì thẹn thùng?

Hắn nhớ tới tháng trước ở trong vườn gặp được Bùi Ngọc Kiều, nàng ngồi trên xích đu, một bên vừa đùa vừa ăn gì đó, lúc ánh nắng chiếu lên người nàng thật giống như bạch ngọc không tỳ vết.

Cô nương như vậy, trừ có điểm ngọc còn có cái gì? Một tờ giấy trắng, vừa lúc mặc người vẽ loạn.

Dù sao hắn cũng không sợ mất mặt, Mạnh gia sau khi lui bại, hắn phải ăn nhờ ở đậu. Nếu cưới Bùi Ngọc Kiều, đồ cưới dày, người lại xinh đẹp, không có gì phải đáng tiếc.

Hắn đem sóc gỗ đặt về tay áo, nhìn bóng dáng nàng một cái, xoay người mà đi.

Đi được một chuyến, Bùi Ngọc Kiều mệt mỏi, tùy ý nha hoàn thay nàng cởi áo khoác, thay áo bông sạch sẽ khác.

Trạch Lan tại bên tai nói thầm: “Mạnh công tử kia cũng đúng là, xem cô nương là cái gì đây, cũng dám tặng đồ.”

Tuy rằng cô nương ngọc, nhưng cũng đã mười lăm tuổi. Ánh mắt Trạch Lan ngắm nhìn ngực của nàng ấy, căng phồng, so với ai phát dục cũng đều tốt hơn. Đáng người như thế này, như thế nào có thể coi là trẻ con?

“Nếu là Trầm công tử ngược lại cũng vậy mà thôi.” Nàng ta nhớ tới công tử trẻ tuổi, gương mặt nóng lên.

Nam nhi kiểu như ngọc thụ lâm phong, tuấn nhã vô song, thế gian ít có, công tử như thế, có bị nói không có quy củ, nàng ta cũng đều nguyện ý nhận đồ hắn đưa.

Chỉ lời này, Trúc Linh không tán đồng: “Ai đưa cô nương cũng đều không thể nhận. Lại nói, Trầm công tử là nhân vật loại nào, sao lại đưa chứ? Không khỏi làm bản phong thái của hắn.”

Trạch Lan cười nói: “Cái gì làm bản không làm bản, hắn còn đỡ cô nương lên đó.”

Bùi Ngọc Kiều hôm qua bị người đẩy, không rảnh nhìn Trầm Mộng Dung, thất tha thất thểu đi phía trước ngã vài bước, một bên ngã ở bên chân hắn, đây là thời điểm nàng mất mặt nhất. Vì chuyện này, đời trước về sau cứ hề nghe thấy tên Trầm Mộng Dung, lòng của nàng liền không muốn gặp, đúng là từ trước đến nay chưa từng gặp qua.

Người khác đều nói ngày thường anh tuấn, ngược lại không biết so với Tư Đồ Tu lại thế nào? Nhưng mà, mặc kệ có thể so sánh hay không, Trầm Mộng Dung làm người khẳng định so với hắn ôn hòa hơn, ít nhất nguyện ý đỡ nàng lên, nếu tại vương phủ mà ngã sấp xuống, Tư Đồ Tu chắc chắn sẽ nghiêm mặt, khiển trách nàng ngay cả đi đường cũng không xong.

Cho nên, hắn dạy nàng nhiều như thế, thì như thế nào? Nàng không thích hắn lạnh nhạt, hắn chuyên - chế. Tuy rằng nàng là ngọc cô nương, nhưng ai lại không hi vọng tướng công thương yêu bản thân đây?

Bùi Ngọc Kiều cắn cắn môi, không muốn nhớ đến ác phu tử nữa, gọi Trạch Lan lấy sách qua.

Hai nha hoàn kỳ quái, Trạch Lan chỉ xem như chuyện hài, chung quy cô nương ngọc, chưa bao giờ tự đọc sách, lại không nghĩ tới Bùi Ngọc Kiều đọc say sưa.

Mất thấy hai người như vậy, Bùi Ngọc Kiều bỗng nhiên ý thức được, có phải có chút lỗ mãng hay không. Bởi vì trong mắt mọi người, nàng vẫn còn là bản thân của đời trước, không thể hiểu những thứ này..... Về sau Thái phu nhân hỏi tới, nàng như thế nào đáp, là Tư Đồ Tu dạy? Thái phu nhân chắc chắn sẽ bị kinh sợ.

Loại này chuyện, không thể nói, nàng vốn cảm thấy không đúng.

Nghĩ nghĩ, Bùi Ngọc Kiều giả vờ không xem nữa, đem sách trả lại cho Trúc Linh: “Người tới đọc, ta, ta mặt sau không biết.”

Hai nha hoàn lúc này mới cảm thấy bình thường.

Trúc Linh đọc cho nàng nghe.

Bùi Ngọc Kiều nghiêm túc nói :“Chờ vết thương lành, ta muốn cùng phu tử học thật tốt, các người chuẩn bị tốt giấy và bút mực cho ta, đến lúc đó sớm gọi ta.” Nàng thoáng dừng, lại thêm một câu,“Ta không thể luôn để người khác thay ta lo lắng. Học tốt, tổ phụ tổ mẫu đều cao hứng, còn có phụ thân, phụ thân rất nhanh sẽ trở về.”

Cô nương có chút hiểu chuyện, Trúc Linh đương nhiên vui mừng, nhưng mà không biết lão gia khi nào về, cũng không biết có phải bị đánh bại hay không, chỉ thấy bộ dáng cô nương hưng trí bừng bừng, nàng cũng không muốn dội gáo nước lạnh.

Chỉ có Bùi Ngọc Kiều hiểu rõ, Bùi Trần có dũng có mưu, chỉ là tạm hạ phong, cuối cùng sẽ mở cờ đắc thắng, trở thành anh hùng trong lòng người dân kinh thành.

Đến lúc đó, uy phong biết chừng, Hoàng Thượng thưởng vạn lượng hoàng kim, còn có một đôi nhi lương câu (*), phụ thân mạng nàng cười đại mã, nàng đếm đầu ngón tay bắt đầu đếm ngày.

(*) nhi lương câu : hai con ngựa đực khỏe mạnh

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Thái phu nhân đã nhiều ngày tâm trạng không yên. Mắt thấy sắp sang năm mới mà đại nhi tử nơi ấy vẫn chưa có tin tức tốt, rất sợ hấn bắt lợi. Bà có tâm cầu phúc, chỉ là gần đây thân thể không thoải mái, nhiều lần dặn dò Mã thị, nhất định phải cúng nhiều hương khói.

Mã thị cười gât đầu :“Con dâu vốn cũng muốn đi. Chỉ là còn một việc khác, muốn cho Kiều nhi đi cầu một thẻ. Sang năm cũng đã mười sáu, con đây làm thăm thăm trong lòng nôn nóng.”

Đại nhi tức Hầu phủ sớm qua đời, Thái phu nhân tuổi già, đa số chuyện đều là Mã thị xử lý. Việc cô nương xuất giá lấy chồng, liên quan đến hai gia tộc, Mã thị luôn thay mặt Thái phu nhân xã giao với nhà họ, các phu nhân ấy, khi qua lại, có nhi tử đều âm thầm muốn có con dâu tương lai.

Mà chuyện thành thân còn có thứ tự lớn bé, sao Đông Bình Hầu phủ không đem Bùi Ngọc Kiều gả đi ra ngoài trước được? Mã thị cũng là khó xử, cùng người nhắc tới chuyện này, nàng không đủ tin tưởng.

Thái phu nhân cũng không trách cứ.

Ai bảo Bùi Ngọc Kiều trời sinh không hoàn hảo, không gả được ra ngoài, không phải là lỗi của Mã thị.

Trầm ngâm một tiếng, Thái phu nhân nói :“Cầu một thẻ cũng tốt, chỉ là không cần miễn cưỡng, ngược lại Chu gia bên đó, lần trước tặng lễ thơm, Chu phu nhân lập tức đưa lại hơn mười cuộn gấm vóc, có chút khách khí.”

Mã thị sừng sốt, chần chờ nói :“Hay là Chu phu nhân không chỉ khách khí?”

Chu gia này, cũng là Tào quốc công phủ, hai nhà lui tới đã lâu, Bùi Ngọc Anh và trưởng tử Chu gia Chu Dịch trai tài gái sắc, thanh mai trúc mã, tất cả mọi người đã có ý tứ thỏa thuận ngầm, năm sau không chừng muốn kết thân.

Trên đường sinh ra biến hóa, chẳng lẽ Chu gia cảm thấy Bùi Trần hết hi vọng? Còn là..... Nghe nói Chu gia gần đây nhất cùng Hứa gia đi lại thân mật, đại cô nãi nãi (bà cô, cô của bố) Hứa gia là hoàng quý phi, vì Hoàng Thượng sinh một trai một gái, nhi tử Tư Đồ Cảnh sớm phong làm Hoài Vương, từ lúc thái tử bị phế, rất được trọng dụng, thường ở Hộ bộ hành tẩu, vì Hoàng Thượng san sẻ khó khăn.

Mà nhà bọn họ, Mã thị không tự chủ được xiết chặt tấm khăn trong tay áo, giả sử Bùi Trần chiến bại, tất nhiên sẽ xuống dốc không phanh, Lão Hầu gia năm rồi Nam chinh Bắc chiến, thân thể không chịu nổi gánh nặng, mấy năm trước đã về hưu, tướng công Bùi Thống quy tắc tương đối cứng nhắc, Hoàng Thượng nhắc tới hấn, phải chăng khen là vì có oai phong của phụ thân.

Bùi gia, sở hữu vinh nhục đều gửi gắm ở một thân Bùi Trần, Mã thị cau mày:“Mẫu thân, qua mấy ngày, không bằng mời Chu gia đến nói?”

Tóm lại muốn dò xét rõ ràng.

Thái phu nhân đáp ứng.

Tuy là dâng hương cầu phúc, cũng chọn ngày tốt, mấy người chuẩn bị tốt đi đến phòng chính tạm biệt, Thái phu nhân gọi Bùi Ngọc Kiều đi lên, nhìn đầu tóc rậm rạp của nàng một cái, dặn dò nói :“Đợi lát nữa đi theo, đi nơi nào cũng đều cẩn thận một chút đừng để bị lạnh nữa, mới vừa ngã xong”. Lại dặn dò nha hoàn coi chừng người cho tốt.

Biết là nên vì phụ thân cầu phúc, Bùi Ngọc Kiều gật gật đầu: “Biết, tổ mẫu, nhưng mà phụ thân khẳng định có thể thắng lợi trở về !”

Nàng tràn đầy tự tin, Thái phu nhân cười nói: “Được rồi thừa nhận lời nói tốt lành của Kiều nhi.”

Đi theo phía sau Mã thị, các nàng một nhóm nữ quyến theo thứ tự đi ra khỏi cửa thủy hoa (kiểu kiến trúc nhà thời xưa) ngồi lên xe ngựa.

Kinh thành chùa miếu khiến người tin phục nhất là Minh Quang tự, trăm năm lịch sử, trong gió động mưa lay vẫn dài lâu không ngã, các triều đại Hoàng đế đăng cơ đều có lệnh chủ trì đúc tượng thân Phật thân vàng lớn, mỗi ngày khách hành hương lui tới, thật là náo nhiệt.

Nhưng mà ngày đông, dù phong cảnh xuân tới thanh tú đẹp đẽ, người đến vẫn ít đi một ít.

Ở trong xe, Bùi Ngọc Kiều ngồi dựa vào Bùi Ngọc Anh, Bùi Ngọc Họa và các nàng cách một khoảng cách, ba người tuy là tỷ muội, nhưng có phân biệt đại phòng nhị phòng, tóm lại không giống một nhà thân mật. Mà Bùi Ngọc Anh từ trước đến nay không thích Bùi Ngọc Họa, tuy rằng lần trước Bùi Ngọc Kiều nói là ngoài ý muốn, nhưng trong lòng nàng vẫn còn cái gai, chung quy lúc ấy Bùi Ngọc Họa ở bên cạnh, cũng không giúp sức một chút.

Đáng tiếc ngày đó nàng cùng Trầm gia cô nương chuyện trò vui vẻ, không chú ý tới các nàng, cũng trách tỷ tỷ ngốc, người nào nói gì cũng nghe, không thì sao lại cùng đi?

Lúc này chỉ thấy tỷ tỷ ngốc này giấu một bao mứt trong lòng, cái miệng nhỏ nhắn từ từ chuyển động. Bùi Ngọc Anh càng buồn bực, chộp lại nói: “Đừng ăn, răng người lớn dễ bị sâu, muội đã thường nói với Trúc Linh và Trạch Lan rồi. Sao lại vẫn cho tỷ ăn? Muội xem một chút, vậy mà còn giấu diếm cả thịt khô ?”

Lục lợi hà bao bên hông nàng ấy, quả nhiên có thịt hươu ngon mới làm.

Bùi Ngọc Kiều từ nhỏ đã ham ăn, thật sự khi đó nàng ít học hành, không ăn thì sao mà tiêu thời gian được? Cho nên sau này dù đến vương phủ, thói quen cũng vẫn không sửa.

Thấy đồ ăn đều đã bị đoạt, nàng đáng thương nói: “Không ăn cũng không có chuyện làm.”

“Muội có thể dạy tỷ học thuộc thi thư,” Bùi Ngọc Anh nắm tay nhỏ của nàng, “Chúng ta là nữ nhi không thể cái gì cũng không biết. Tuy không cần tỷ đọc thuộc tứ thư ngũ kinh, nhưng ở cùng một chỗ với các phu nhân, các cô nương, lúc đùa vui ngâm hai câu, để cho người ta thấy sự khác biệt, Kiều nhi, tỷ nói phải hay không?”

Trong thanh âm ôn nhu lộ ra vẻ nghiêm túc, gọi nàng là Kiều nhi, coi nàng là hải tử.

Nhìn muội muội mặt mày xinh đẹp tuyệt trần, Bùi Ngọc Kiều nhớ rõ ngày đó khi xuất giá, Bùi Ngọc Anh ôm nàng khóc, thương nàng ngốc nghếch mà lại phải vào vương phủ, bước chân vào đất dữ, sợ nàng không ứng phó được, sợ nàng tổn thương.

Trong lòng đột nhiên có vị chất, nàng muốn dỗ muội muội vui vẻ, mỉm cười nói: “Tỷ đọc thơ xong, muội đem đồ ăn trả cho tỷ phải không?”

Bùi Ngọc Anh kinh ngạc, lại không tin: “Được, nhưng mà không cho tỷ đọc bài Tĩnh dạ tư đã học trước đó”. Bài thơ kia, tiểu hài tử ba bốn tuổi đều có thể thuộc, Bùi Ngọc Kiều vẫn chỉ lấy nó để dỗ người nhà vui vẻ.

Nhưng sao có thể đọc cả đời chứ? Bùi Ngọc Anh bề ngoài xinh đẹp, trời sinh tính lại khôn khéo mạnh mẽ, nếu không phải Bùi Trăn, Thái phu nhân che chở Bùi Ngọc Kiều, nàng sớm đã muốn dạy dỗ đại tỷ ngốc này.

Bùi Ngọc Kiều trông mắt sáng rõ vừa chuyển, cất cao giọng nói: “Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa. Chi tử vu quy, nghi kỳ thất gia. Đào chi yêu yêu, hữu phần kỳ thực. Chi tử vu quy, nghi kỳ gia thất. Đào chi yêu yêu, kỳ điệp trần trần. Chi tử vu quy, nghi kỳ gia nhân” (Một đoạn trong “Đào yêu” – bài thơ nổi tiếng trong Kinh Thi).

Một chữ cũng không sai tuôn ra, còn vô cùng trôi chảy. Không chỉ Bùi Ngọc Anh khiếp sợ, Bùi Ngọc Họa thậm chí nhảy dựng lên, đầu đụng phải vách xe, chỉ vào Bùi Ngọc Kiều nói: “Tỷ khi nào lại ?”

“Lén lút học.” Bùi Ngọc Kiều thấy hai vị muội muội bị dọa, nhếch miệng cười, vươn hai tay nói, “Học ba ngày.”

Đời trước học ở vương phủ, vì bài thơ này, lòng bàn tay không ít lần bị đánh.

Bùi Ngọc Anh đem đồ ăn cho nàng, nghĩ đến tỷ tỷ gần đây cùng phu tử học tập so với trước kia ngoan hơn. Nàng cười vui nói: “Tốt, tốt, không nghĩ tới tỷ rất cuộc cũng biết chăm chỉ, lần tới lại học bài thơ khác, như vậy những người bên ngoài.....”

Những người bên ngoài kia sẽ không nói nàng ngốc.

Bùi Ngọc Kiều gật gật đầu, đem một mứt quả nhét vào miệng Bùi Ngọc Anh.

Hai người thân thân mật mật, Bùi Ngọc Họa nhìn thấy không thoải mái, bĩu môi nói: “Chỉ đọc thơ thì có ích lợi gì? Người khác sao lại chỉ nhìn những việc này chứ,” Ánh mắt nàng ném về phía Bùi Ngọc Anh, nhướn mày nói, “Mấy ngày trước muội nghe mẹ nói, Chu gia phu nhân nha, ngay cả tuyết lê chúng ta đưa qua cũng không chịu nhận, bên kia đã đáp lại gắm vóc, ôi chao, Chu gia ca ca giống như đã lâu cũng chưa đến.”

Trong lòng Bùi Ngọc Anh trầm xuống.

Nàng và Chu Dịch tình nghĩa thân mật, hai nhà dù chưa làm rõ, nhưng đều biết nhau. Năm trước Chu Dịch còn đưa cho nàng một cây trâm, nam nhi trẻ tuổi mặt đầy ngượng ngùng, ở bên tai nhẹ giọng nói thích nàng.

Một khắc đó, tim đập dường như nổi trống, thiếu chút nữa không cẩn thận để hán cướp mất nụ hôn đầu.

Từ đó về sau, hán còn thường xuyên tới, cái gì có thể cũng đều lấy làm có, chỉ vì rồi rồi liếc nhìn nàng một cái.

Nhưng hiện tại, quả thật là đã lâu không đến Hầu phủ !

Chẳng lẽ lòng đã thay đổi?

Mất thấy nàng có gắng trán đình, Bùi Ngọc Họa bĩu môi.

Ngày thường suốt ngày làm bộ đáng được yêu chiều mười phần, cuối cùng cũng chỉ là đồ không có mẹ, phụ thân lại đang đánh giấc, không biết thắng thua, trên đầu còn có tỷ tỷ ngốc , tuy nói là cô nương Đại phòng, nhưng so với Nhị phòng của nàng này một chút cũng không có ưu thế, Chu gia chính là không thích nàng, có gì đâu.

Nàng quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Bởi vì chuyện vừa xảy ra, không khí trong xe lập tức lạnh lẽo.

Lòng nữ nhi đều như kim dưới đáy biển.

Bùi Ngọc Kiều cũng không biết phải làm thế nào, nàng chỉ biết là muối muối không gả được cho Chu Dịch, mà là gả cho công tử Từ gia Từ Hàm. Hán được Hoàng Thượng khâm điểm Thám Hoa, nhớ mơ hồ dường như khi Từ Hàm tới nhà, muối muối được trang điểm xinh đẹp phi phàm, làm Từ Hàm vừa gặp đã thương. Chỉ là hán cũng không phải người tốt, sau này nàng nghe Trạch Lan nói, biết muối muối không thể sinh con, hán đã vội vã nạp vài thông phòng , tiểu thiếp xinh đẹp.

Muối muối chưa từng kể khổ, ngược lại Chu Dịch.....

Có lần cùng Từ Hàm đánh nhau, rất ồn ào, đến cả Tư Đồ Tu cũng biết, còn hỏi nàng, mới biết Chu Dịch vẫn quan tâm muối muối .

Nhưng là, vì sao bọn họ không thành thân?

Bùi Ngọc Kiều không rõ, nàng nghĩ nghĩ, đưa một miếng thịt dê cho muối muối ăn, ôn nhu nói :”Chu ca ca không đến, có lẽ là trong nhà có chuyện, không chừng ngày mai sẽ đến.”

Đây là an ủi nàng.

Bùi Ngọc Anh cười với nàng :”Kiều nhi nói đúng.”

Nhưng lòng nàng như thế nào có thể yên tĩnh, cảm tình nhiều năm như vậy, nàng không hi vọng là thật .

Tới Minh Quang tự, các vị nữ quyến từng người một xuống dưới, Mã thị dẫn các nàng đi dâng hương.

Mùi hương khói nồng đượm xông vào mũi, Bùi Ngọc Kiều quý trên bờ đoàn, hai tay tạo thành chữ thập, một là cầu Bò Tát phù hộ tổ phụ tổ mẫu thân thể khỏe mạnh, hai là cầu muối muối có thể gả cho một người chồng tốt, ba là..... Nàng lại cân nhắc, phụ thân dường như quan tâm không phải không tốt, giống như không thiếu cái gì, vừa rồi Nhị thẩm nói, khiến nàng cầu lương duyên cho bản thân.

Không biết, ba lời cầu nguyện, có phải là yêu cầu quá nhiều, Bò Tát bận rộn nên không giúp được? Nàng lẩm bẩm, mời Bò Tát trước hoàn thành hai cái trước, về phần bản thân, tóm lại dễ dàng, không gả cho tướng công hung dữ như Tư Đồ Tu là được.

Nàng bái xong, cầm lấy ống thẻ vung lên, rót ra một ký văn: “Một ngày tin buồn đến từ phương đông, hai ngày mặt trời trong làn nước sáng tỏ, gió xuân cùng khí ấm, bỗng lộc tiền vào sân.”

Xem chữ, giống như ý tứ rất tốt.

Nàng vô cùng cao hứng cầm lấy ký văn đi ra ngoài, ai ngờ vừa đem chân bước ra ngoài cửa, chỉ thấy phía trước có một vị công tử trẻ tuổi, một thân áo chồn trắng xé gió đi đến, thân dài như ngọc dựng, ung dung hoa lệ.

Vì hán xuất hiện, vạn vật quanh mình giống như đều nhạt, hóa thành bối cảnh mơ hồ, duy chỉ có hán trong chốn hồng trần, bỏ rơi thế gian mà đứng một mình.

Bùi Ngọc Kiều ngực như khuua chuông, nàng quả thật sợ hán, nhưng mà lại một bước cũng chạy không thoát, giống như bị đóng đinh trên mặt đất, tro mắt nhìn hán bước tới từng bước.

Chương 4

Từ biệt đã qua một năm.

Đời trước, hắn vâng mệnh đi Sơn Tây dẹp loạn, đắc thắng trở về. Trở lại vương phủ, mới biết nửa tháng trước nàng đã qua đời. Bây giờ, hắn sống lại, lần này đến đây, chỉ vì muốn thỏa một tâm nguyện, muốn gặp nàng thêm một lần nữa.

Tuy rằng nàng cũng không phải là người đã gả cho hắn kiếp trước, là cô nương tự tay hắn chỉ bảo cho tốt, nhưng là có còn hơn không.

Tư Đồ Tu đi thẳng tới chỗ của nàng.

Bùi Ngọc Kiều sợ tới mức hậm không thể lui về phía sau, trong lúc hoảng hốt, nhớ tới lúc Tư Đồ Tu cầm thước đánh vào lòng bàn tay nàng, kêu nàng ghé vào trên giường đánh mộng, từng chuyện, từng hồi răn dạy, hiện ra trong đầu giống như cười ngửa xem hoa, chân nàng đột nhiên mềm nhũn, ngã ngổ trên mặt đất.

Mọi người ào ào nhìn qua, Trúc Linh gấp đến độ vội vàng kéo Bùi Ngọc Kiều, nói nhỏ: “Cô nương sao vậy, đột nhiên sái chân sao, sao tự nhiên lại ngã được?”

Mà Trạch Lan ngây ra như phỗng, ánh mắt thẳng tắp dừng ở trên mặt Tư Đồ Tu, nàng vẫn tưởng rằng Trầm Mộng Dung đã đủ xuất chúng, nhưng hiện tại người này, chỉ có hơn chứ không kém, so với Trầm Mộng Dung tuần nhã, người này một chút không kém, mà khí chất thanh quý, quả thực giống như là trích tiên từ trên trời xuống!

Lãnh đạm như thế, nhưng lạnh nhạt đến mức hấp dẫn người, làm cho người ta muốn toàn lực mà tiếp cận hắn, mặc kệ hay không sẽ phải nhận thương tổn.

Tìm Trạch Lan đập bịch bịch.

Bùi Ngọc Kiều đồng thời đi đến bên cạnh Bùi Ngọc Anh, vội kéo tay áo nàng thấp giọng nói: “Muội muội, ta, ta cầu đã cầu được xăm, chúng ta mau đi thôi!”

Bùi Ngọc Anh đối với việc thất lễ của tỷ tỷ quả có chút chết lặng, vừa đưa tay đỡ trán vừa nói: “Sao lại vội thế, tỷ tỷ, đi đường cho tốt, cái xăm này?”

“Cái xăm...” Bùi Ngọc Kiều vừa thấy trong tay không còn cái thẻ xăm, nhìn lại mặt đất, thì ra rơi ở chỗ nàng vừa ngồi xuống. Nàng gọi Trúc Linh đi lấy, nhưng bị Tư Đồ Tu đoạt trước, hắn sai tùy tùng nhặt lên, đảo mắt qua, chỉ thấy trên có chữ, “Một ngày tin buồn đến từ phương đông, hai ngày mặt trời sáng rõ trong làn nước...”

Nàng cầu, chẳng lẽ là bói nhân duyên?

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Bùi Ngọc Kiều.

Tiểu cô nương vừa thành tâm cầu Bồ Tát, mũ che vừa hạ xuống, lộ ra dung nhan phấn điều ngọc mài, giờ phút này vì kích động mà nhuộm màu hồng đào, tăng thêm mấy phần trong sáng xinh đẹp.

Nàng quay đầu, một mực lôi kéo Bùi Ngọc Anh đi, cũng không dám nghĩ đến quê xăm nữa.

Tư Đồ Tu nhớ tới ngày đó nàng gả cho bản thân, hồn nhiên ngây ngô, một chút không biết kinh hoàng, nhưng cũng tự mình hiểu lấy, rằng hắn không được phụ thân cưng chiều, mới phải cưới ngọc cô nương như nàng.

Trong ánh mắt sáng ngời đúng là sự đồng cảm.

Thật đúng là, thiên hạ ai đều biết đạo lý ấy, nhưng không ai dám giáp mặt mình mà nói, hắn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nghĩ rằng mặc kệ như thế nào, phụ hoàng cũng không tính là tuyệt tình, nữ tử coi trọng dung mạo, nàng ngọc thì ngọc thật, nhưng bộ dạng đáng người lại ít người có thể sánh cùng, hắn không phụ hoàng ân, đêm đó liền muốn nàng.

Cũng là ngày đó, nhìn thấy nàng khóc, hoa lệ nhuộm mưa diễm đậm đáng yêu, ngày hôm sau, càng là trốn tránh không gặp hắn, phảng phất giống như con mèo con bị thương tổn.

Các nha hoàn tìm kiếm xung quanh, về sau tìm thấy nàng trong cái rương gỗ trong phòng.

Đem nàng đưa đến trước mặt, nàng hai tay ôm lấy ngực, mặt đầy hoảng sợ, giống như sợ hấn lại cởi quần áo nàng

Tựa như vừa rồi.....

Hấn thoáng nhướn mày.

Có chỗ không đúng!

Nàng không nên kinh hoảng hấn!

Hấn trừng sinh, tự nhiên nhận thức Bùi Ngọc Kiều, nhưng Bùi Ngọc Kiều còn chưa nhận thức hấn, như thế nào sợ hấn? Hấn dung mạo như vậy, không nói các cô nương người người làm vào thân hồn điên đảo, lại cũng tuyệt đối sẽ không tránh không kịp, lại nói, ban đầu nàng tính tình đơn thuần, chắc chắn sẽ muốn tìm hỏi hấn về quê xấm

Tư Đồ Tu kinh ngạc xoay người.

Nhưng Bùi Ngọc Kiều đã sớm sợ tới mức chạy trốn, lôi kéo cánh tay Bùi Ngọc Anh, bước nhanh tới chân núi, Bùi Ngọc Anh không hiểu việc nàng làm ra làm sao: “Sao thế, tỷ tỷ? Chúng ta mới đến, xấm đã cầu, còn chưa giải, lại đã muốn trở về, còn phải chờ Nhị thẩm cùng Tam muội nữa.”

Mã thị dẫn Bùi Ngọc Họa đi đốt trường minh đăng (chong đèn) cho ngoại tổ của nàng ta.

Nàng trực giác cảm thấy tỷ tỷ không bình thường, hỏi tường một chút vừa rồi Tư Đồ Tu kinh diễm hiện thân, chân chờ nói, “Chẳng lẽ tỷ biết công tử kia?”

“Hả?” Bùi Ngọc Kiều giật mình.

Đời trước nàng biết Tư Đồ Tu, nhưng hiện tại không phải là đời trước, sao nàng lại muốn trốn? Tư Đồ Tu hấn là cũng không biết nàng.

Cảm giác được chính mình làm việc ngốc, Bùi Ngọc Kiều ngắc ngứ nói: “Không, không biết, tỷ...” Đại khái là vì đột nhiên nhìn thấy hấn, chung quy trong trí nhớ, từ lúc nàng gả cho Tư Đồ Tu thì vừa rồi là lần đầu tiên gặp lại, nay là ba năm trước, nàng làm sao lại không sợ, lại thêm Tư Đồ Tu để lại ảnh hưởng rất nặng nề, nàng mới không kịp nghĩ gì chỉ biết chạy trốn.

Thấy nàng cúi đầu, không nói rõ ràng, Bùi Ngọc Anh trừ thờ dài còn có thể nói cái gì?

Dù sao nàng cũng đã quen , kéo tay đại tỷ: “Muội cũng xin thề xấm, tỷ theo giúp muội đi giải.”

Bùi Ngọc Kiều gật gật đầu, đưa mũ che mang lên.

Lại đi đến trước miếu, nàng vụng trộm nhìn chung quanh, chỉ thấy Tư Đồ Tu giống như không ở đây, nhất thời nhẹ nhàng thờ ra.

Hai người đi giải xấm.

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng cười: “Thật khéo nha, Bùi nhị cô nương.”

Bùi Ngọc Anh quay đầu vừa thấy, lại là cô nương Hứa gia Hứa Đại Mi.

Hứa gia nhân có Hoàng quý phi, trước đây được phong Trường Hưng Hầu, phu nhân Trường Hưng Hầu Thường thị liên tục sinh ba nhi tử, cuối cùng sinh được nữ nhi Hứa Đại Mi, dường như cung chiều đến gót chân, hận không thể ban ngày hái trăng hái sao xuống cho nàng, dưỡng thành tính tình bị nuông chiều.

Sau lại bởi thái tử bị phế, Hứa gia nước lên thì thuyền lên, Hứa Đại Mi tại kinh đô càng ngang ngược, trong giới quý nữ, phần đông cô nương đều phụ thuộc, cái gì đều nhường nhịn nàng.

Nhưng Bùi Ngọc Anh chưa từng.

Mà Bùi Ngọc Anh cũng có phần kiêu ngạo, dung mạo xuất chúng không nói, cầm kỳ thư họa không gì không tinh , mà còn có khả năng, có chủ kiến, tự nhiên không quen nhìn người khác lấy lòng Hứa Đại Mi, sau này phát sinh một chuyện, càng là làm cho mâu thuẫn hai người gia tăng.

Nguyên nhân tại phủ Trường công chúa tổ chức hội trà thi (pha trà ngâm thơ).

Bùi Ngọc Anh gặp Hứa Đại Mi khi dễ nhục mạ một cô nương Hồ gia, bắt quá ra tay tương trợ, hai người như vậy kết thù.

Sau này gặp lại, càng không phải nói .

Hôm nay nàng cư nhiên chủ động chào hỏi, Bùi Ngọc Anh nhướn mày nói: “Quả thật khéo, nhưng ta muốn đi giải xấm, đi trước một bước.”

“Gấp cái gì nha.” Hứa Đại Mi cười nói, “Chúng ta lâu rồi chưa gặp, không tự ôn chuyện?”

Nàng vừa nói, một bên thường thức ngọc bội bên hông

Bùi Ngọc Anh ánh mắt tùy theo mà động, đợi đến khi thấy rõ ràng bộ dáng ngọc bội này, nàng cả người giật mình.

Này ngọc bội là khác từ ngọc thạch của họ Dương, ước chừng dài ba tấc trái phải, chạm trổ tỉ mỉ, muốn nói loại bản vẽ này, thật sự phổ thông, bởi đa số công tử cao đeo đều là điểm may mắn, nhưng khối góc bên trái phía dưới là có vết rạn. Vết rạn này là nàng tự tay gây nên, sợ ý đánh rơi, nhưng Chu Dịch một chút không trách cứ, còn vui sướng mỗi ngày mang theo, nói ngọc bội này là độc nhất vô nhị.

Nhưng này độc nhất vô nhị gì đó, hiện tại lại ở bên hông Hứa Đại Mi.

Nước mắt lập tức trào lên, thiếu chút nữa chảy ra hốc mắt.

Nhưng tự tôn tuyệt không cho phép nàng khóc.

Bùi Ngọc Anh nhanh chóng quay đầu: “Ta cùng với người không lời nào để nói.”

Nàng giữ chặt tay Bùi Ngọc Kiều bước đi nhanh.

Lực đạo có chút mạnh, nắm có chút đau.

Bùi Ngọc Kiều kỳ quái ngẩng đầu nhìn bộ dạng muội muội, phát hiện ánh mắt nàng hơi hơi đỏ lên.

“Muội muội.” Nàng ôn nhu hỏi, “Muội sao vậy? Muội muốn khóc?”

Vì cái gì?

Bùi Ngọc Kiều chẳng hề biết rõ chuyện ngọc bội, nàng đòi trước chỉ biết ăn uống vui đùa, biết rõ bản thân ngốc, lại cũng như vậy ngây thơ sống, chỉ tới chết mới hiểu biết, người nha, nói chết liền chết, chết, liền sẽ cùng thân nhân triệt để cáo biệt, nhưng mà nàng lại cũng có cơ hội chết rồi sống lại.

Lúc này, nàng nhất định muốn quan tâm thật tốt người nhà, nàng lay cánh tay Bùi Ngọc Anh.

Bùi Ngọc Anh lấy tấm khăn lau mắt một chút, miễn cưỡng cười nói: “Không có gì, là tro bụi bay vào.”

Nghe vào tai giống như gạt người.

Bùi Ngọc Kiều nghiêng đầu xem nàng: “Có chuyện gì, muội muội có thể nói cho tỷ biết, tỷ cũng có thể đưa chút chủ ý cho muội.”

Nói như vậy, quả thực làm người khiếp sợ.

Bùi Ngọc Anh trong lòng vui vẻ, ngẩng mặt lên: “Kiều nhi, tỷ cũng sẽ nói điều này!”

“Ừ, tỷ tốt xấu cũng có đầu óc.” Bùi Ngọc Kiều nói, “Tỷ thấy muội không vui.”

“Nhưng tỷ không giúp được muội”. Bùi Ngọc Anh thở dài, “Tỷ giúp được, muội tự nhiên sẽ nói cho tỷ, hiện tại, cần gì khiến tỷ phiền lòng?”

Nàng rút cuộc hiểu ra, vì sao Chu Dịch không đến Hầu phủ.

Hứa Đại Mi nhìn bóng dáng nàng, nhếch khóe miệng khinh thường, Bùi Ngọc Anh ý vào phụ thân dưng mảnh phi thường, tự cao tự đại, nhưng tình cảnh Đông Bình hầu phủ hôm nay thật sự không coi là tốt, liên tính Bùi Trần khái hoàn mà về, cũng so ra kém bọn họ Trường Hưng Hầu phủ, thông minh như Chu Dịch, đương nhiên biết nên chọn như thế nào.

Nhớ tới nam tử trẻ tuổi, mặt nàng ửng đỏ.

Chu Dịch dung mạo tuy không là số một số hai, nhưng Trường Tào quốc công phủ, lại là trưởng tử, khí độ bất phàm, am hiểu kỹ xảo, mười tám tuổi liền đã làm Phó Chỉ Huy Sứ, năm trăm binh mã hần sử dụng, điều hành thích đáng, thường được Hoàng Thượng khích lệ, nam nhân như vậy, cần gì cho Bùi Ngọc Anh?

Dù sao hai nhà cũng có ý tứ kết thân, nàng đối với Chu Dịch rất vừa lòng.

Hôm nay, trước hết khiến cho nàng ta nếm thử mùi thất bại đi.

Đợi đến tương lai nàng cùng Chu Dịch thành thân, còn có thể làm cho Bùi Ngọc Anh khóc!

Nàng đắc ý dâng hương bên trong.

Bùi Ngọc Anh lại không có hứng giải xăm, ở trong miếu khách chờ Mã thị cùng Bùi Ngọc Họa, sau đó liền ngồi xe ngựa về nhà.

Hai tỷ muội đều lặng im không nói, Bùi Ngọc Họa kỳ quái, nhớ tới một chuyện, cười nhạo nói: “Vừa rồi nhìn thấy Hứa Đại Mi kia, còn là một bộ dáng

“Thiên hạ ta đẹp nhất” ghé thăm! Phi, không biết thế nào mới có người yêu nâng chân thối của nàng ta, muội nhìn là thấy phiền, các tỷ có thấy nàng ta không?”

Ở điểm này, các tỷ muội nàng đều có suy nghĩ giống nhau.

Bùi Ngọc Anh không nói chuyện, Bùi Ngọc Kiều nói: “Tại cửa gặp.”

“À.” Bùi Ngọc Họa lại liếc mắt nhìn Bùi Ngọc Anh, thấy nàng im lặng, có chút không thích ứng, nàng chọc chọc cánh tay Bùi Ngọc Kiều, bĩu môi nói, “Tỷ ấy làm sao thế này?”

Bùi Ngọc Kiều lắc đầu: “Tỷ cũng không biết, sau khi gặp Hứa cô nương liền như thế.”

“Hả? Có phải bị nàng ta bắt nạt phải không?”. Bùi Ngọc Họa nhướn mi, nghi hoặc nói, “Nhị tỷ tỷ, tỷ sao lại khuất phục nàng ta? Nàng ta nghĩ mình là gì chứ, bộ dạng không xinh đẹp như tỷ, tài hoa cũng không bằng tỷ, không phải ý vào cô cô nàng ta là Hoàng quý phi sao, kì thực là bao cô, kể cả đại tỷ của chúng ta, so với nàng đều xuất sắc hơn!”

Bùi Ngọc Kiều kinh hi nói: “Thật sao, tỷ so với nàng ta lợi hại hơn?”

Bùi Ngọc Họa xem nàng ngây thơ hỏi, khóe miệng vênh ra, có lệ nói: “Phải”.

Bùi Ngọc Kiều nói cười như hoa.

Thấy tỷ tỷ cao hứng, lại nghe Tam muội khích lệ nàng như thế, Bùi Ngọc Anh tâm tình tốt một chút, thản nhiên nói: “Nàng khi dễ không được tỷ, là vì những chuyện khác.”

“Chuyện gì?” Bùi Ngọc Họa tò mò.

“Muội không cần biết.” Bùi Ngọc Anh nói, “Bản thân tỷ có thể giải quyết.”

Bùi Ngọc Họa hừ một tiếng: “Tùy thôi, muội vốn cũng không muốn nghe!”

Hai người lại không để ý tới nhau.

Bùi Ngọc Kiều nghĩ nát óc cũng không rõ các nàng như thế nào lại biến đổi nhanh vậy, quả là tâm nữ nhi như kim đáy biển.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Từ Minh Quang tự trở về, Thái phu nhân hỏi quẻ xăm

Vì Mã thị không biết, Bùi Ngọc Anh trả lời: “Không đi giải.”

“Làm sao thế này?”. Thái phu nhân hỏi.

Hai tỷ muội này, một là vì Tư Đồ Tu, một là vì Hứa Đại Mĩ, chậm trễ chuyện chính, Bùi Ngọc Anh vội vàng nói: “Quẻ xăm đều tốt, xăm của đại tỷ, con đã hỏi qua Trúc Linh, là xăm đặc biệt tốt, còn của con cũng không sai, chính là hơi khó hiểu, cũng có thể biết được đại khái ý tứ”. Nàng đem quẻ xăm đọc cho Thái phu nhân nghe.

Thái phu nhân gật gù đầu.

Mã thị cười tủm tỉm nói: “Quẻ xăm tốt là ổn rồi, có đôi khi Đại Sur giải xăm miệng nói bậy còn không tin, chúng ta trong lòng có đáp số là được. Ta xem Ngọc Kiều từ lúc đụng phải chuyện, so với trước kia lạnh lợi đáng yêu, sang năm chắc chắn có nhân duyên tốt”.

Thái phu nhân thích nghe lời này: “Kiều nhi so với trước kia nghe lời hơn, phu tử cũng khen nàng nghiêm túc, còn có thể đọc sách đọc thơ!”

Bùi Ngọc Kiều tựa bên cạnh bà, cười đến lông mi đều cong lên.

Trước kia nàng không biết việc học này có chút ích lợi gì. Hiện nay nhìn thấy tất cả mọi người khen nàng, nàng phát hiện, ưu việt rất nhiều, thứ nhất khiến người nhà đều vui vẻ, thứ hai có vẻ nàng thông minh lên một chút, cùng cô nương nhà các phu nhân khác lui tới mà nói, cũng không sợ quá mức mất mặt.

Mấy người nói được một lát, công tử Nhị phòng, Bùi Ứng Hồng, Bùi Ứng Lâm từ thư viện trở lại, hai huynh đệ, một mười lăm tuổi, một mười tuổi, đều là tú tài.

Mã thị nhìn thấy các nhi tử, thân thiết nói: “Bên ngoài lạnh lẽo, các con một hai như thế nào ăn mặc ít như vậy?”. Lại răn dạy tùy tùng, “Hầu hạ ca nhi kiểu gì thế này? Bản thân ngược lại biết ăn mặc dày!”

Bùi Ứng Hồng vội nói: “Mẹ, chúng con vừa rồi ở bên ngoài đánh mã cầu (cưỡi ngựa đánh cầu) một lát, toàn thân là mồ hôi, cho nên mới mặc ít chút.”

Bùi Ứng Lâm thì cười nói: “Còn đi uống rượu.....”

Lão Hầu gia Bùi Mạnh Kiên vốn ít nói, nghe được câu này, nhướn mày, lớn tiếng khiển trách: “Các người mới mấy tuổi, cứ nhiên đi uống rượu? Đi uống với ai, chơi mã cầu với ai? Phu tử trong thư viện từ khi nào dung túng các người như thế?”

Bùi Ứng Lâm tuổi còn nhỏ, bị hù dọa nói cũng không dám nói, cúi đầu xuống.

“Bẩm tổ phụ, hôm nay phu tử nghỉ sớm, chúng con vốn là muốn về, trên đường gặp được vài vị đồng học mời chúng con cùng đi đá mã cầu, tôn nhi cảm thấy thả lỏng cũng không có gì, sau này mới phát hiện là đi tới Tiết gia. Thì ra Tiết công tử thường cùng bọn hần một chỗ chơi đùa, nghe nói có khi còn có quan viên tiêu lại cũng đi”. Bùi Ứng Hồng miệng lưỡi lanh lợi, “Nửa đường Tiết công tử sai người mang chút đồ nhắm rượu tới, tùy tiện uống một chút, mong tổ phụ thứ lỗi”.

Bọn họ Bùi gia tuy là Hầu Tước, con cháu đều được tập ấm (thời đại phong kiến, do cha ông có công mà đem lại quyền lợi cho con cháu được đi học và được bổ làm quan), nhưng vì đề phòng chuyện không hiểu biết, Bùi gia tôn tử khi còn bé trừ vũ đạo làm kiếm, vẫn là muốn đọc sách, tú tài cũng phải thi, nhưng cử nhân, cơ bản là vô vọng, cũng không cần.

Cho nên đến tuổi này, Bùi Ứng Hồng, Bùi Ứng Lâm sẽ lên thư viện, đợi Bùi Ứng Lâm đến mười tám, hai mươi tuổi, liền muốn mưu chức (mưu cầu chức vị).

Nghe tôn tử trả lời, Bùi Mạnh Kiên mày cau càng chặt.

Tiết gia là nhà bên ngoại tam hoàng tử Tấn Vương Tư Đồ Dật, Tiết công tử này là biểu đệ của hần, thích nhất giao bằng kết hữu, không nghĩ tới, hiện tại tay còn thô đến các đại thư viện.

Này là vì Tư Đồ Dật bồi dưỡng hậu thuẫn!

“Về sau không được đi”. Bùi Mạnh Kiên nghiêm khắc nói, “Không thì đừng trách ta nghiêm trị!”

“Vâng”. Hai huynh đệ tuy rằng cảm thấy kỳ quái, chỉ là đánh mã cầu chơi đùa, tổ phụ cứ nhiên tức giận, nhưng là đều cung kính nghe theo.

Bọn tiểu bối từ phóng chính đi ra, Bùi Ứng Hồng từ trong tay áo cầm thỏ ngọc cho Bùi Ngọc Kiều: “Kiều muội muội, cho muội.”

Mặc dù trong các cô nương, Bùi Ngọc Kiều lớn nhất, nhưng Bùi Ứng Hồng lại so với Bùi Ngọc Kiều lớn hơn ba tháng.

Đó là đường ca duy nhất của nàng.

Nhìn thấy tiểu thỏ, Bùi Ngọc Kiều hết sức vui vẻ, bởi vì đời trước nàng xác nhận Bùi Ngọc Họa làm chuyện đó, chọc Bùi Ứng Hồng tức giận, vì hần không tin muội muội ruột hừ hổng như thế, sau này cùng Bùi Ngọc Kiều giống như là người lạ.

Nàng kích động sờ trong tay áo, lấy ra khối bánh đào tó đưa cho hần: “Cho huynh ăn, muội mang về từ Minh Quang tự”.

Khách hành hương bọn họ hiến cho chùa nhiều hương khói, chùa miếu đương nhiên sẽ chuẩn bị điểm tâm.

Xem ánh mắt nàng nhấp nháy nhấp nháy, giống như sao nhỏ trên bầu trời, Bùi Ứng Hồng xi một tiếng nở nụ cười, đường muội này của hần nha, thật sự là tùy thời tùy chỗ đều có thể từ trên người lấy ra đồ ăn.

Hần tiếp nhận cắn một miếng, sờ sờ đầu nàng: “Rất ngon, thỏ nhĩ này muội lấy nhé, đặc biệt giống muội, còn có, đừng nói cho Ngọc Họa biết, không thì thế nào cũng phải quần lấy huynh đòi mua một cái.”

So với muội muội ruột bóc đồng của bản thân, Bùi Ứng Hồng càng thích đường muội đơn thuần.

Bùi Ngọc Kiều gật gật đầu, cầm thỏ ngọc nhi vui vui về về trở về.

Qua được mấy ngày, theo ý của hai vị lão nhân, Mã thị phát thiệp mời cho Chu gia.

Mới sáng sớm, Bùi Ngọc Kiều đã thức dậy, Trúc Linh và Trạch Lan trang điểm cho nàng một chút, đi đến phòng chính.

Lão hầu gia, Thái phu nhân đang cùng phu nhân Chu gia hàn huyên.

Tào quốc công phủ, hai vị lão nhân liên tục qua đời, nay là Chu lão gia làm gia chủ, hần cũng là con trai độc nhất, thay lời khác nói, Chu phu nhân liền là

chủ mẫu duy nhất của Tào quốc công phủ , rất nhiều chuyện đều là do nàng quyết định , lần này Bùi gia mời, nàng trong lòng biết rõ ràng, tất là vì sự tình kết thân.

Nhưng hiện tại thế cục thay đổi, kết quả đương nhiên cũng thay đổi.

Mất thấy Chu phu nhân khách khí, hai vị lão nhân gia cũng có chút rõ ràng .

Thái phu nhân giận dữ, thân nhiên cười nói: “Đáng tiếc bà bà (mẹ chồng) người mất sớm, ta hiện nay nhớ tới nàng, đều đau lòng ! Chúng ta hai nhà giao tình vài thập niên, năm đó lão Công gia cùng Hầu gia sóng vai chống đỡ giặc ngoại, chiến trường tình thâm, không thua gì huynh đệ ruột. Hoàng Thượng ban thưởng xuống dưới, mỗi nhà một phượng ngọc như ý, đều là thành đôi .”

Bà chỉ chỉ đàn mộc nói rõ: “Hiện còn bày ở trên”.

Chu lão gia không khỏi xấu hổ: “Ngài nói đúng, chúng ta hai nhà tình ý dài lâu...”

Chu phu nhân ho nhẹ một tiếng: “Thái phu nhân ngài thật là nhớ tình bạn cũ, cùng bà bà giống nhau, cho nên Bùi gia có chuyện, công công bà bà (bố mẹ chồng) đều cường lực tương trợ.”

Là nói tình cũ mười năm trước.

Thái phu nhân mảy thoáng nhưn, Chu phu nhân ý tứ là Chu gia cũng không nợ Bùi gia.

Hai người miễn lí tàng châm (trong gối bông bọc kim châm – bề ngoài mềm mọng nhưng bề trong có sự cứng rắn, nguy hiểm), Bùi Ngọc Anh đã nghe ra ý tứ, lòng trầm xuống, nguyên lai không chỉ Chu Dịch thay lòng đổi dạ, Chu phu nhân cũng không tán đồng chuyện hôn nhân này, nếu như thế, còn có cái gì phải nói? Nàng lạnh mặt, không muốn nhìn Chu Dịch ở đối diện, Chu Dịch lại sốt ruột, hận không thể đi lên cùng nàng nói chuyện.

Tình cảnh này ở trong mắt, Bùi Ngọc Họa nguyên là người thông minh, âm thầm cười, quả thực nàng đoán được không sai, Chu gia là ghét bỏ Bùi Ngọc Anh .

Nhưng ngẫm lại, sự tình này cũng không phải tốt.

Ghét bỏ Bùi Ngọc Anh, tất nhiên cũng ghét bỏ nàng, Bùi gia cô nương bọn họ, ở kinh thành liền không có địa vị như vậy?

Nàng nhăn mày.

Duy chỉ Bùi Ngọc Kiều mặt mày, nghiêng đầu, trong chốc lát nghe Thái phu nhân nói chuyện, trong chốc lát nghe Chu phu nhân nói nói, cân nhắc trong đó ý tứ, nhưng nề hà bọn họ nói chuyện mặt mờ, đúng là mơ mơ hồ hồ, không hiểu ý, nhưng có một chút, nàng nhìn ra , Chu phu nhân lần này tới, không có khen muội muội !

Nếu là trước kia, nàng luôn thấy muội muội cười , muội muội cũng sẽ lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

Hiện tại, không khí lạnh lẽo.

Các trưởng bối có chuyện muốn nói, Thái phu nhân lệnh tiểu bối trở về.

Bùi Ngọc Kiều thấy muội muội lập tức rời đi, bất đắc dĩ trở về phòng, nhưng lòng không yên, hỏi Trúc Linh: “Hôm nay Chu phu nhân đến cùng là tới làm cái gì? Bà ấy, có thích muội muội hay không?”

Trúc Linh đối với loại sự tình này nào dám lẩm miệng.

Nàng do dự dự, Trạch Lan lại nói: “Cũng không phải là, Chu phu nhân tuyên bố không muốn kết thân.”

Bùi Ngọc Kiều ngơ ngẩn.

Chẳng lẽ đời trước muội muội không gả cho Chu Dịch, là vì Chu phu nhân không đồng ý?

Hiện tại Trạch Lan đều nhìn ra, muội muội khẳng định cũng giống nhau.

“Ta đi xem nàng một chút”.

Nàng muốn đi an ủi Bùi Ngọc Anh.

Ba người hướng viện của Bùi Ngọc Anh mà đi.

Kết quả đến, nha hoàn báo cho nàng biết người không ở đây, nói là ở trong vườn .

Bùi Ngọc Kiều lại đi tìm.

Trên đường, Trạch Lan nhẹ giọng nói: “Cô nương, Nhị cô nương ở đằng kia!”.

Nàng chỉ ngón tay hướng về phía trước mặt.

Quả nhiên cách đó không xa bên cạnh hòn giả sơn, Bùi Ngọc Anh đang đứng, đối diện nàng là Chu Dịch.

Bùi Ngọc Kiều vừa muốn phát ra âm thanh, lại nuốt trở vào.

Bọn họ định là có lời muốn nói, không tiện quấy rầy.

Nhưng nàng lại lo lắng muội muội, lặng lẽ ngồi xổm xuống, trốn ở phía sau lùm cây.

Hai nha hoàn cũng vội vàng ngồi xổm xuống.

Chu Dịch thấy cô nương mình mong nhớ ngày đêm ở trước mặt, một đôi mắt phượng tràn đầy nhu tình, nói nhỏ :“Anh nhi, nàng đừng oán ta, thật là mẫu thân có vẻ gắt gao, ta không tiện tới, nhưng ta mỗi ngày đều nhớ nàng. Nàng chờ chút thôi, ta cuối cùng sẽ có biện pháp thuyết phục mẫu thân, nàng đừng tức giận.”

Hắn hôm nay thân mặc cẩm bào, dáng thẳng như ngọc dựng, anh khí bừng bừng, là nam nhi lý tưởng của nàng.

Có thể tưởng tượng về mặt xa cách của Chu phu nhân, Bùi Ngọc Anh cười mỉa mai nói: “Người khuyên như thế nào? Lệnh của phụ mẫu lời của mai mối, nếu Chu phu nhân chướng mắt ta, ta cũng không quản quyết si mê người, chúng ta về sau nhất đao lưỡng đoạn (không còn tình nghĩa) !”

Nàng xoay người liền đi.

Quyết tuyệt như thế!

Chu Dịch tiến lên một bước giữ chặt nàng: “Nàng như thế nào vội vàng xao động như vậy ? Tuy nói có lệnh của phụ mẫu, nhưng chúng ta cũng không phải không thể tranh thủ , chỉ cần nàng tin tưởng ta !”

Bên trong con người đen nhánh phản chiếu ra bóng dáng của nàng.

Khoảng cách hai người gần gũi, lòng bàn tay truyền đến cường độ không nặng không nhẹ, đúng là hắn không tha, Bùi Ngọc Anh thiếu chút nữa mềm lòng, nhưng nàng ngay sau đó nhớ đến khối ngọc bội kia, cười lạnh nói: “Người muốn ta tin tưởng người? Tốt, ta đây hỏi người, ngọc bội của người, vì sao không đeo bên người. Không phải đã nói, nó là độc nhất vô nhị, người ngày ngày không rời sao?”

Chu Dịch ngẩn ra.

Bùi Ngọc Anh nhìn hắn không đáp được, lòng giống như bị kiếm đâm một chút, từ từ chảy máu, nàng hơi hơi ngẩng đầu lên, thân nhiên nói: “Ở chỗ của Hứa Đại Mi, phải không?”

“Cái gì?” Chu Dịch ánh mắt trợn to, “Ta không có.....”

“Người đừng gạt ta nữa!”. Bùi Ngọc Anh nhìn thấy hắn chột dạ, nàng khinh thường sự che đậy của nam nhi, nhướn mày nói, “Ta chính mắt nhìn thấy , người còn không thừa nhận?”

Chu Dịch vội nói: “Ta lần trước đi Hứa gia, rơi trên mặt đất, bị nàng ta nhặt .”

“Hứa gia?”, Bùi Ngọc Anh cười nhạo nói, “Người không có việc gì thường đến nhà nàng ta đi? Cũng thế, ta cần gì muốn người giải thích, ta nguyên cũng không nên truy vấn, về sau người đừng tới !”

Nàng tránh thoát tay hắn.

Chu Dịch nơi nào chịu thua, thề nói: “Ta như thế nào sẽ đem ngọc bội cho nàng ta, nàng tin tưởng ta, ngọc bội này...” Hắn nóng lòng thổ lộ, hai tay đều đưa lên, ôm eo nhỏ của nàng, môi thiếu chút nữa đụng tới mặt.

“Bốp” một tiếng, Bùi Ngọc Anh hung hăng cho hắn một cái tát.

Bùi Ngọc Kiều nhìn thấy, cả kinh bụng miêng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Chu Dịch bị đánh ngất ngơ.

Bùi Ngọc Anh thừa cơ chạy mất, nhanh bước rời đi. . .

Bùi Ngọc Kiều bởi vì vẫn ngồi xồm, đột nhiên không đứng dậy nổi, sau khi đứng lên, thấy trời đất nghiêng ngả.

Trúc Linh vội đỡ lấy nàng.

“Nhanh đi tìm muối muối...” Bùi Ngọc Kiều sốt ruột, “Không không, đi tìm Chu ca ca...”

Trạch Lan xem nàng vội vàng vàng, cười nói: “Cô nương rốt cuộc muốn đi tìm ai nha?”

“Chu ca ca!”. Muối muối ở nhà, tùy thời cũng có thể tìm, nhưng là Chu Dịch thì khác, Bùi Ngọc Kiều chỉ vào phương hướng kia, “Nhanh lên, đỡ ta đi!”

Hai cái nha hoàn một phải một trái đỡ nàng.

Chu Dịch chính là lòng tràn đầy phần uất.

Hắn khẩn trương với Bùi Ngọc Anh như thế, vội vã đến giải thích cùng nàng, nhưng kết quả như thế nào, nàng một câu cũng không nghe lọt không nói, thế nhưng còn tát hắn!

Chu Dịch từ trước đến nay cũng kiêu ngạo, làm sao có thể chịu được khuất nhục như thế này, huống chi, đây vốn là oan uổng.

Ngày đó hắn không cẩn thận làm mất ngọc bội tại Hứa gia, bị Hứa Đại Mi nhặt được, hắn đuổi theo nàng đòi, nàng ta cố tình không chịu trả, còn nói ai nhặt được chính là của người đó. Hiện giờ nhớ tới, nàng tươi cười nhanh nhẹn, vừa bướng bỉnh vừa đáng yêu, so với Bùi Ngọc Anh một chút cũng không kém.

Bùi Ngọc Anh rất mạnh mẽ, không có bao nhiêu vẻ kiêu ngạo của nữ nhân, còn đầy ngạo khí, hắn mất nhiều tâm tư mới theo đuổi được nàng, lấy lòng nàng, nhưng đến hiện tại ngay cả cái hôn đều không có chiếm được! Tuy rằng cô nương hắn là phải rụt rè, nhưng như vậy..., hắn chỉ là muốn có một tiểu nương tử yêu kiều mềm mại xinh đẹp, cũng không cần phải quản gia giỏi giang gì.

Nghĩ đến khuyết điểm này của nàng, Chu Dịch nghĩ thầm rằng, hắn vẫn là chịu hạ mình, dù sao có mấy năm tình cảm, không đến vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn buông tay, nhưng mà nàng thế nhưng không tin hắn.

Nếu như thế, hắn cũng không tất yếu lại đi giải thích.

Xem cuối cùng, rốt cuộc ai sẽ hối hận!

Hắn phát tay áo đi rồi.

Bùi Ngọc Kiều lúc này vượt qua đến, kêu lên: “Chu ca ca.”

Chu Dịch nhìn lại, chỉ thấy cái Tiểu cô nương bước nhanh chạy tới, tóc có điểm tán loạn, cho thấy đi vội vàng.

“Ngọc Kiều?”. Hắn kinh ngạc.

Hai nhà trước kết giao, đối với Bùi Ngọc Kiều, hắn đương nhiên quen thuộc, hơn nữa bởi vì Bùi Ngọc Anh quan hệ, hắn đối Bùi Ngọc Kiều cũng coi như không tồi, xem nàng như tiểu muội muội giống nhau.

“Chu ca ca.”, Bùi Ngọc Kiều đi tới giữ chặt tay áo hắn, lo lắng nói, “Vừa rồi muội muội không phải cố ý đánh người.”

Thì ra nàng nhìn thấy.

Nam nhân bị nữ nhân tát, thật sự là có điểm mất mặt, Chu Dịch xấu hổ buồn bã, sắc mặt lại đỏ, thản nhiên nói: “Ta biết”.

“Muội muội là bởi vì...” Bùi Ngọc Kiều mới vừa mới nghe được chuyện ngọc bội, Hứa Đại Mi nói lung tung, nghĩ nghĩ nói, “Ta cùng muội muội đi Minh Quang tự, ở nơi đó gặp được Hứa cô nương.”

“Vậy sao?”

Thì ra là thế, khó trách nàng lại nhìn đến ngọc bội, Chu Dịch nghĩ thầm rằng, Hứa Đại Mi lại mang ở trên người, có thể thấy được là thật thích hắn. So với Bùi Ngọc Anh, Hứa Đại Mi tình cảm lộ ra ngoài, khi nhìn thấy hắn, liền mặt mày đưa tình.

Bên tai nghe được Bùi Ngọc Kiều nói: “Không biết muội muội bởi vì sao hiểu lầm người, Chu ca ca, người không nên tức giận, muội muội nàng chính là, thực mạnh mẽ hơn”. Mạnh hơn đến cái gì ừm khuất đều dấu ở trong lòng, Bùi Ngọc Kiều chợt nhớ tới, nàng đòi này cũng chỉ gặp Bùi Ngọc Anh khóc

một lần, chính là lúc nàng xuất giá ngày đó.

Nhưng Bùi Ngọc Anh ở nhà chồng gặp chuyện, chẳng sợ không thể sinh con, đều không có khóc.

Thật là một người quá mức kiên cường .

Mà nàng thì sao? Có nhiều người che chở như vậy, lại cái gì cũng không hiểu, chưa từng vì người khác suy nghĩ, Bùi Ngọc Kiều thiếu chút nữa khóc lên.

Xem ánh mắt của nàng hồng hồng, nước mắt đảo quanh, Chu Dịch nhủ này, sợ nàng thật sự khóc, nóng lòng muốn đi, nói có lệ: “Đúng là trường hợp ngọc bội là ta vô tình mất đi, bị Hứa cô nương nhặt được... Ngọc Kiều, chuyện này ta sẽ giải quyết , ngươi yên tâm.”

Nghe hán hứa hẹn, Bùi Ngọc Kiều gật gật đầu, nhìn hán rời đi, nhưng trong lòng lại chưa từng thả lỏng một chút.

Đưa lên đôi mi thanh tú, ngồi ở xích đu trong vườn.

Mạnh Trinh từ đằng xa lại đây, nhìn thấy nàng cười nói: “Ngọc Kiều biểu muội, ngày lạnh như thế, sao lại không ở trong phòng đợi?”

Thái phu nhân đầu xót nàng, vừa đến mùa đông, đưa than củi đến chỗ nàng, khiến trong phòng ấm áp như mùa xuân.

Nhưng hiện tại, nàng chính lo lắng Chu Dịch có cưới muội muội hay không, hay không muốn quay lại.

“Có chuyện gì huynh có thể hỗ trợ?”. Mạnh Trinh giọng điệu ôn nhu.

Bùi Ngọc Kiều giương mắt nhìn hán, nửa ngày lắc đầu: “Không thể nói với huynh.”

Hán là người ngoài, không giống những người khác.

Nói sau đó là việc riêng tư của muội muội, không thể gặp được ai cũng liền nói.

Mạnh Trinh xem nàng không cần câu, chớp mắt nói: “Chắc là việc của nhị biểu muội”

“Làm sao huynh biết?” Bùi Ngọc Kiều lấp bắp kinh hãi.

Mạnh Trinh ở nhờ Hầu phủ, mặc dù không phải người Bùi gia , nhưng hán khéo léo, giao tiếp rất tốt, trong phủ tới tở hán biết nhiều, tự nhiên cũng biết một phần chuyện Chu gia vốn cùng Bùi gia kết giao thân mật, nhưng đã lâu lui tới, lần này đến một chuyến, Bùi Ngọc Kiều còn có phiền não.

Nàng như vậy đúng là tiểu cô nương khờ dại, không phải vì người nhà còn có thể vì ai?

Tổng không đến mức quan tâm đến triều đình đại sự.

Hán cười mà không đáp, có vẻ thần bí.

Bùi Ngọc Kiều cảm thấy hán cực kỳ thông minh, vẫn chịu đựng không nói, chỉ chớp mắt to nhìn hán.

Trong gió, bỗng nhiên có hương vị ngọt ngào truyền đến.

Nàng cái mũi vừa động: Đúng vậy mứt hoa quả nha.”

Muốn nói toàn thân của nàng, chỗ linh hoạt nhất, chính là cái mũi.

Mạnh Trinh lấy ra một hộp đồ ngọt trong tay áo: “Đúng vậy, mứt hoa quả, nhưng mà không phải mứt hoa quả bình thường, đây là loại mật hoa đặc biệt, ăn thật ngon, muội có muốn nếm thử chút không?”

Hai nha hoàn nhìn hán đến gần, lộ ra vẻ đề phòng.

Bùi Ngọc Kiều có điểm tham ăn, cũng không thể lấy không của người khác cái gì nha.

Thấy nàng ngồi bất động, chưa từng đòi lấy, Mạnh Trinh có điểm thất vọng, tiểu cô nương này so với trong tưởng tượng khó cầu hơn, mọi người đều nói nàng ngốc, nhưng khi hán tiếp cận , lại phát hiện cũng không phải, nàng vẫn là rất có ý nghĩ của chính mình, hơn nữa trong lời đồn là một tiểu quý tham lam, cũng không đúng.

Nhưng hán đang nghĩ, lại nghe Bùi Ngọc Kiều nói: “Muội có bánh táo, chúng ta đổi ăn, được không?”

Mạnh Trinh cười rộ lên, còn là một quý tham ăn.

“Tốt, đổi đi.”

Bùi Ngọc Kiều đem bánh táo đưa cho hán, hán đem mứt hoa quả cho nàng.

“Nhiều lắm, ” nàng đem mút hoa quả bọc trong khăn, ” Bánh táo của ta rất ít.”

Lấy vật đổi vật, nàng cảm thấy công bằng, không tính lấy không.

Mạnh Trinh nói: “Ta cũng không thích ăn, ngươi toàn bộ cầm đi.”

Nàng lắc đầu: “Không, huynh khẳng định mua rất nhiều tiền, huynh... Muội chỉ muốn một chút”.

Theo ánh mắt của nàng đặt lại trên người mình, một thân áo vải cũ, quả thật nghèo túng.

Hắn tự giễu cười, Tiểu cô nương cảm thấy không nên chiếm tiện nghi của hắn, lthương hại bức này, chính là có chút ngốc. Nàng không biết, loại vẻ mặt này biểu lộ ra, sẽ chỉ làm người khác càng thêm khó chịu.

May mà hắn biết nàng ngu dốt.

“Không quan trọng, muội ăn hết đi.” Hắn hướng nàng ôn hòa cười, nhẹ nhàng đi.

Bùi Ngọc Kiều cầm mút hoa quả, không biết làm sao bây giờ, nói với Trúc Linh: “Ngươi giúp ta đi trả lại cho hắn?”

Trúc Linh chưa kịp nói, Trạch Lan đã nói: “Hắn ở Hầu phủ ăn ở không phải trả tiền, cho dù cô nương ăn hộp mút quả ngon nhất của hắn thì cũng có gì”.

So với Trúc Linh, Trạch Lan không tốt hơn.

Bùi Ngọc Kiều cau mày.

Khó trách Tư Đồ Tu chỉ đánh Trạch Lan, đối với Trúc Linh cũng rất tốt, thường thường nàng đồ vật này nọ, lệnh cho nàng hảo hảo chiếu cố chính mình. Chỉ tiếc, Trúc Linh lớn tuổi , sau lại lập gia đình sống chết như thế nào, chưa từng trở lại vương phủ, lần đó cũng không cùng nàng đi vào cung, nàng bị độc xà cắn... Nhớ tới tư vị kia, đột nhiên cả người run lên.

Vì cái gì lại có độc xà? Vì cái gì chỉ cắn nàng? Nàng một chút nghĩ cũng không rõ.

Có lẽ chính mình đời trước không hay ho, chính là đoán mệnh như vậy.

Nàng ăn một hộp mút hoa quả, vừa thơm vừa ngọt, nghĩ đến chính mình nguyên là phải gả cho Mạnh Trinh, tâm tình phức tạp, không biết chuyện này là tốt hay là xấu.

Nhưng mà , Mạnh Trinh so với Tư Đồ Tu tốt hơn nhiều.

Nàng không gả cho hắn, liền sẽ không đi trong cung ngắm hoa, tổng có thể sống lâu dài, cũng có thể ở cùng người nhà nhiều hơn.

Ăn vài cái, lại nghĩ tới Bùi Ngọc Anh, nàng vội vàng xuống xích đu.

Đi đến vườn thúy nơi ở của Bùi Ngọc Anh, chỉ thấy nhóm nha hoàn mỗi người đều ở bên ngoài, nàng hỏi đại nha hoàn Tâm Liên: “Muội muội đâu?”

“Ở trong phòng, không cho chúng nô tỳ đi vào.”

“Vậy ư!” Bùi Ngọc Kiều bước nhanh đi tới cửa.

Vừa mới đứng lại, liền nghe được tiếng khóc nức nở.

Nếu không nghe kỹ, căn bản cũng không biết đó là tiếng khóc.

Nàng bình tĩnh đứng ở đằng kia, lần đầu tiên biết muội muội khóc lớn như vậy, kia tiếng khóc giống như kim châm, một chút một chút đâm vào trong lòng nàng, nàng nghe khó chịu, nhịn không được cũng khóc lên. Hai tỳ muội, một cái ở bên ngoài, một cái ở bên trong, khóc ra nước mắt, nhưng rất nhanh Bùi Ngọc Anh liền phát hiện .

Nàng nhấc ánh mắt, cổ họng khô khan nói: “Tâm Liên, là ai?”

Cửa vừa mở ra, Bùi Ngọc Kiều nhào vào trong lòng nàng.

Thấy tỳ tỳ khóc, Bùi Ngọc Anh ngơ ngẩn : “Vừa rồi là tỳ, tỳ khóc cái gì?”

“Tỳ nghe thấy muội đang khóc, tỳ cũng khó chịu.” Nàng ôn nhu dụi mắt.

“Ai, ngươi này ngốc mà!”, Bùi Ngọc Anh kéo nàng tiến vào, đóng cửa lại.

“Chu ca ca không phải gạt muội, muội đừng thương tâm”. Bùi Ngọc Kiều không quên chính sự, “Muội chó gả cho người khác”

Từ Hàm kia tuy có tài hoa, ngày thường cũng tốt, cho dù cùng Trầm Mộng Dung so với, cũng không nhân hạ nhiều lắm, cho nên năm đó muối muối gả cho hắn, các trưởng bối đều thực vui sướng, hơn nữa ngay từ đầu vợ chồng hai người cũng coi như hòa thuận. Nhưng sau lại chẳng biết tại sao, một ngày phai nhạt, biết muối muối không thể sinh đẻ, đúng là một chút không để ý ân tình đã qua, liền nạp thiếp, khiến phụ thân giận dữ, thiếu chút nữa đem Từ Hàm chém.

Cho nên ngăn cản muối muối, kiếp trước làm Từ phu nhân...

Nàng càng nghĩ càng khổ sở, đời này tuyệt không thể để muối muối gả cho Từ Hàm!

Bùi Ngọc Anh không hiểu tại sao: “Cái gì đó người khác, tỷ chừng nào thì biết việc này?”

“Cô nương đều phải lập gia đình? Muối cùng Chu ca ca có hiểu lắm”. Bùi Ngọc Kiều nói, “Ngọc bội kia là hắn không cẩn thận đánh rơi”.

Bùi Ngọc Anh cười lạnh nói: “Hắn còn có thể lợi dụng người...”

“Không phải, không phải”. Nàng vội vàng xua tay, “Đúng vậy tỷ đi tìm Chu ca ca, tỷ nhìn thấy bọn muối nói chuyện, muối đánh Chu ca ca.”

Bùi Ngọc Anh im lặng.

“Không bằng chờ Chu ca ca nghĩ lại biện pháp”. Bùi Ngọc Kiều nói.

“Tỷ thì biết cái gì?” Bùi Ngọc Anh xoay người, nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Lại không riêng gì hắn.”

Hôm nay, Chu phu nhân đã ở nàng ngực đâm một đao.

Vì nàng sớm mất đi mẫu thân, tỷ tỷ lại là ngu dốt, phụ thân hàng năm bên ngoài, khiến nàng sớm hiểu biết, cũng càng phát ra cứng cỏi, cho nên tuy là khổ sở, nàng chưa từng nghĩ đi cầu Chu phu nhân.

Điều đó không có khả năng!

Thái độ nàng thập phần quyết tuyệt, Bùi Ngọc Kiều không dám khuyên nữa, nhưng nàng cũng không thể để cho chuyện tình đời trước tái diễn một lần, rốt cuộc nên làm như thế nào mới tốt?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Kinh thành tuyết đã rơi hai ngày, bao trùm lên mặt đất cả một tầng dày. Mãi đến buổi sáng hôm nay, ánh nắng mặt trời mới xuất hiện.

Tuyết trên mái hiên đã tan chảy, tích tấp rơi xuống nước.

Tư Đồ Tu cảm que xăm mà Bùi Ngọc Kiều làm rơi trên tay. Không hiểu. Thiên hạ thật sự có chuyện kì lạ như thế này sao, hai người bọn họ vậy mà lại cùng nhau sống lại?

Có lẽ, nên đi gặp nàng.

“Mã Nghị.” Hắn phân phó tùy tùng bên người, “Ngươi phái người đi quan sát Bùi gia.”

Đại ni từ Bùi gia Bùi Trần vẫn còn ở Đại Đồng, Lão hầu gia đã về hưu. Lần trước đi Minh Quang tự, Mã Nghị đã rất kỳ quái vì sao muốn đến rồi? Còn đang nghi hoặc, lại nghe chủ tử chậm rãi nói: “Quan sát mọi hành động của Bùi đại cô nương.”

Mã Nghị càng rối loạn hơn. Người thông minh ở kinh thành không nhiều, nhưng người ngốc lại càng ít hơn. Đại cô nương Bùi gia nổi danh ngốc, vì sao chủ tử lại để ý một cô nương ngốc như vậy? Bỗng nhiên hắn cảm giác đầu mình như bị nhét vào một đồng tương hồ, hoàn toàn không có cách nào rõ ràng được.

“Có lẽ ngươi không hiểu.” Tư Đồ Tu thân nhiên nói.

“Vâng, thuộc hạ không hiểu.”

“Ngươi không cần hiểu. Làm theo lời bôn vương là được.” Hắn một thân mặc hoa bào, lưng hơi dựa vào ghế thái sư, lờ lờ không cho phép nghi ngờ.

Về mặt Mã Nghị nghiêm túc: “Vâng.”

Bên ngoài có tiếng bước chân vội vàng. Hạ Tông Mộc tiến vào, vén áo bào hành lễ, trong tay cầm gì đó dâng lên: “Khương Tà viết thư, mời điện hạ xem qua.”

Tư Đồ Tu không xem, hẳn đương nhiên biết trong đó viết cái gì.

Đây là lá thư thứ mười một Khương Tà đưa tới. Năm đó lá thư này bị lộ, phụ hoàng giận dữ, không chỉ phạt hắn, còn chỉ hôn Bùi Ngọc Kiều cho hắn làm vương phi, khiến hắn trở thành trò cười của kinh thành. Mà Bùi Trần lúc ấy lại là đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, trở thành nhạc phụ của hắn, cùng vinh nhục.

Cho nên đạo thánh chỉ này, nghĩ tưởng tận, làm người ta khó hiểu.

Quả là thánh tâm (ý vua) khó dò!

Tư Đồ Tu nhắm mắt trầm tư một lát: “Bảo Khương Tà từ chức, rời khỏi kinh thành.”

“Điện hạ!” Hạ Tông Mộc kinh hãi, Khương Tà là tâm phúc đắc lực của Tư Đồ Tu. Mấy năm nay không biết đã nắm trong tay bao nhiêu bí mật của quan viên, đang chờ sau này đề bạt, nếu bây giờ loại bỏ hắn ta, chẳng phải là đã uống công nhiều năm? Hắn khó hiểu, khẩn cầu nói, “Mời điện hạ cân nhắc lại.”

Tư Đồ Tu thản nhiên nói: “Quân tử bất lập nguy tường chi hạ (*). Khương Tà đã không an toàn. Ta cũng không muốn tương lai bị người khác nắm thóp.”

(*) Quân tử bất lập nguy tường chi hạ: lời của Khổng Tử, nói tới thái độ làm người của quân tử là phải rời xa nơi nguy hiểm, phòng họa khi chưa xảy ra, một khi thấy mình rơi vào nguy hiểm, phải đứng lúc rời khỏi.

“Sao lại như thế được?” Hạ Tông Mộc tròn to mắt.

“Đi đi.” Hắn không giải thích lại.

Hạ Tông Mộc bất đắc dĩ chỉ phải nghe lệnh.

Tư Đồ Tu đốt lá thư.

Điều nên nhớ, hắn đã sớm nhớ kỹ. Không nên nhớ, hắn tạm thời cũng không nhớ rõ.

Trong Vọng Xuân uyển, vẫn như mùa xuân.

Bùi Ngọc Kiều viết một lá thư, tay hơi hơi mỏi, gọi Trúc Linh đến xoa bóp cho nàng.

Trạch Lan nhìn thấy nhăn mày lại.

Dường như là sau khi bị thương, chủ tử liền không thích sai bảo nàng, có chuyện gì cũng gọi Trúc Linh. Nhưng Trúc Linh cứng nhắc hiền lành, có khả năng làm cái gì? Lúc trước Thái phu nhân phái nàng tới đây, bởi vì đại cô nương ngốc, nghĩ rằng nàng khôn khéo lanh lợi, có thể giúp đỡ. Ai ngờ đến, bản thân hiện nay lại là hoàn cảnh này.

Một chút địa vị cũng không có, làm cho nha hoàn bà tử bên ngoài khinh thường!

Nàng ta đẩy Trúc Linh ra, bước đến xoa bóp cho Bùi Ngọc Kiều: “Cô nương, tay nghề này của ta cũng không kém Trúc Linh nha.”

Bùi Ngọc Kiều thấy nàng ta cố gắng, cũng không tiện từ chối.

Dù sao gần đây Trạch Lan cũng không mắc lỗi gì, là do trong lòng nàng có chút vướng mắc, nên không quá tin nhiệm nàng ấy.

“Vừa thấy cô nương viết chữ, thật giống như có tâm sự.” Trạch Lan hỏi, “Là vì nhị cô nương sao?”

Sắc mặt Bùi Ngọc Kiều buồn bã.

Lại còn không phải vì Bùi Ngọc Anh.

Đến bây giờ rồi mà Chu Dịch vẫn không có tin tức gì. Mất thấy sắp sang năm mới, hết năm, rất nhanh sẽ đến tháng hai, tháng ba..... Trong trí nhớ, Từ Hàm tỷ phu (anh rể) đời trước đỡ Thám Hoa vào tháng ba, sau đó thì được hoan nghênh. Chính xác là vào mừng năm tháng sáu, muội muội cùng hắn quen biết, Từ Hàm đến đề thân, tưởng chừng như chớp mắt, muội muội đã gả ra ngoài, nếu không nhanh một chút, không ngăn cản được.

Rốt cuộc Chu ca đang làm cái gì đây?

“Ta... Làm sao ta tìm được Chu ca bây giờ?” Bùi Ngọc Kiều đột nhiên đặt câu hỏi.

Chu Dịch không đến, nàng không gặp được, nên không hỏi được.

Trạch Lan chớp mắt, đưa ra chủ ý :“ Cái này dễ mà, đi tìm đại công tử, đại công tử thường xuyên ra ngoài , gặp ai mà chả được. ”

Bùi Ngọc Kiều bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Xem ra Trạch Lan vẫn có chút thông minh .

Bùi Ngọc Kiều vội vàng đi gặp Bùi Ứng Hồng.

Bùi Ứng Hồng vừa mới tập xong một bộ quyền, cả người ướt sũng , đang muốn đi tắm rửa.

Nghe nói nàng tới, khá khó hiểu nhưng cũng vui mừng : “ Kiều muội muội, sao muội lại tới đây?”

Hắn phủ thêm áo khoác ngoài, anh tuấn (tư thế kiêu hùng) kiên cường.

Tuy nói Nhị thúc chưa đến mức phụ thân tuần mỹ, nhưng hai đứa con trai lại không kém.

Bùi Ngọc Kiều nghĩ đến phụ thân, bẽ bẽ ngón tay, ước chừng chưa đến ba tháng nữa, phụ thân sẽ từ Đại Đồng trở về. Đáng tiếc phụ thân không có con trai, nếu không thì khi so sánh với hai ca ca cũng chả kém chút nào. Nghĩ sai vấn đề rồi, nàng nhanh chóng định thần , hỏi Bùi Ứng Hồng :“ Đại ca, gần đây huynh có gặp Chu ca ca không?”

“Chu Dịch? Không gặp.....” Bùi Ứng Hồng hơi cẩn thận. Hắn nghe mẹ nói mới biết Chu gia không chịu cùng Bùi gia kết thân, vẫn còn đang tức giận với Chu Dịch đây, đương nhiên sẽ không chủ động đi tìm hắn ta. Lại nói, Bùi Ngọc Anh cũng không phải muội muội ruột của hắn, bình thường cũng không gần gũi, hắn cũng không muốn nhúng tay vào.

Vừa nghe không gặp, Bùi Ngọc Kiều sốt ruột, kéo tay áo Bùi Ứng Hồng :“ Muội có việc muốn hỏi Chu ca ca, huynh có thể giúp muội truyền lời được không? Muội không gặp được huynh ấy.”

“Nói cái gì ?” Bùi Ứng Hồng xoa đầu nàng , “ Muội đừng vội, nếu muốn gặp, cũng không khó.”

“ Huynh hỏi huynh ấy chuyện ngọc bội, còn có..... Nói là nhị muội sắp phải gả cho người khác rồi .”

Bùi Ứng Hồng phốc một tiếng :“ Đừng nói bậy. Bóng dáng muội phu (em rể) còn chưa thấy, làm sao gả đi được?”

Hắn còn cười. Bùi Ngọc Kiều gấp muốn chết : “ Dù sao thì huynh cũng phải giúp muội hẹn gặp đấy, đại ca !”

Bùi Ứng Hồng không biết nàng muốn làm gì, nhưng thấy nàng vội vàng như vậy, cũng không cứng rắn được, suy nghĩ rồi nói : “ Hết năm là đến tết Nguyên Tiêu, mọi người đều đi xem Bảo Tháp Đăng. Năm nay chắc chắn Chu gia vẫn ở trên nhả gian của Hoài Hương Lâu , đến lúc đó huynh lên mang muội đến, gặp một lần thôi nhé? Bởi vì lễ mừng năm mới, bề bộn nhiều việc, huynh sợ không hẹn được hắn.”

Công Hầu thế gia như bọn họ, từ trước đến nay biết hưởng thụ, tết Nguyên Tiêu nhất định phải náo nhiệt một chút.

Mà nơi náo nhiệt nhất, tất nhiên là Bảo Tháp Đăng, Bùi gia bọn họ cũng không ngoại lệ, hàng năm các cô nương công tử gia đều ở trên lầu xem đèn.

Bùi Ngọc Kiều gật đầu :“ Được, vậy huynh nhớ mang muội đi nha.”

Bùi Ứng Hồng cười đáp ứng.

Nàng cuối cùng cũng yên tâm .

Đợi đến ngày thứ hai, là lễ mừng năm mới , cả nhà tụ tập cùng nhau ăn cơm tất niên, nhưng mà không vui như ngày trước, bởi vì thiếu Bùi Trăn, lo lắng cho hắn.

Chỉ có Bùi Ngọc Kiều biết trước tương lai, không hề lo lắng, nỗi lo lớn nhất của nàng bây giờ là nhị muội. Chờ đưa Thái phu nhân trở về, Bùi Ngọc Kiều nhẹ giọng nói : “Tổ mẫu, tuy rằng Chu phu nhân không thích muội muội, nhưng Chu ca ca thích.”

Vì thích, cho nên dù muội muội đã gả đi, Chu Dịch vẫn quan tâm muội ấy.

“ Há?” Thái phu nhân kinh ngạc.

Lần đầu tiên, đứa nhỏ ngốc này biện hộ cho tình yêu với bà.

Bà nghiêm túc nói: “Kiều nhi này, có câu lệnh của cha mẹ, lời của người mai mối, Chu phu nhân nếu không thích, chúng ta là nhà nữ không thể vội vàng.”

“ Dù biết rõ Nhị muội đau lòng, cũng không thể?” Bùi Ngọc Kiều nghĩ rằng, nếu có thể thuyết phục Chu phu nhân đổi ý, nàng tất nhiên sẽ đi thuyết phục. Nhưng Chu phu nhân so với Chu ca ca, càng không dễ gặp. Lại nói, Chu ca ca so với nàng, trước mặt Chu phu nhân , lời nói có trọng lượng hơn rất

hiều.

Thái phu nhân trầm ngâm không nói.

Bà xuất thân từ cao gia thế môn, cao ngạo đến từ trong xương tủy. Ngày đó mời Chu gia, đã xem như hạ mình hỏi. Làm sao còn có thể tiến thêm một bước đi thuyết phục, làm trò cười cho người khác? Bùi Ngọc Kiều cuối cùng vẫn là ngốc, thân phận bản thân cũng không biết trân trọng.

Mà Bùi Ngọc Anh cũng giống bà, không thích đi cầu xin người khác.

Nhưng đứa nhỏ này cũng biết quan tâm chị em đây, Thái phu nhân vẫn rất vui mừng, ôn nhu nói :“Kiều nhi, có một số việc không thể cưỡng cầu, thuận theo tự nhiên.”

Nhưng thuận theo tự nhiên, muội muội liền thăm rồi!

Bùi Ngọc Kiều thở dài.

Thái phu nhân lại nói : “ Son trọng thủy phục nghi vô lộ / Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn (*) . Con hiểu rõ ý tứ trong đó chứ ?”

(*)Giữa cảnh núi non trùng điệp, thêm cả dòng nước xiết quanh co cản đường, đang sợ phía trước không có đường đi thì đột nhiên xuất hiện trước mắt là một sơn thôn có rừng liễu xanh rì, hoa tươi rực rỡ. Câu này đã trở thành danh ngôn thiên cổ, diễn tả tình cảnh: “đang gặp khó khăn đột nhiên mừng rỡ (hai mắt tỏa sáng) vì đã nghĩ tới cách giải quyết vấn đề khó khăn.

“Hiểu ạ.”

“Cho nên, Kiều nhi, đừng để tâm vào chuyện vụn vặt.”

Mắt Bùi Ngọc Kiều sáng lên :“ Vẫn còn có cách khác !”

Nàng trước kia cứ nghĩ, cho rằng nếu không gả cho Chu Dịch chắc chắn sẽ bị gả cho Từ Hàm. Nhưng suy nghĩ một chút, cũng không phải, nếu ngay từ đầu nàng có thể ngăn muội muội không rơi vào hồ nước, tất nhiên còn có thể nghĩ biện pháp ngăn trở Từ Hàm !

Không nhất định phải gả muội muội cho Chu Dịch.

“Cuối cùng cũng hiểu.” Thái phu nhân thấy nàng bừng tỉnh đại ngộ, cười nói ,“Trẻ nhỏ dễ dạy, con so với trước kia thông minh lên nhiều.” Bà thoáng dừng ,“Nếu con hiểu được, tổ mẫu cũng nói cho con, Chu phu nhân không phải không thích Ngọc Anh, chỉ là bởi vì cùng với Hứa gia kết thân, đối với Chu gia bọn họ có ích hơn.”

“Có ích, liền muốn vứt bỏ muội muội?” Nàng bỗng nhiên nhớ tới một câu,“ Khổng Tử viết, quân tử chỉ biết điều nghĩa, tiểu nhân chỉ biết điều lợi.”

“Ta và Kiều nhi tốt, chúng ta không làm tiểu nhân. Nhưng người khác chạy theo lợi ích, cũng không thể nói là hoàn toàn sai, đặc biệt là chuyện gia tộc hưng vong, không đơn giản như vậy.”

Nghĩa là không nên tùy tiện đánh giá Chu phu nhân sao? Bùi Ngọc Kiều gật đầu: “Tam nhân hành tất hữu ngã sư (*).”

(*) Ba người cùng đi, hai người kia là thầy của ta. Chọn những điều thiện mà học hỏi, còn những khuyết điểm lấy nó làm gương mà cải sửa chính mình.

Thái phu nhân cười rộ lên : “ Câu này của con là đúng sai rồi. Nên dừng. Từ Viết ‘Tứ dã hiên hồ tai, phu ngã tắc bất hạ’ (*). Con có hiểu được không, Kiều nhi? Chỉ trích người khác không bằng tự mình nhìn lại bản thân.”

(*) Khổng Tử nói rằng: Đây Tứ, hãy lo tu dưỡng bản thân, đừng phê phán người khác. Như ta lo quản thúc thân mình còn không đủ thời gian, lấy đầu rảnh rỗi để quản thúc người khác.

Nàng hiểu rõ câu sau, Bùi Ngọc Kiều vâng một tiếng, suy nghĩ cẩn thận nói :“ Chuyện của người khác chúng ta không quản được, muội muội về sau gả cho người tốt là được.”

Thái phu nhân vui mừng:“Đứa bé ngoan !”

Bùi Ngọc Kiều cúi đầu trầm tư ở trong lòng Thái phu nhân, đúng vậy, không gả Chu ca ca, cũng không gả Từ Hàm, muội muội có thể gả cho người khác.....

Trong cái đầu nhỏ của nàng chuyển liên tục, hồi tưởng lại ở kinh thành có vị nào tuổi trẻ anh tuấn không, đáng tiếc, kiếp trước nàng biết rất ít những chuyện như vậy.

Nửa tháng trôi qua, rất nhanh đã đến tết Nguyên Tiêu.

Bùi gia ngoại trừ Thái phu nhân đang ở bên ngoài, gồm cả Mạnh Trình đều đi ra ngoài đường xem đèn.

Hoa quốc lập quốc đã hơn năm mươi năm, đang trong giai đoạn phồn thịnh, bách tính an vui, cuộc sống sung túc, cho nên tất cả các hội lễ, đều vui mừng

tham dự.

Lúc này ba đường lớn của kinh thành, từ đầu đường đến cuối đường đều treo toàn đèn màu, đoàn người đi ven đường, chậm rãi thong thả đi đến Bát Bảo lâu.

Bát Bảo lâu và Hoài Hương lâu đều có ba tầng, tầng cao nhất rộng bao la, nhìn xuống thấy đèn đường, nhìn phía trước thấy Bảo Tháp Đẳng to lớn. Ngay lúc này, toàn bộ nhĩ gian đều bị người khác đặt trước.

Mọi người lên tầng ba, nam nữ chia ra hai gian phòng.

Bùi Ngọc Anh và Bùi Ngọc Kiều đều có chút tâm sự, Bùi Ngọc Họa ngược lại vô tư, chỉ vào phía dưới nói: “ Mau xem này, múa sư tử, đại tỷ, tỷ thích xem cái này nhất đúng không?”

Nàng kéo Bùi Ngọc Kiều tới.

Quả nhiên ở giữa đường đang có múa sư tử, hai ánh mắt của con sư tử kia tỏa sáng, theo động tác nhấp nháy nhấp nháy, Bùi Ngọc Kiều cười nói: “ Xem thật đã.”

“Xem không thì chả có gì thú vị, phải ăn vài thứ nữa.” Bùi Ngọc Họa chọn vài điểm tâm, liếc thấy Bùi Ngọc Anh u sầu không vui, nàng chặc chặc hai tiếng, “ Cừ tưởng rằng tỷ có phong độ, ai mà ngờ, cũng giống như tiểu gia tử cô nương, không buông được.”

Bùi Ngọc Anh tức giận: “Muội nói cái gì? Tỷ làm sao mà không buông được .”

“ Buông được. Tôi đây ăn này, ngày này mà tỷ không xem đèn vui vẻ à? Cô nương gia chúng ta rất ít được ra ngoài nha .”

Bị nàng kích động, Bùi Ngọc Anh gấp khối điểm tâm ăn, sau đó chạy tới cửa sổ xem đèn.

Trong chốc lát, ba cô nương ríu rít, vui vẻ cười nói.

Một lát sau, Bùi Ứng Hồng tới gõ cửa, Bùi Ngọc Kiều nói: “Tỷ đi nhà xí.”

Nàng nhân cơ hội đi xuống.

Lời của tổ mẫu , nàng đã hiểu rồi. Nhưng mà nếu Chu Dịch khuyên được Chu phu nhân, cũng là chuyện vẹn đôi đường. Nàng vẫn quyết định đi hỏi một câu, không được còn tính.

Bùi Ứng Hồng nói được vài câu cũng vội đến tìm nàng.

Hai người đến Hoài Hương lâu đối diện.

Trên đường người đến người đi, tiểu hài tử trong tay xách đủ mọi đèn lồng, nhóm người lớn vui vẻ ra mặt, hoặc cả gia đình đi cùng nhau, hoặc là tốp năm tốp ba cùng trường đi song song, ở giữa cũng có các cô nương can đảm, chọc cho các vị công tử tuổi trẻ quay đầu lại nhìn.

Thật sự náo nhiệt, bọn họ vừa đi vừa nhìn.

Đúng lúc này, đám người rối loạn, đột nhiên có người xông loạn, cũng không biết ai đụng ai, người này kêu to, người kia nặng to. Bởi vì xảy ra bất ngờ, Bùi Ứng Hồng không phản ứng kịp, sau một lát, quay đầu đã không thấy Bùi Ngọc Kiều đâu.

Thiếu niên mười sáu tuổi gấp đến độ chảy mồ hôi.

Bùi Ngọc Kiều lúc này cũng choáng váng đầu, chỉ cảm thấy có người kéo cánh tay nàng, đem nàng kéo thẳng ra ngã tư đường.

Lấy lại tinh thần, phát hiện bản thân đang đứng trong một con hẻm nhỏ, sau lưng đụng tường cứng, đối mặt với một vị công tử trẻ tuổi, mặt mày tuấn tú, ưu nhã như ánh trăng, cao cao tại thượng. Hắn mặc hạc văn cẩm bào màu trắng, bên hông đeo Bạch Ngọc bội, áo khoác đen như mực vừa vặn. Cả người như ngọc, quý khí bức người.

Nàng kinh hãi kêu lên: “Điện.....”

Nửa chữ vừa xuất ra, đã dùng lực nuốt trở về.

Tư Đồ Tu nhìn nàng, thanh âm như tiếng đàn trầm thấp: “Điện..... Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Suýt chút nữa nói ra câu điện hạ, Bùi Ngọc Kiều sợ đến mức tim đập thành thịch. Nghe thấy hần hỏi, nàng lấy lại dũng khí, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói : “Ngươi...ngươi nghe lầm rồi.”

Nói xong, nàng nhấc chân muốn chạy ra ngoài.

Tư Đồ Tu tiến lên hai bước cản đường : “Đi đâu?”

Gần như đã đề nàng lên vách tường.

Mặt Bùi Ngọc Kiều lập tức trắng bệch, run giọng nói : “Ngươi muốn làm gì?”

Tư Đồ Tu lấy quẻ xăm ra : “ Cái này của nàng đúng không?”

Bùi Ngọc Kiều nhìn quẻ thăm. Đây chính là quẻ thăm mà nàng cầu được ở Minh Quang tự. Nàng lắc đầu : “Không phải của ta.”

Nói dối trắng trợn hai lần. Xem ra không đoán ra được hần là tướng công nàng.

Đời trước, hần dạy nàng rất nhiều, trong đó điều đầu tiên là không được cùng người ngoài nói thật. Họa là từ miệng mà ra, nhắc nhở nàng khi ở chung với các vương phi khác, nhất định phải hư hư thực thực, khiến người ta không làm rõ được. Nhưng mà, nếu nàng nói dối hần, hần chưa bao giờ tha, yêu cầu nàng phải trung thành.

Giả sử nàng cảm thấy bản thân là Tư Đồ Tu kia, nàng nào dám nói dối?

Bây giờ còn lừa hần không biết, dám lừa gạt người, nói dối mà mặt cũng không đỏ.

Hần nhướn mày nói : “ Không phải nàng? Vậy ta nhận lầm người rồi. Đúng vậy, không thì ngày mai ta đến Hầu phủ các nàng. Hỏi nhị cô nương nhà nàng một chút, xem có phải là nàng ấy làm rồi không .”

Bùi Ngọc Anh biết quẻ xăm kia từ miệng Trúc Linh, hơn nữa cũng đã gặp Tư Đồ Tu.....

Nàng không dám tưởng tượng tình cảnh lúc Tư Đồ Tu tới cửa nhà mình sẽ như thế nào, cũng không muốn hần tới, lập tức nói : “Hình như...là của ta !”

Dọa một cái mới thành thật.

Tư Đồ Tu đưa quẻ xăm cho nàng, thần nhiên nói : “ Ta tìm nàng vì muốn trả lại quẻ xăm ”

“..... Chỉ vì thế?” Bùi Ngọc Kiều chớp to mắt, khó có thể hiểu.

“Ừ, chỉ vì thế.” Tư Đồ Tu nhìn nàng. Cũng bởi hần muốn chứng thực , nàng là cô nương gốc được hần chỉ bảo suốt ba năm.

Nhớ tới ngày bị thương trở lại vương phủ, biết tin nàng qua đời, đến bây giờ hần vẫn còn cảm nhận được đau thương. Cái này thật giống như một người đã mất rất nhiều thời gian, mất rất nhiều tinh lực, chuyên tâm đào tạo một gốc cây non, không đợi đến lúc nở hoa, đã bị người khác phá hủy , khiến hần khó mà chấp nhận được !

May mắn, nàng trùng sinh .

Không khiến tâm huyết bản thân hần uổng phí một phen.

Hần trên dưới đánh giá nàng, nghĩ rằng, thì ra bộ dáng năm mười sáu tuổi của nàng là như vậy, dường như gầy hơn trong trí nhớ của hần.

Nhưng mà, nàng thích ăn, ăn nhiều như thế suốt hai ba năm, sao lại không mập được chứ.

Bùi Ngọc Kiều bị hần quan sát khiến da đầu run lên, ngắc ngứ nói : “ Ta...ta phải đi đây, đại ca không tìm thấy ta, chắc chắn sẽ rất sốt ruột .” Nàng nhờ Bùi Ứng Hồng mang nàng đi gặp Chu Dịch, bây giờ lại lạc mất nàng, làm thế nào bây giờ, không biết huynh ấy đã báo cho muội muội chưa nữa? Chỉ một lúc mà đã khiến nhiều người lo lắng.

Nàng vẫn giống trước kia, không muốn ở lại cùng hần.

Bởi vì sợ hần, nàng luôn muốn chạy trốn.

Tư Đồ Tu nghĩ thầm, nếu hần không nghiêm khắc như vậy, sao nàng có thể trở nên thông minh, sao nàng có thể làm vương phi, không bị mất mặt? Ánh mắt hần lạnh lùng. Trước đây khi biết phụ hoàng bắt hần cưới gốc tử, lòng hần đầy trở

ngại, chỉ có trời mới biết hần đã phải chịu đựng như thế nào, nhận thê từ phi này.

Không còn cách nào khác, hấn dạy nàng học thức, dạy nàng làm người. Nhìn nàng thay đổi từng chút một, trong lòng người thầy như hấn cũng vui sướng.

Có thể nói, đây là một chuyện rất có thành tựu, nhưng cũng có điểm thất bại.

Ví dụ như nàng sợ hấn.

Dễ dãi tốt nàng, tiếp cận miễn cưỡng, nàng cũng đã cùng hấn cang chạy cang xa, giống như một con thỏ tùy thời cũng có thể chạy trốn.

Cảm giác này khiến hấn rất không thoải mái, cũng khiến hấn có chút đau khổ.

Vậy mà chưa tìm được cách giải quyết, nàng đã qua đời .

Hấn hơi hơi cau mày, thoát nhìn có chút ưu buồn.

Ưu buồn này khiến Bùi Ngọc Kiều càng sợ hãi hơn, không nhận được đưa tay đẩy Tư Đồ Tu.

Tư Đồ Tu không nhúc nhích tí nào.

Vốn dĩ chiều cao của hai người đã hơn kém rất nhiều, sức lực nàng lại nhỏ, sao có thể là đối thủ của hấn?

Bùi Ngọc Kiều nóng nảy, con thỏ bị bắt còn cắn người, nàng uy hiếp nói : “Người nếu không buông ta ra, ta kêu người đến, bọn họ... bọn họ sẽ bắt người !”

Khuôn mặt trắng nõn bởi vì hoảng sợ mà đỏ ửng lên, như những bông hoa kiều diễm nở rộ trong đêm.

Hấn khinh thường cười khê, tiến lên một bước, thân thể nàng căng thẳng , phía sau lưng toàn bộ đều dựa vào tường.

Trên áo, chỗ ngực thêu hoa hải đường cao ngất, cùng với bạch sắc cảm bào của hấn dán lại một chỗ.

Tim của hấn hơi rung động.

Bùi Ngọc Kiều tuy rằng là gốc cô nương, nhưng trở mã rất tốt, ngực to eo nhỏ, da lại trắng. Trong phút chốc, trong đầu hấn lại nhớ tới ngang dọc thân thể nàng, khi thân hồn điên đảo thì ôm cô hấn uyển chuyển yêu kiều..... Đó là thời điểm nàng tự tại làm càn, quên mất phải sợ hấn.

Có lẽ, đó là bản năng vui sướng.

Bốn mắt hai người nhìn nhau, dường như có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của đôi phương.

Ánh mắt thâm thúy của hấn nhìn xuống, chiếu lên người khiến nàng bối rối.

Bùi Ngọc Kiều hạ mi, lòng bàn tay đã ra đầy mồ hôi.

Nàng không dám cử động nữa.

Động một cái, trước ngực liền ma sát một trận, mang đến tê dại không thể nói thành lời, khiến chân nàng nhũn ra.

Thấy mặt nàng càng ngày càng hồng, trên trán ần ần mồ hôi chảy ra, như đã đến cực hạn, Tư Đồ Tu khước miệng hơi có ý cười, thần nhiên nói :“ Có thể thả nàng đi, chỉ là ta trả cho nàng què xăm, nàng nợ ta một nhân tình.”

Bùi Ngọc Kiều muốn khóc, cắn môi nói : “ Người đưa cho ta thê xăm làm gì, vốn dĩ, ta không cần .”

Thật tốt, vậy sao lại còn tới nữa , dọa người như vậy.

Tư Đồ Tu nói : “ Con người ta không nhặt của roi.”

Hấn có phẩm đức tốt như vậy sao?

Bùi Ngọc Kiều đáng thương nói : “ Vậy người muốn cái gì, ta phải cảm ơn người vì đã giúp sao? Ta...ta đưa cho người tiền công.....”

Vậy mà nàng cũng nói được, biết rõ hấn là thân vương, vẫn còn muốn đưa tiền công cho hấn ! Hấn là người thiếu tiền sao?

Tư Đồ Tu có chút nổi giận, nhưng hấn nhìn xuống , hấn không thể quá hung dữ. Đời này, hấn phải bồi đắp cảm tình với Bùi Ngọc Kiều, không thể để nàng lại sợ hấn như thế, phải giải quyết được vấn đề của đời trước.

Nếu nàng cứ nói đến tiền, hấn lui về phía sau một bước, chỉ chỉ ngọc trụ bên hông nàng : “ Tiền công cũng được, lấy cái này trả đi.”

Nàng thích bàn ngư bích ngọc trụ nhất!

Đeo từ nhỏ đến lớn .

Bùi Ngọc Kiều tái mặt, nhưng nhìn mặt Tư Đồ Tu, nàng không dám nói không cho.

Không cho, không có khả năng đi.

Khóc không ra nước mắt tháo ngọc trụ xuống cho hấn : “Ta có ngân phiếu, nhưng hôm nay không mang theo.”

“À? Vậy lần sau mang ngân phiếu tới chuộc ngọc trụ.” Tư Đồ Tu đặt ngọc trụ ở trong tay áo.

Quả thực là..... Cường đạo !

Bùi Ngọc Kiều hoàn toàn không hiểu , Sở Vương nghiêm túc cao ngạo lại có thể đi lừa tiền người khác, còn lấy ngọc trụ của nàng.

Hấn sao vậy? Hay là vương phủ gặp chuyện không may mới phải đi làm những việc này?

Nàng ngừng đầu nhìn hấn:“..... Ngươi muốn bao nhiêu bạc?”

“Nàng có bao nhiêu?”

“Ta không thể nói cho ngươi.” Bùi Ngọc Kiều muốn khóc, “ Quê thăm kia không đáng bao nhiêu tiền, sao người có thể lấy nó để đổi với ngọc trụ của ta !”

“Ta từ xa tới trả lại cho nàng, còn phải hỏi thăm chung quanh, mới biết được quê thăm này của cô nương Bùi gia đánh rơi, những việc này không đáng giá à?” Tư Đồ Tu nói dối cũng rất có thứ tự, hấn trầm ngâm một lát,“Ta thấy một tiểu cô nương như nàng chắc cũng không tích được bao nhiêu bạc. Vậy thì năm mươi lượng đi, lần tới ta có thời gian, cho người mời nàng ra, nàng tới lấy ngọc trụ này.”

Bùi Ngọc Kiều không biết phải nói gì.

Tư Đồ Tu phân phó Mã Nghị : “Đưa nàng trở về.”

Mã Nghị đi tới, dẫn Bùi Ngọc Kiều đến đường có người đi lại.

Gần đến đầu đường, nàng đột nhiên quay người liếc nhìn hấn.

Hấn vẫn đứng đó, cùng với bóng đêm hòa hợp, chỉ có thân cảm bảo như đông tuyết.

Có phải là nhận nhầm người hay không, Bùi Ngọc Kiều mơ hồ. Mã Nghị là người Tư Đồ Tu hay dùng, hấn đây, vậy kia khẳng định là Tư Đồ Tu, nhưng tại sao..... Nàng lắc đầu, thật sự không biết tại sao Tư Đồ Tu có thể trở nên như vậy , hay là con người hấn trước khi cưới mình như thế ?

Nàng bước đi nhanh.

Lúc này Bùi Ứng Hồng vẫn đang tìm nàng, lòng nóng như lửa đốt, thậm chí không dám đi nói cho người khác. Hấn biết, địa vị Bùi Ngọc Kiều ở trong phủ, Thái phu nhân đau nàng, Bùi Trần thương nàng, Bùi Ngọc Anh lại càng không cần nói, hấn làm sao dám? Chỉ sợ bản thân bị phạt nặng, may mắn lúc này, nghe có tiếng gọi nhẹ phía sau :“Đại ca, muội ở chỗ này này !”

Hấn quay đầu, nhìn thấy Bùi Ngọc Kiều.

Giống như thấy được chỉ bảo, hấn nhào lên, cầm tay nàng : “Muội không nên chạy loạn chứ !”

Quả thực dọa hấn sợ chết khiếp.

Bùi Ngọc Kiều giải thích nói:“Đại ca, xin lỗi, là muội không đúng.”

“Quên đi.” Tim được người rồi vẫn quan trọng hơn, Bùi Ứng Hồng nắm thật chặt tay,“Bây giờ huynh không bỏ tay muội ra nữa, muội cái đứa ngốc này, chắc chắn nhìn thấy cái gì hay ho muốn chơi đùa, có phải không? Rốt cuộc còn muốn đi gặp Chu Dịch nữa không hả ?”

“Gặp , gặp.” Bùi Ngọc Kiều nói liên tục.

Bùi Ứng Hồng mang nàng đến Hoài Hương lâu.

Tùy tùng của Chu Dịch nhìn thấy, nhỏ giọng hỏi:“Bùi đại công tử sao lại đến đây, để tiểu nhân đi thông báo một tiếng.”

“Không, không phải ta, ngươi nói với đại công tử các ngươi, đường muội của ta muốn gặp hấn, chờ ở dưới lầu.”

Đám tùy tùng thấy lạ, nhưng vẫn đáp ứng đi lên lầu.

Một lát sau, Chu Dịch xuất hiện.

Ba người đi đến bên cạnh.

“Chu ca ca, sao huynh vẫn không có động tĩnh gì?” Bùi Ngọc Kiều dò hỏi, “Cũng sắp sang năm mới rồi !”

Bùi Ưng Hồng khoanh tay đứng cách đó không xa.

Chu Dịch nhìn Bùi Ngọc Kiều: “Ngọc Anh bảo muội đến à?”

“Không, muội muội không biết, muội.....”

Chu Dịch cười lạnh, nàng oan uổng hẳn, cho hẳn một cái tát, nhiều ngày như thế, vậy mà cũng không giải thích, chẳng lẽ còn muốn hẳn đi cầu xin nàng phải không?

Bùi Ngọc Kiều không hiểu tại sao hẳn lại cười, nghĩ tới ý định của bản thân, nhẹ giọng nói: “Chu ca ca, có phải Chu phu nhân vẫn không đồng ý có phải không?”

Nhớ tới thái độ cứng rắn của mẹ, Chu Dịch không phải không khuyên bảo, nhưng tiểu bối như hẳn có thể làm gì, phụ thân đều nghe mẹ, muốn hẳn cưới Hứa Đại Mi, hẳn có thể lay chuyển được cha mẹ sao? Thời điểm này, Bùi Ngọc Anh một chút cũng không tin tưởng hẳn, hẳn cần gì phải đấu tranh!

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Ta không làm chủ được, nếu Ngọc Anh không tin ta, liền gả cho người khác đi.” Hẳn xoay người liền đi.

Chỉ cảm thấy trên đầu bị sét đánh một chút, Bùi Ngọc Kiều chậm rãi xoay người nhìn Bùi Ưng Hồng nói: “Đại ca, hẳn vừa rồi nói cái gì.....”

Bùi Ưng Hồng thờ dài, xem ra Chu gia một lòng một dạ muốn cùng Hứa gia kết thân, đáng thương ngốc đường muội này của hẳn còn tưởng là có thể vấn hồi. Hẳn sờ sờ đầu nàng: “Ngọc Kiều, muội đừng đau lòng, nếu Chu gia vô tình, nhà chúng ta cũng không cần thiết dây dưa, hai đường muội xuất chúng như vậy, còn sợ không có vị hôn phu tốt sao? Chu Dịch, thì ra hẳn cũng vô tình vô nghĩa, huynh đã nhìn lầm hẳn.”

Tuy rằng Bùi Ngọc Kiều biết chuyện này khó làm, nhưng không ngờ đến thái độ này của Chu Dịch, mất công nàng tin tưởng hẳn, cho rằng hẳn sẽ vì muội muội hao hết tâm lực, nhớ tới Bùi Ngọc Anh vì hẳn lau nước mắt, nàng không nhịn được khóc.

Nhưng khóc khóc, nàng lại nhớ tới lời mà Thái phu nhân đã nói, tổ nẫu thật là nhìn xa trông rộng, so với ai đều thông minh hơn, “Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” (*), muội muội xinh đẹp như vậy, thông minh, có khả năng, Chu Dịch hẳn còn không xứng với tới!

(*)Giữa cảnh núi non trùng điệp, thêm cả dòng nước xiết quanh co cản đường, đang sợ phía trước không có đường đi thì đột nhiên xuất hiện trước mắt là một sơn thôn có rừng liễu xanh rì, hoa tươi rực rỡ. Câu này đã trở thành danh ngôn thiên cổ, diễn tả tình cảnh: “đang gặp khó khăn đột nhiên mừng rỡ (hai mắt tỏa sáng) vì đã nghĩ tới cách giải quyết vấn đề khó khăn.

Nàng lau mắt: “Đại ca, muội muội khẳng định có thể gả vào nhà tốt.”

“Ừ, chúng ta trở về thôi.”

Hai người tay trong tay trở về Bát Bảo lâu.

Không tránh được lại bị Bùi Ngọc Anh trách cứ hai câu: “Trên đường người nhiều, chẳng may gặp phải kẻ xấu, may mắn không sao.”

Bùi Ưng Hồng ho khan một tiếng: “Là huynh không đúng, lần tới tất nhiên không dám mang Ngọc Kiều tùy tiện ra ngoài.”

Bùi Ngọc Kiều kéo tay áo muội muội, nhẹ giọng nói: “Là tỷ xin đại ca, huynh ấy vốn cũng không chịu.”

Bùi Ngọc Anh lúc này mới thôi.

Ngược lại Bùi Ngọc Họa lại mắng Bùi Ưng Hồng một trận, không mang theo nàng đi chơi.

Mấy con người trẻ tuổi ấy lại nhìn hoa đăng thêm nửa canh giờ nữa mới trở về Hầu phủ.

Buổi sáng, Trúc Linh tìm bàn ngự ngọc trụ ở khắp mọi nơi, gấp đến độ xoay quanh, ngọc trụ này Bùi Ngọc Kiều đeo từ nhỏ, cũng là lễ vật Bùi Trần đưa cho, vô cùng trân quý, đột nhiên không thấy tăm hơi, nàng không sót ruột cho được?

Trạch Lan nhíu mày nói: “Hôm qua ta nhớ rõ có mang mà.”

Bùi Ngọc Kiều thật sự không giỏi giấu diếm: “Đi theo đại ca chơi đùa làm rối, các người không cần phải tìm.”

Trạch Lan kỳ quái liếc nhìn nàng, nếu thật sự là làm rơi, theo tính tình cô nương nhà mình thì đã sớm khóc báo các nàng tìm hộ, thế mà lại có thể bình tĩnh như bây giờ được, đó là đồ nàng ấy thích nhất nha.

Trúc Linh cũng lo lắng: “Cô nương không buồn sao?”

Bùi Ngọc Kiều nghĩ rằng, dù sao có thể đổi về bằng năm mươi lượng bạc, không thương tâm mà là tức giận đến ngửa răng.

Một quẻ thăm mà muốn nhiều bạc như vậy, còn có thiên lý hay không!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Nói đến bạc, Bùi Ngọc Kiều bảo Trúc Linh mang hộp tiền đồng mở ra.

Nàng đếm, mới phát hiện bản thân không có nhiều tiền.

Chỉ có hơn hai trăm hai. Mỗi tháng tiền tiêu vặt của nàng đều có mười lăm lượng bạc, một năm, nàng tính phải có một trăm mấy chục lượng, chưa tính tiền thưởng thưởng bồi cho.

“Tiền của ta đi đâu mất rồi?” Nàng hỏi Trúc Linh.

Trúc Linh nói: “Đã thưởng cho hạ nhân, mua đồ .”

Nàng ấy dẫn nàng đi xem. Nhà kho trong viện chất đống những thứ lật vật bừa bộn. Hơn mười cái đèn lồng, mười hai con búp bê bằng ngọc, chong chóng bằng trúc, bình nước mã não, dưa hấu phỉ thúy, rực rỡ muôn màu. Nàng nhớ lại, nàng thích mua đồ, thấy đẹp mắt là mua.

Cũng không quan tâm có lãng phí hay không, toàn là yêu thích nhất thời.

Bây giờ suy nghĩ lại, thật đúng là phá sản !

Bùi Ngọc Kiều lắc đầu : “Sau này không mua nữa .” Nàng dặn dò Trúc Linh , “Ngươi cũng đừng cho ta tiếp tục như thế.”

Trúc Linh gật đầu liên tục : “ Vâng .”

Trạch Lan cười nói : “ Cô nương có thiếu bạc đâu, thích mua gì thì mua cái đó, Thái phu nhân thương người như thế.”

“Ta không phải trẻ con , sao có thể thích nhiều như vậy được.” Bùi Ngọc Kiều khóa hộp lại , đưa chìa khóa cho Trúc Linh, “Ngươi cất đi.”

Trạch Lan nhìn đồ cả mắt.

Cô nương quả thực không coi nàng là đại nha hoàn, cái gì cũng gọi Trúc Linh tới làm.

Trước kia cô nương ngoan ngoãn biết bao, mọi thứ đều không quan tâm, nàng giữ hộp tiền có cảm một ít, cô nương cũng không biết. Thế mà bây giờ còn biết đếm tiền, xem ra con người ấy thật sự đã thay đổi rồi, còn quan tâm những thứ này.

Nàng cắn môi, trực tiếp hỏi Bùi Ngọc Kiều : “ Cô nương, người dứt khoát đem nô tỳ trả về bên Thái phu nhân đi.”

“..... Tại sao?” Bùi Ngọc Kiều sững sờ.

“ Cô nương không thích nô tỳ ở chỗ này, còn giữ lại làm gì, chỉ sợ làm sai cái gì đó.” Nàng lau mắt, cúi đầu, tui thân nói, “Nô tỳ cũng đã ở bên cô nương mấy năm, không nghĩ rằng cô nương lại không thích như thế!”

Nàng nhấc chân liền đi.

Bùi Ngọc Kiều ở nơi này sững sờ.

Trúc Linh hiền lành, muốn đuổi theo : “Trạch Lan thật ra là đau lòng.”

Bùi Ngọc Kiều ngăn nàng lại, hồi lâu mới nói : “Đừng để ý.”

Trúc Linh khó hiểu.

Bùi Ngọc Kiều nhìn nàng, nghiêm túc hỏi : “Ngươi và nàng ấy đều là nô tỳ của ta đúng không? Ta muốn sai sử thế nào thì sai sử thế ấy?”

“Đương nhiên, cô nương.” Trúc Linh gật đầu, “ Cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, cô nương chỉ cần nói một câu, chúng nô tỳ cũng đi.”

“Ta đây trọng dụng người, nàng ấy không nên bất mãn.” Nàng nhận ra, Trạch Lan đang câu kinh với nàng.

Trúc Linh không nói gì.

Tĩnh tĩnh Trạch Lan như vậy, cô nương trước cũng không quản, nhiều lúc còn ý lại nàng ấy, bây giờ thì càng ngày càng coi trọng mình. Trúc Linh tuy rằng vui mừng, cũng không biết tại sao. Suy cho cùng Trạch Lan thông minh, nhiều ưu điểm, còn có thể dỗ cô nương vui vẻ, nàng thì cái gì cũng không biết.

Thái phu nhân trước kia đã nói, nàng có chút giống cô nương, có duyên phận.

Nói thẳng ra, chính là ngốc.

Trúc Linh thở dài: “Nô tỳ kém cỏi hơn nàng ấy, cũng khó trách nàng ấy không bằng lòng.”

Đồng bệnh tương liên.

Bùi Ngọc Kiều vỗ vỗ mu bàn tay nàng: “Trúc Linh, người ngốc không xấu, người thông minh mới dễ dàng trở nên xấu xa.”

Giống như an ủi người khác.

Nhưng trong lòng Trúc Linh lại bị thương một hồi, ngay cả chủ tử khờ nhà mình cũng nói mình ngốc, đúng là không thể cứu vãn được rồi!

“Cho nên người như vậy rất tốt.” Bùi Ngọc Kiều liếc mắt nhìn ra ngoài, nghĩ rằng, người ở chung lâu, tâm tư rộng ra đúng là có thể phát hiện lòng người khác biệt.

Trạch Lan không an phận nô bộc, Trúc Linh lại chịu khó làm việc.

Cho nên dù Trạch Lan tức giận, nàng vẫn phải dựa vào Trúc Linh.

Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người.

Nàng không muốn đem tiền của giao cho người không thể tin quản lý.

Trạch Lan đi tới cửa, cuối cùng vẫn dừng lại, bởi vì phát hiện Bùi Ngọc Kiều căn bản không cho người đuổi theo, lòng nàng vô cùng mất mát, thì ra bản thân mình không có chút địa vị nào trong lòng chủ tử! Sau này, phải làm thế nào mới tốt? Nàng nắm chặt tay áo, nhưng với thân phận này của nàng, phải dựa vào người chủ tử kia!

Nàng chậm rãi trở về, ngồi trên bậc thang bên ngoài xuất thần.

Trải qua một trận, cuối cùng Đại Đồng truyền đến tin chiến thắng, ngoại giặc thua chạy, Bùi Trấn lãnh binh truy kích, chém đầu hơn nghìn người, áp đảo trại địch.

Cả nhà vui mừng.

Ngay hôm đó mở thịnh yến, cả nhà tụ họp ăn mừng.

Lão Hầu gia, Bùi nhị lão gia thậm chí đều uống say mềm.

Mã thị cho người đỡ Bùi Nhất Trí lên trở về. Miệng Bùi Nhất Trí lâu bà lâu bầu, khuôn mặt hơi mập mạp đỏ bừng, mới chỉ tầm ba mươi tuổi, đã có dáng vẻ của một lão già sa đọa.

Nhớ tới Bùi Trấn, dáng người cao ngất, lạnh lùng nghiêm nghị bất phàm, Mã thị nhìn tướng công nhà mình lộ ra vẻ chán ghét. May mắn có hai đứa con trai xuất sắc, bà còn có chút hi vọng. Nếu mà cũng giống Bùi Nhất Trí, chi thứ hai này chắc chắn sẽ tuột dốc! Cũng may mà Bùi Trấn không tái hôn, không có con trai, tương lai tước vị không thể thiếu được sẽ đều rơi vào trên người Bùi Ứng Lâm và Bùi Ứng Hồng.

Mã thị cầm khăn lau đi nước bọt chảy ra từ miệng Bùi Nhất Trí.

Bùi Ngọc Anh và Bùi Ngọc Kiều trở về, hai tỷ muội nói cười vui vẻ.

“Ngày phụ thân đi đánh giặc, muội làm giày cho cha, hiện tại vừa vắn làm hai đôi.” Bùi Ngọc Anh cười nói, “Tỷ tỷ, tỷ cũng nên chuẩn bị chút lễ vật tặng cho phụ thân đi.”

Bùi Ngọc Kiều nghiêng đầu: “Tỷ sẽ đọc thơ cho phụ thân nghe!”

“Cũng được. Nhưng mà con gái ít nhất cũng phải biết chút nữ hồng.” Lòng tham của con người là vô cùng tận. Thấy tỷ tỷ hiểu biết chữ nghĩa, nàng hi vọng thêm Bùi Ngọc Kiều có thể thêu hoa, muốn nàng ấy cái gì cũng biết, đi ra ngoài, được người người khen.

Bùi Ngọc Kiều ừ một tiếng: “Tỷ sẽ thử một chút.”

“Cẩn thận đâm vào ngón tay.” Bùi Ngọc Anh nói, “Trước cứ tập vài cái móng thôi. Trúc Linh, Trạch Lan các người nhớ trông nom cho tốt.”

Hai nha hoàn dạ một tiếng.

Nàng sợ tý tý lạnh, nắm tay nàng ấy, ôn nhu dặn dò: “Mấy ngày nay tuy ấm lên, nhưng buổi tối còn lạnh, tý cẩn thận không lạnh tay, hôm nay sao lại không mang theo lò sưởi tay thế này?”

“Dùng ra mồ hôi lắm. Không biết có phải do thân thể tý tốt không.” Bùi Ngọc Kiều nhìn nàng với ánh mắt thân thiết, trong lòng đau xót, nhớ đến chuyện của Chu Dịch, ánh mắt hồng hồng, không biết nàng ấy đã phải chịu đựng như thế nào.

Đứa bé ngốc này thế mà lại biết đau lòng nàng, nhưng nàng cảm được thì cũng buông được. Chu gia không tán thành, Chu Dịch lại có quan hệ với Hứa Đại Mi, nàng đã khóc đủ rồi, cũng không muốn lãng phí thời gian trên người nhà Chu gia nữa, chân trời nào mà chẳng có cỏ thơm! Bùi Ngọc Anh thần nhiên cười cười nói: “Tý tý, muội đã sớm không có việc gì rồi. Chúng ta là quý nữ Hầu phủ, có thiếu gì nam nhân tốt đâu?”

Thanh u dưới ánh trăng, nàng vẫn là nữ tử tiêu sái kiêu ngạo.

Mặc kệ những cái đã qua, đều không thể ép buộc nàng.

Cũng là con gái, Bùi Ngọc Kiều lại nhìn đến mức ngẩn ngơ, một lúc lâu mới nói: “Muội muội, muội thật xinh đẹp nha!”

Nàng cọ cọ mặt vào lòng muội muội.

Bùi Ngọc Anh phì cười: “Kiều nhi của chúng ta cũng rất xinh đẹp!” Nàng sờ sờ mặt tý tý, “Kiều nhi giống mẹ này.”

Nàng thì có chút giống phụ thân, nhiều thêm mấy phần anh khí.

Nói đến mẹ, hai người đều trầm mặc một lát. Nương của các nàng, tám năm trước đã qua đời. Trí nhớ của Bùi Ngọc Kiều mơ mơ hồ hồ, đã không còn nhớ rõ dáng vẻ của bà ấy. Trong phòng Bùi Trần còn treo một bức họa, nàng nhớ tới, đi nhìn một chút, phảng phất có thể cảm giác được mẫu thân vẫn còn ở bên cạnh.

Ngày hôm sau, Bùi Ngọc Kiều đến phòng chính thính an xong, bản thân ở thư phòng luyện chữ, bây giờ nàng đi theo phu tử học tập, rất nghiêm túc, cộng thêm đã được Tư Đồ Tu dạy dỗ chỉnh sửa, chữ nàng viết càng ngày càng đoan chính, thường được Thái phu nhân khích lệ. Viết được nửa canh giờ, nha hoàn bên ngoài bẩm báo: “Tướng cô nương đến thăm cô nương.”

Bùi Ngọc Kiều vừa nghe, vội vàng buông bút: “Mau gọi nàng tiến vào.”

Tướng gia là họ hàng Bùi gia, Tướng Lâm là biểu muội của Bùi Ngọc Kiều, vì Tướng lão gia thường đến vấn an Thái phu nhân, nên Tướng Lâm cùng với cô nương nơi này rất quen thuộc. Sau này Bùi Ngọc Kiều gả cho Tư Đồ Tu, còn Tướng Lâm thì thành trắc phi của nhị hoàng tử Tư Đồ Dự, hai người có chút đồng bệnh tương liên, thường xuyên qua lại.

Cho nên đây gọi là vui sướng khi gặp lại bạn cũ.

Trạch Lan vén màn lên, Tướng Lâm bước vào. Nàng năm nay vừa mới mười bốn, vóc người khá cao, mặt trái xoan, mắt hẹp dài, rất có ý nhị, cho nên mới được Tư Đồ Dự nhìn trúng, mà Chu vương Tư Đồ Dự này, lại là “bao cô” (*) thân vương nổi tiếng kinh thành, Bùi Ngọc Kiều nghĩ rằng, có khi cũng không kém nàng nhiều lắm, có điểm ngốc ngốc.

(*) bao cô: ngu ngốc, vô dụng, không làm được trò trống gì cả.

“Biểu tỷ.” Tướng Lâm nhìn thấy nàng liền cười, ngồi bên cạnh nói, “Muội vẫn muốn đến thăm tỷ, nhưng trước tết cảm lạnh, uống một đồng thuốc mới khỏi, mẫu thân muội nói không nên ra ngoài, mới chần chừ đến bây giờ, đầu tỷ đã tốt chưa? Biết thế, khi đó muội nên kéo tỷ lại đừng đi.”

Lúc ấy, nghe nói có mỹ nam để ngắm, Bùi Ngọc Kiều rất ngốc, thừa dịp Bùi Ngọc Anh không chú ý, đi theo cô nương Trần gia, Tướng Lâm cũng đi cùng. Bùi Ngọc Kiều cười nói: “Muội đừng để ý làm gì, nói chung là nhiều người, chen lấn, dù sao ai cũng không để ý được, không trách được ai.”

Không nghĩ tới Bùi Ngọc Kiều lại nói ra những lời này, Tướng Lâm kinh ngạc phát hiện, nàng ấy có chút khác lạ, nhưng muốn nói, lại không nói rõ được.

Ánh mắt nàng dừng ở trên người Bùi Ngọc Kiều, thấy nàng ấy đeo cây trâm nam châu xinh đẹp, hạt châu tròn tròn to như ngón tay cái, nghĩ rằng số mệnh Bùi Ngọc Kiều thật tốt. Một người ngốc, không mẫu thân, lại có tổ mẫu và phụ thân thương yêu. Đáng tiếc người như mình, lại chỉ là thứ nữ, cũng là nữ nhi duy nhất của Tướng gia, vậy mà không được đối xử tốt bằng một nửa Bùi Ngọc Kiều.

Nàng dặn dò nói: “Cũng thật là, lần tới tỷ cần phải cẩn thận chút, may mắn ngã không nặng đó.”

“Ừ.” Bùi Ngọc Kiều gật gật đầu, nàng đương nhiên sẽ không tái phạm sai lầm này.

Tướng Lâm uống xong trà, nói: “Tỷ đừng nghe giảng nữa, chúng ta gọi nhị biểu tỷ, tam biểu muội cùng đi Dur Hương Các thôi. Nghe nói hôm qua mới nhập về nhiều loại son phấn, huân hương mới.” Ngọc Kiều chớp chớp mắt, “Cũng đúng lúc nên ra ngoài một chút.”

Bùi Ngọc Kiều cũng thích những thứ thơm ngát. Bộ quần áo nào của nàng cũng đều có mùi thơm, cả ngày trong phòng cũng ám mùi hương, nghe vậy đứng lên nói: “Được nha !”

Bốn cô nương lập tức tụ cùng một chỗ.

Thái phu nhân nghe nói muốn đi Dur Hương Các, bà liếc mắt nhìn Bùi Ngọc Anh. Tiểu cô nương bị này đã kích, đi ra ngoài một chút cũng tốt, bà cười nói: “Đi thôi, ta đi đứng không tiện, nếu không phải Dur Hương Các này, ta cũng không muốn đi. Các người nhìn trúng cái gì, không cần hà khắc, đều tính trên đầu tổ mẫu, Lâm nhi, người cũng vậy.”

Bốn người hoan hô một tiếng, lưu rú liền đi ra ngoài.

Dur Hương Các tại kinh thành là cửa hàng phân nước số một, chương quầy có sở trường kinh doanh, mời cao nhân nghiên cứu chế tạo son phấn cùng huân hương, những nơi khác không thể bắt chước được, cho nên giá không rẻ, mỗi hộp đều có giá trị xa xỉ, cũng chỉ có nhà giàu sang mới được hưởng dụng, nhưng mặc dù như vậy, Dur Hương Các mỗi ngày vẫn là người đến người đi, xem ra kinh thành, rốt cuộc là tàng long ngọa hổ.

Tương Lâm nhìn thấy những thứ mới ra, liên tục gọi nha hoàn đến lấy.

Nhìn thấy bộ dạng ấy của nàng ta, Bùi Ngọc Họa có điểm xem thường, thầm nghĩ đúng là thứ nữ, ở nhà không được sủng, tới chỗ này rút tiền tay chưa bao giờ mỏi, cũng may là tổ mẫu hào phóng, để nàng mua đi. Nàng khẽ hừ nhẹ, bản thân cũng chọn mấy thứ, phía bên kia Bùi Ngọc Anh, Bùi Ngọc Kiều có thương có lượng, rất cẩn thận, thấy thích hợp mới mua một ít.

Bởi vì hôm nay có hàng mới, cho nên đặc biệt nhiều người, chỉ mới nửa ngày, đã gặp được nhiều phu nhân cô nương, Bùi Ngọc Anh thúc giục Bùi Ngọc Kiều tiến lên ân cần thăm hỏi, ngôn ngữ cử chỉ của nàng khéo léo hơn trước kia rất nhiều, khiến cho tất cả mọi người rất kinh ngạc.

Mua đồ xong, mấy người đi ra, vừa đến bên ngoài, một ngra một kiệu liền dừng lại trước cửa tiệm.

Một vị công tử trẻ tuổi thân mặc cẩm bào xanh ngọc, đầu đội ngọc quan, chân đi ủng ô hắc lộc, xoay người đứng xuống dưới, ngẩng đầu, ngũ quan tuấn lãng, khí vũ hiên ngang, khiến cho người đi đường phía sau không thể không nhìn.

Tương Lâm nhẹ giọng nói: “Mọi người nhìn kia, Thảm Mộng Dung đó!”

Ánh mắt Bùi Ngọc Kiều lập tức trừng lớn, đây là vị công tử trẻ tuổi làm cho mình mất hết mặt mũi kiếp trước?

Nàng giống thỏ con, bỗng nhiên núp phía sau Bùi Ngọc Anh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Người từ bên trong kiệu đi ra là Thảm cô nương Thảm Thi Quang.

Lần trước ở đại thọ quốc cửu gia, Bùi Ngọc Anh và nàng ấy trò chuyện với nhau rất vui, lúc này hai người gặp lại, khá là vui mừng.

Mất thấy tỷ tỷ trốn ở phía sau không lộ mặt, Bùi Ngọc Anh bắt đắc dĩ, không biết tỷ ấy lại làm sao, lúc ở trong cửa hàng vẫn còn tốt mà.

Tương Lâm ở bên cạnh trêu ghẹo: “Đại biểu tỷ, lần trước may có Thảm công tử đỡ tỷ lên, tỷ còn không mau ra cảm ơn hắn đi à?”

Vạch áo cho người xem lưng!

Bùi Ngọc Kiều vô cùng xấu hổ, đỏ hết lỗ tai.

Thì ra cô nương mặc quần sam màu lục nhạt trốn tránh ả núp giống tiểu động vật kia chính là cô nương đã ngã trước mặt hắn lần trước.

Nhớ lại một màn kia, Thảm Mộng Dung cũng thấy xấu hổ. Lúc ấy tiểu cô nương ngã về phía hắn, vừa nhìn là biết bị người khác đẩy, không giữ vững được thăng bằng, ngã ngay dưới chân hắn, giống như một đóa hoa bị thổi bay trong trận cuồng phong, khiến người ta thương tiếc. Hắn không nhịn được nâng nàng lên, sau này mới nghe nói nàng là gốc tử.

Cũng khó trách bị người khi dễ.

Có người nhắc đến chuyện này, Bùi Ngọc Kiều không thể né tránh được nữa. Nàng cảm giác bởi vì Tương Lâm mà ánh mắt của Thảm Mộng Dung và Thảm Thi Quang đều đang nhìn nàng. Nàng chậm rãi đứng thẳng, kéo kéo góc quần, cố gắng thuột tha đi ra giống như một tiểu thư khuê các, thi lễ với hai huynh muội một cái, nói với Thảm Mộng Dung: “Thảm công tử, cảm ơn huynh.”

Giọng nói ngọt ngào, chân mày lá liễu, mắt to, miệng củ ấu, không có điểm xấu nào, giống như trong trí nhớ.

Ngày ấy lúc đỡ nàng lên, nàng nhắm mắt lại, thì ra khi nàng mở mắt, đôi mắt của nàng sáng trong như vậy. Không giống ngọc từ một chút nào, ánh mắt của ngọc từ đều có chút đại ra, không giống nàng, an tĩnh trong veo, giống như hồ nước ẩn sâu trong vách núi.

Thẩm Mộng Dung càng nghĩ càng thấy kỳ lạ. Tiểu cô nương đáng yêu, nói năng rõ ràng như vậy, đúng là bị khờ sao?

Không phải là người ta nói nhầm đây chứ.

Hắn mỉm cười : “ Cô nương không cần đa lễ, nhắc tay chi lao (*). Thương thế của cô nương, đã tốt lên chưa?”

(*) Nhắc tay chi lao - 举手之劳 – jǔ shǒu zhī láo (để chỉ việc nhẹ và dễ, không tốn tí sức lực nào, chỉ như nhắc cánh tay. Hay đọc thấy trong tình huống là làm việc gì giúp đỡ người khác, được người ta cảm ơn, thì khiêm tốn nói là chỉ là cử thủ chi lao mà thôi... đại loại thế).

Âm thanh phát ra giống như gió xuân, thổi vào khiến cả người thoải mái.

Bùi Ngọc Kiều ngậy người, nghĩ rằng khó trách người khác đều khen ngợi hắn như vậy. Người này thật hấp dẫn người khác, sang năm hắn còn làm Trạng Nguyên nữa chứ ! Từ Hàm cái người từ nhỏ đã được gọi là thần đồng, cũng chỉ xếp dưới hắn làm Thám Hoa. Nhớ tới Từ Hàm, nàng lại lo lắng một hồi, muội muội đời này không thể gả cho hắn được !

Ai cũng tốt hơn hắn. Thẩm Mộng Dung này cũng...

Muội muội.....

Tâm niệm nàng động một cái, lúc này nghe muội muội trò chuyện cùng Thẩm Thi Quang, hình như quan hệ không tệ. Có thể gả muội muội cho Thẩm công tử không nhỉ? Lát về đi hỏi tổ mẫu mới được.

Đột nhiên phát hiện ra một đối tượng tốt, tâm tình nàng kích động, lục lọi trong tay áo, tìm bánh thạch anh đưa cho Thẩm Mộng Dung : “ Ta đã tốt lên rồi, cái này, cái này cho huynh, đây là tạ lễ.”

Lòng bàn tay trắng muốt nâng túi điểm tâm được gói kỹ bằng giấy dầu. Thẩm Mộng Dung không nghĩ nàng sẽ làm như thế, ngẩng đầu lên nhìn nàng, nhưng vẫn như cũ là khuôn mặt nghiêm túc, tràn đầy thành ý, chờ mong hắn nhận lấy. Hắn không nhận được cười rộ lên, giống như hàng vạn bông hoa lê nở rộ, khiến người khác trầm mê.

Đã lâu rồi Thẩm Thi Quang không thấy hắn cười như vậy trước mặt người khác, hơi hơi có chút kinh ngạc.

Bùi Ngọc Kiều thấy hắn không lấy, mới ý thức được hay là không đúng chỗ nào. Nhưng mà nàng có đưa khăn tay, đưa hà bao đâu nhỉ. Đồ ăn, mỗi người mỗi ngày đều phải ăn , không có ý nghĩa đặc biệt gì mà.

Nàng chỉ muốn tạo mối quan hệ tốt cùng với Thẩm Mộng Dung, đương nhiên, cũng là thật lòng cảm ơn hắn.

Nàng nghiêng đầu : “ Huynh không thích ăn cái này à? Đây là bánh thạch anh đầu bếp trong phủ bọn ta làm đó. Ăn rất ngon nha, còn ngon hơn mua ở bên ngoài đó.”

Thẩm Mộng Dung hỏi : “ Cái này có vị gì vậy ?”

“ Vị quả hạnh đó.”

“Ừ, vậy cũng được.” Hắn đưa tay cầm, lễ phép cười, “ Cảm ơn người. Ở Thẩm gia cũng không có ai làm bánh thạch anh hết.”

Nàng nghiêm túc nói: “Không cần phải cảm tạ đâu, nên làm mà .”

Đoạn đối thoại này của hai người khiến tất cả mọi người kinh ngạc khủng khiếp. Bùi Ngọc Anh cứ tưởng rằng Thẩm Mộng Dung sẽ cảm thấy đường đột, không chịu lấy điểm tâm này, nhưng mà Thẩm Mộng Dung lại tiếp nhận, không hề khinh thường. Tường Lâm ở bên cạnh thì ghen tị đỏ mắt, nàng nhìn thấy Thẩm Mộng Dung, vô cùng muốn đến gần hắn, nhưng lại không thể, thế mà Bùi Ngọc Kiều dám đưa điểm tâm cho hắn ở trước mặt mọi người!

Thật đúng là người ngọc có phúc của người ngọc.

Bùi Ngọc Anh không muốn tỷ tỷ thất lễ nữa, kéo nàng ấy sang bên cạnh, cùng Thẩm Thi Quang cười nói: “ Tỷ tỷ ta rất thích ăn đồ ăn vặt, thường mang theo để ăn.”

Thẩm Thi Quang cũng là người am hiểu : “Bùi đại cô nương thật đáng yêu, người còn bánh thạch anh không? Nói thật ta cũng thích ăn cái này.”

“Có.” Bùi Ngọc Kiều lại cầm ra một khối, “ Bụng ta nhanh đói, vậy nên mới phải mang theo một ít.”

Mắt mày nàng ấy cong cong, trên gương mặt có hai má lúm đồng tiền, khiến cho Thẩm Thi Quang nhớ tới muội muội duy nhất Thẩm Thi Thần, đáng tiếc nàng ấy đã qua đời năm chín tuổi. Cũng là đôi mắt to, thích ăn vặt, ca ca thương nàng ấy nhất..... Nàng đột nhiên hiểu rõ vì sao Thẩm Mộng Dung lại

cười, có lẽ là nhớ tới muối muối. Đứa trẻ khiến người ta thương yêu như vậy, đã không còn nữa.

Nàng suýt chút nữa không nhận được, khẽ muốn vuốt tóc Bùi Ngọc Kiều.

Cô nương mười sáu tuổi, tâm tư đơn thuần, thì ra là như vậy, cho dù có chút khờ, cũng không khiến người khác chán ghét.

Mọi người nói chuyện một lát, Thẩm Mộng Dung gật đầu với các cô nương khác, nói với Thẩm Thi Quang: “Huynh vào cửa hàng không tiện, ở ngoài đi dạo một lát. Muối mua xong thì cho người gọi một tiếng, chúng ta cùng nhau trở về.” Hần nhắc chân muốn đi, kết quả vừa đi hai bước, phía trước có hai người đi tới, nhìn thấy hần, cười vui nói: “Thẩm đại ca, Thẩm tỷ tỷ, bọn muối vừa mới từ nhà các huynh ra, nghe nói mọi người tới chỗ này, nên mới đến đây tìm.”

Hà Thục Quỳnh!

Bùi Ngọc Kiều lập tức cứng đờ, đó là biểu muối của Từ Hàm.

Đời trước, Trương Lâm cũng tới thăm nàng. Khi đó, vì chuyện Bùi Ngọc Anh rơi vào hồ nước, tỷ muối các nàng đã không hòa hợp, do đó Bùi Ngọc Họa không cùng các nàng tới đây. Có lẽ bây giờ xảy ra biến hóa, nên lần này mới gặp bọn họ?

Tìm nàng đập thình thịch, nhìn về phía Hà Thục Quỳnh, thấy một vị nam tử trẻ tuổi tầm hai mươi, mặc cẩm bào màu xanh đậm, bên hông không thấy đeo hà bao và ngọc bội, ánh mắt tựa chim ưng, liếc một cái, khiến cho người ta rét lạnh, cả người như đang ngâm trong băng tuyết lạnh ngọc mấy chục năm.

Chẳng qua, hần sinh ra may mắn được về tuần mỹ, át đi mấy phần âm hàn, nhưng với khí chất đặc thù này, người ta khó có thể quên.

Bùi Ngọc Kiều đương nhiên nhận ra hần là ai, hận không thể lập tức đem Bùi Ngọc Anh giấu đi.

Nhưng mà không kịp rồi.

Hà Thục Quỳnh đã đi tới.

Trầm Thi Quang cười nói: “Chưởng quầy Dư Hương Các gửi thư tới, tỷ muốn tự mình chọn, đỡ sợ không hợp ý thích. Sao vậy, muối cũng tới tìm tỷ đến Dư Hương Các à?”

“Đúng vậy, muối sợ tới chậm, đồ tốt đều bị chọn mất!” Hà Thục Quỳnh thích xinh đẹp, mỗi khi đi đâu, nhất định phải tỉ mỉ trang điểm, nhỏ nhất từ lông mày, son móng tay, đến đai lưng, đều phải tự mình chọn, đương nhiên là chói lọi. Nàng ta chưa từng tiếp xúc với mấy cô nương Bùi gia, mắt thấy đối diện có bốn vị cô nương, ai ai cũng xinh đẹp, kinh ngạc nói: “Các nàng là ai vậy?”

“Bùi gia, Trương gia cô nương.” Thẩm Thi Quang giới thiệu.

“Bùi gia?” Hà Thục Quỳnh đảo mắt, “A, Đông Bình hầu phủ! May mắn được gặp nha.”

Bùi Ngọc Anh cười nói: “Tổ phụ người tại Hồ Nam lập thủy lợi, tạo đê đập, cứu thiên hạ dân chúng, làm người ta kính nể, bọn ta mới chính là may mắn được gặp, gặp gỡ qua Hà cô nương.”

Tổ phụ Hà Thục Quỳnh Hà Thọ Niên là Công bộ Thị Lang, quản việc đồng áng, Thẩm Thi Quang vẫn chưa nhắc tới.

“Sao người biết?” Hà Thục Quỳnh hỏi.

“Ngọc bội người đeo bên hông là Ngọc Hồ Hoàng Thượng ban thưởng. Bởi vì Hà đại nhân thanh chính liêm minh, tấm lòng trong sáng như Ngọc Hồ, khi ấy Hoàng Thượng đặc biệt sai người điêu khắc ngọc bội này tặng cho Hà gia, như vậy vật này là tổ phụ người tặng cho người đúng không?”

Đúng vậy. Hà Thọ Niên mấy năm trước đã qua đời, lại không có cháu trai, Hà Thục Quỳnh là cháu gái ông yêu quý nhất, liền tặng cho nàng.

Nàng nói chậm rãi, thanh âm không cao không thấp, lại chất chứa sự kính ngưỡng của mình với Hà đại nhân.

Từ Hàm và Thẩm Mộng Dung ở bên cạnh nói hai câu có lẽ, vốn đã muốn đi, nhưng nghe thấy những lời nàng nói, không nhận được ngoài đầu lại nhìn.

Cô nương mười năm tuổi, ngũ quan tinh xảo khó có thể phác họa, đứng thẳng hai vai, ánh mắt tự tin tiêu sái, ở giữa một đám cô nương, thật giống như bông hoa thoát tục, ngạo nghễ nở ra. Từ Hàm chưa từng thấy nữ tử nào như vậy, lòng bỗng khẽ động.

Thẩm Thi Quang lúc này vỗ tay khen ngợi: “Kiến thức của Nhị cô nương thật sự là rộng rãi. Ngọc Hồ bội này của Thục Quỳnh, nếu không phải nàng ấy nói, ta cũng không biết, dù sao cũng là chuyện của hơn chục năm trước.”

“Thực ra là ta nghe tổ mẫu kể qua, đây cũng là lần đầu tiên ta được tận mắt nhìn thấy.” Bùi Ngọc Anh từ nhỏ đã hiếu thắng, cái gì cũng thích học, cái gì cũng nghe một lần xem một lần liền nhớ rõ.

Hà Thục Quỳnh có chút cảm xúc.

Phải biết rằng ngọc bội này là vật khiến nàng kiêu ngạo nhất, cũng là vinh dự của Hà gia. Bình thường khi gặp những cô nương mới quen, nàng đều phải

lấy ra khoe một chút, tự mình giảng giải một lần, nhưng hiện tại đều đã bị Bùi Ngọc Anh nói ra, bây giờ mọi người ai cũng nhìn nàng ta, cướp mất sự nổi trội của nàng, áp đảo người khác xuống.

Nhưng bây giờ nàng mà nổi giận thì không tốt, thân nhiên cười cười: “Đúng vậy, Bùi cô nương thật lợi hại.” Nàng lôi kéo Thẩm Thi Quang đi vào cửa hàng, “Đừng nói nhiều nữa, hôm nay son phấn, huân hương đều chưa kịp mua, đi nhanh không chậm mất!”

Bùi Ngọc Họa nói: “Tiếc là bọn ta đã mua xong rồi.”

Thẩm Thi Quang cười với các nàng: “Không sao, về sau có cơ hội, chúng ta hẹn nhau cùng tới.” Nàng nhìn Bùi Ngọc Anh, “Ngọc Anh, sang năm mới, ta sẽ mời các người đến phủ chơi, đến lúc đấy đừng có mà từ chối đó.”

Từ nhị cô nương biến thành Ngọc Anh, có thể thấy được Thẩm Thi Quang rất quý nàng.

Bùi Ngọc Kiều cười híp mắt lại.

Bùi Ngọc Anh đồng ý, mắt thấy các nàng đi vào, xoay người muốn đi, lại cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn mình.

Nàng ngẩng đầu, chống lại một đôi mắt lợi hại, giống như có thể nhìn thấu tâm tư của nàng. Người bình tĩnh như nàng, lập tức cũng tâm hoảng ý loạn, âm thầm nghĩ rằng, công tử này là ai nha, sao lại không biết kiêng dè nhìn chằm chằm cô nương nhà người ta? Nàng cau mày, cũng không muốn yếu thế, một lần nữa chống lại ánh mắt của hắn.

Bùi Ngọc Kiều thấy thế khẩn trương: “Công tử kia là một đẳng đồ tử!”

Tổ mẫu dạy, không được nói xấu sau lưng người khác, nhưng nàng thật sự không thể không nói. Nhìn thấy Từ Hàm kia nhìn chằm chằm muội muội, có phải đã coi trọng nàng ấy rồi không, làm thế nào bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Nghe thấy tỷ tỷ nói đẳng đồ tử.

Bùi Ngọc Anh mỉm cười, cúi đầu nhìn nàng: “Từ này tỷ học được từ đâu vậy?”

“Tỷ thường nghe người ta nói, đẳng đồ tử không phải người tốt, công tử kia chính là người như vậy.” Bùi Ngọc Kiều kéo tay áo nàng, “Về sau muội nhất định không được để ý tới hắn.”

Bùi Ngọc Anh ngạc nhiên nói: “Muội còn không biết hắn là ai, sao mà để ý được.”

Nàng ngẩng đầu lên lần nữa đã không thấy Từ Hàm đâu.

Bùi Ngọc Kiều nghĩ. Đúng vậy. Lúc Hà Thục Quỳnh đến, Từ Hàm không đi cùng. Hắn nói chuyện cùng Thẩm Mộng Dung, nên Bùi Ngọc Anh cũng không biết hắn là ai.

Có khi về sau cũng không quen nhau.

Không đúng không đúng. Sau này Từ Hàm đến nhà bọn họ làm khách, vậy nên đòi trước Bùi Ngọc Anh mới gặp hắn.

Làm sao để ngăn cản bây giờ?

Bùi Ngọc Kiều rối trí. Hay đi xem thử một chút? Nàng dùng tay nhỏ nhu nhu đầu, cố lấy tinh thần. Trước cứ cảnh tỉnh muội muội đã. Ít nhất để cho nàng ấy thấy, Thẩm Mộng Dung tốt hơn Từ Hàm. Nàng kéo tay áo muội muội nói: “Thẩm công tử cũng không tệ nhỉ.”

Nhắc đến vụ này, Bùi Ngọc Anh ngược lại nói: “Tỷ hay nha, chuyện đưa bánh thạch anh cho hắn là sao đây?”

“Để tạ lễ đó. Tỷ không thể đưa tiền được, nhưng cảm ơn không thì không có thành ý, cũng không thể đưa người ta ngân phiếu được.” Bùi Ngọc Kiều suy nghĩ một chút, trả lời.

Nàng miệng lưỡi lưu loát, Bùi Ngọc Anh không phản bác được, khẽ nhún mày nói: “Chỉ lần này thôi đó, lần sau tỷ đừng đưa như vậy nữa. Người ta lại nói tỷ trẻ con.”

“Ừa.” Bùi Ngọc Kiều gật gật đầu. Thực ra lúc đầu cũng không định đưa, nhưng lại muốn tạo quan hệ tốt. Chẳng phải có câu “cật nhân chủy đoản” (*)

sao. Thắm Mộng Dung ăn đồ nàng đưa rồi, sau này có chuyện gì, cũng dễ nói chuyện. Đáng tiếc nàng chỉ mang theo bánh thạch anh, nếu không đã đưa thêm thứ gì khác.

(*) cật nhân chủy đoàn : ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

Ở phía trước hai tỷ muội nhỏ giọng trò chuyện, ở phía sau Tường Lâm cảm khái :“ Không biết vị cô nương nào sẽ có phúc khí, gả cho Thắm công tử đây.”

Nông nổi bộp chộp giống cô nương Trần gia, Bùi Ngọc Họa tuy rằng cũng thấy Thắm Mộng Dung anh tuấn, nhưng ở trước mặt người khác, nàng tuyệt đối sẽ không nói thẳng ra. Nàng không thể hoa si (mê trai/gái) được.

Bùi Ngọc Anh cũng thấy câu nói của Tường Lâm không ổn, nhưng việc nàng ấy yêu thích Thắm Mộng Dung không liên quan đến nàng. Bên tai lại nghe thấy Bùi Ngọc Kiều khen Thắm Mộng Dung : “Gả cho Thắm công tử chắc chắn tốt hơn gả cho người khác. Muội nhìn đi, hán không chỉ đỡ tỷ dậy, thái độ vừa rồi còn ôn hòa như thế.”

Bùi Ngọc Anh kỳ quái. Sao hôm nay tỷ tỷ lại khen một nam nhân vậy?

Chẳng lẽ.....

Chẳng lẽ là động tâm ? Cuối cùng vẫn là đại cô nương.

Lòng nàng lộp bộp, tuy rằng thương tỷ tỷ nhà mình, nhưng nếu Bùi Ngọc Kiều thích Thắm Mộng Dung thật, khẳng định Thắm gia sẽ không đồng ý. Thắm gia đó đã ba đời con một, thế hệ này chỉ có Thắm Mộng Dung là dòng độc đinh quý giá, làm gì có chuyện cho hán cưới Bùi Ngọc Kiều !

Nàng có chút sốt ruột, sờ tóc Bùi Ngọc Kiều, nhẹ giọng thử nói :“Kiều nhi, tỷ thích kiểu công tử như thế nào?”

Không phải nàng không quan tâm, thật ra nàng còn nghe thấy chuyện tổ mẫu và nhị thẩm bàn bạc, muốn đem tỷ tỷ gả ra ngoài.

Cuối cùng, tỷ ấy vẫn phải lập gia đình.

Nếu biết tỷ tỷ thích người như thế nào, nàng cũng có thể đưa ra gợi ý.

Bùi Ngọc Kiều nghiêm túc suy nghĩ, vẫn không trả lời được.

Nàng đột nhiên phát hiện, hình như nàng chưa từng thích nam nhân nào. Đời trước trước khi gả cho Tu Đồ Tu nàng chỉ biết ăn uống vui chơi không để ý đến chuyện này. Mà sau khi gả cho Tư Đồ Tu, nàng sợ hán còn không kịp. Mỗi ngày đều suy nghĩ học như thế nào để hán không phạt nàng. Nàng cũng chưa từng thích hán.

Thích là cảm giác gì đây?

Nàng lắc đầu:“Tỷ không biết.”

“Tỷ không nghĩ ra được gì à?”

Nàng nói:“Tỷ còn chưa từng nghĩ tới.”

Bùi Ngọc Anh thở dài, thì ra cái gì cũng không lo lắng, như vậy mà gả ra ngoài, làm sao đối phó được chuyện trong nhà?

Nàng lo lắng đầy bụng. Lòng của thân muội cũng giống như mẫu thân vậy.

Bốn người ngồi kiệu trở về.

Ở cổng Thùy Hoa Môn gặp hai bà tử, cười nói :“Các cô nương đã trở lại. Tường phu nhân cho người đến, bảo biểu cô nương về nhà sớm một chút.” Sau đó bẩm báo “Đới phu nhân vừa đến đây, đang ở phòng chính.”

Tường Lâm nghe thế, cười nói:“ Mẫu thân thương muội luôn lo lắng này lo lắng kia. Muội đi về trước đây .”

Với thân phận nàng ta, Tường phu nhân lại lòng dạ nhỏ nhen, hơi đâu mà quan sống chết của một thứ nữ. Ở trước mặt các nàng giả bộ được Tường phu nhân yêu thương chắc vì sợ mất mặt đây mà. Bùi Ngọc Họa bĩu môi khinh thường, hỏi Bùi Ngọc Anh : “À, chuyện Ngọc Hồ tô mẫu kể cho tỷ bao giờ thế? Tại sao muội chẳng biết gì.”

Nhìn thấy sự khinh thường của Bùi Ngọc Họa, Tường Lâm âm thầm cắn chặt răng.

Ba cô nương Bùi gia, trừ Bùi Ngọc Kiều, hai người còn lại đều cao ngạo từ trong xương. Bùi Ngọc Anh tốt hơn một chút, biết chuyện lớn chuyện nhỏ. Bùi Ngọc Họa kia thì tùy hứng, bản thân nhiều lắm cũng chỉ là nhị cô nương chi thứ hai. Nhị lão gia cũng không có bản lĩnh gì, chả hiểu tại sao nàng ta lại ngông cuồng như vậy.

Nhưng Tường Lâm cũng không làm gì được nàng, nói cho cùng gia đạo Tường gia sau này sa sút.

Năm đó tất cả đều dựa vào Thái phu nhân, phụ thân nàng đến kinh thành, được Lão hầu gia dẫn dắt, mới được xem là trầm ổn căn cơ. Vì vậy hàng năm Trương gia đều rất quý trọng tới tặng lễ, xem như là báo đáp ân tình.

Nên bây giờ bắt buộc phải nhẫn nhịn.

Nàng xoay người cáo từ.

Bùi Ngọc Anh quay qua phía Bùi Ngọc Họa :“ Trung thu năm nào ấy, lúc Đức An xảy ra lũ lụt, tổ phụ và tổ mẫu đã nhắc đến chuyện này.....”

“Quên đi, báo sao muội không biết.” Bùi Ngọc Họa khoát tay, nàng không có hứng thú với chuyện này. Nói về chuyện nữ nhi cảm kỳ thi hoa còn đỡ chứ nếu nói về chuyện này, nàng chỉ muốn ngủ thôi. Bùi Ngọc Anh cái gì cũng có thể tiếp thu, chắc vì thế mà mình luôn kém tỷ ấy một chút?

Nghĩ đến đây , Bùi Ngọc Họa hơi bực mình. May mắn, nàng có một tay chơi đàn tốt, Bùi Ngọc Anh không thắng được điểm này.

Mọi người đi đến phòng chính.

Quả nhiên Đới phu nhân đang ở đây. Đới phu nhân là chị dâu của Trương phu nhân, thường qua lại làm khách Trương gia, thỉnh thoảng cũng cùng tới, không ngờ lần này tự mình đến đây.

Nhìn thấy ba vị cô nương, Đới phu nhân mở miệng khen.

“Ai nấy đều giống Thiên Tiên, ta thấy cô nương nhà khác không ai có thể sánh cùng với các người.”

Mấy cô nương cười nói tán thưởng, bắt đầu chào.

Bùi Ngọc Họa đưa huân hương cho Thái phu nhân :” Bọn con cùng nhau mua cho tổ mẫu, mùi hương rất thanh nhẹ.”

Thái phu nhân cười nói:“Tốt, tốt, đều có lương tâm, không quên ta.”

Bùi Ngọc Kiều nói:“Còn có son phấn nữa, tổ mẫu xem đi, chừng quỳ nói rất hợp với người.”

Thái phu nhân cao hứng:“Khi nào tâm trạng tốt ta sẽ quệt một ít, già rồi nhưng vẫn thích làm đẹp.”

Nghe nói Trương Lâm cũng mua rất nhiều, Đới phu nhân vội nói :“Khiến ngài tiêu pha, đứa nhỏ Lâm nhi này không hiểu chuyện gì cả.....”

“Không có gì, Lâm nhi cũng là cháu họ ta, cho nàng mua chút son phấn có gì đâu. Dầu gì nó cũng gọi ta một tiếng biểu tổ mẫu đấy.” Thái phu nhân cười nói,“Đáng tiếc người mới đến, không thì ta cũng bao người, đang lúc tuổi trẻ, lúc này không trang điểm thì để đến lúc nào, có phải không?”

Đới phu nhân cười:“Thái phu nhân ngài thật giống Bồ Tát, cứu tế thiên tai, Hầu phủ bố thí cơm cháo, phúc hậu hơn nhà khác nhiều!” Khi nói chuyện, ánh mắt dừng ở trên mặt, trên người Bùi Ngọc Kiều, quan sát.

Trước tết Trương phu nhân nói với bà, Bùi Ngọc Kiều lanh lợi hơn trước rất nhiều. Hôm nay nhìn thấy tiểu cô nương mặc quần áo đẹp đẽ, ý cười ảm áp, trông không giống người gốc chút nào. Như vậy, làm con dâu cũng tạm chấp nhận, dù sao con trai mình cũng chỉ là tú tài, không biết Thái phu nhân có đồng ý không.

Bà có ý thử :“Nhiều ngày không gặp, đại cô nương đã khác trước nhiều, đúng là con gái mười tám thì thay đổi. Đã nhận nhà ai chưa?”

“Vẫn chưa.” Thái phu nhân cười cười, liếc mắt nhìn nàng thân thuộc,“Ta không rời nó được.”

Không rời được? Có mà không gả được ra ngoài ấy. Biết tâm tư của bà rồi còn có ý từ chối? Đới phu nhân không dám hỏi nhiều, hôm nay bà tới mang thuốc ho, mùa xuân cổ họng của Thái phu nhân thường khó chịu, Đới gia bọn họ qua lại cũng nhận được chỗ tốt của Bùi gia nên hiến chút tâm tư. Thứ hai, Đới phu nhân đến để xem Bùi Ngọc Kiều.

Bà đợi một lúc, mắt thấy các cô nương cáo từ, cũng tạm biệt Thái phu nhân.

Bùi Ngọc Kiều đi đến cửa Vọng Xuân uyển, liền nghe thấy có người gọi phía sau, quay đầu nhìn lại, thì ra là Đới phu nhân tìm đến đây.

“Ngọc Kiều.” Đới phu nhân cười tủm tỉm, bà có khuôn mặt tròn, ánh mắt cũng tròn tròn , thoạt nhìn hòa ái dễ gần.

Bùi Ngọc Kiều hỏi:“Ngài có chuyện gì à?”

Nàng ra ngoài một chuyến cũng mệt mỏi , đang muốn về nằm nghỉ một lát.

“Cũng không có chuyện gì, vừa rồi nhìn thấy người, càng xem càng thích.” Đới phu nhân cầm một cây ngọc trầm từ trong tay áo ra.

Dưới ánh mặt trời, chỉ thấy trên đầu trám là hai con bướm nhỏ, điêu khắc trông rất sống động, cánh tiêm bạc, xuyên qua một mặt có thể nhìn thấy mặt khác, ngay cả râu cũng giống như đúc, tựa như đang múa lượn trong vườn, khiến người khác không thể rời mắt được.

Thấy Bùi Ngọc Kiều nhìn chăm chăm, mặt mày Đới phu nhân giãn ra, ôn nhu nhỏ nhẹ nói :“Ta muốn cho người cái tốt nhất nhưng mà .” Bà bước lên trước một bước, đem cây trầm cắm lên đầu nàng ,“Nhìn xem, tốt thế này, đáng tiếc lần này ta chỉ có một cái, chờ lúc về, cũng mang cho Ngọc Anh, Ngọc Họa.”

Cho thấy sự công bằng , ai cũng có.

Trúc Linh và Trạch Lan đều giật mình, trường bối tặng đồ, có nên lấy hay không đây?

Ngược lại Bùi Ngọc Kiều lập tức tháo cây trầm xuống:“Thứ này ta không thể nhận, mời ngài nhận lại.”

“Người khách khí cái gì, tính ra, ta cũng là biểu di của người, đưa một cây trầm có đáng gì.” Đới phu nhân đạt được mục đích, muốn đi.

Bùi Ngọc Kiều thấy bà vội vàng bước chân, trong lòng sốt ruột.

Nàng nhớ tới chuyện đời trước.

Đới phu nhân cũng giống như bây giờ đưa cho nàng một cây trầm. Lúc ấy nàng không suy nghĩ nhiều, nghĩ đó là trường bối, hai muội muội về sau cũng có, lại thấy cây trầm xinh đẹp, liền không từ chối. Kết quả không hiểu sao, sau này bên ngoài có người nói, Bùi gia đại cô nương cầm trang sức quý nhất của Đới gia.....

Lúc ấy tổ mẫu cực kỳ tức giận, muội muội tới hỏi nàng về cây trầm kia, cảm giận nói, người khác khinh nàng ngốc, hất bát nước bẩn vào người nàng.

Lúc ấy, nàng đã đem phiền toái về cho nhà.

Bùi Ngọc Kiều cắn cắn môi, lớn tiếng nói:“Đới phu nhân, cây trầm này, bà nhận lại đi, ta không muốn cầm !”

Đới phu nhân ngoảnh lại, thấy mày nàng nhú chặt, vô cùng nghiêm túc.

Bà có chút phiền lòng nghĩ thầm không tiện dỡ, trên mặt vẫn cười híp mắt nói :“Đã đưa rồi, Ngọc Kiều, người lấy đi, tổ mẫu người không trách đâu.”

Nàng không chịu cầm.

Bùi Ngọc Kiều lệnh cho Trúc Linh trả lại bà, kết quả Đới phu nhân càng chạy càng xa.

Bùi Ngọc Kiều nhìn không được quát:“Đới phu nhân, nếu bà không nhận lại, đừng trách ta ném nó đi.”

Đới phu nhân cười cười, bà tốt xấu cũng là phụ nhân hơn ba mươi, còn không đấu lại được ngốc cô nương sao? Thu hồi ý cười trên mặt, nửa khuyên nửa dỗ nói:“Ngọc Kiều người làm sao thế, ta cũng thích người mới đưa người cây trầm, cây trầm tốt như vậy, người vứt đi được sao? Đừng tùy hứng nữa , về sau Thái phu nhân mà biết người vứt đồ trường bối đưa cho, chắc chắn sẽ khiển trách, mau về đi.”

Vẫn không nghe.

Trên mặt bà chứa nét mỉa mai, không tin nàng sẽ làm ra chuyện đó.

Trong lòng bọn họ, nàng là ngốc tử, ngốc tử nói chuyện thường không ai nghe, việc không đáng lo, cho nên Tư Đồ Tu thường nói, người muốn ngượng người, tất trước lập uy.

Nàng mạnh mẽ vứt cây trầm xuống đất.

Bạch ngọc gặp đá cứng, lập tức vỡ thành bảy tám đoạn.

Đới phu nhân khiếp sợ, nhìn về phía Bùi Ngọc Kiều.

Nàng hơi dương cầm, nét mặt bất khả xâm phạm nghiêm nghị.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Trúc Linh và Trạch Lan đều sợ choáng váng.

Sau khi Đới phu nhân hết kinh ngạc thì tức giận. Đây là trang sức đáng giá nhất bà hiện có, không nghĩ tới bị Bùi Ngọc Kiều ném đi, bà xông lên trước vài bước, định trách móc, nhưng nhìn được, áp chế nói: “Ngọc Kiều, sao ngươi lại vứt đi thật chứ? Cây trâm này trị giá bao nhiêu tiền, ngươi có biết không? Ngươi không muốn, có thể trả lại cho ta mà, ngươi cũng không còn là tiểu hài tử nữa.”

Tuy giọng nói nhỏ nhẹ, nhưng Bùi Ngọc Kiều nghe được, bà ta đang trách cứ nàng.

Đúng thật, đồ vật quý trọng như vậy, ai mà không tức giận cho được?

Trạch Lan đứng ở bên cạnh chế giễu.

Ai bảo Bùi Ngọc Kiều không trọng dụng nàng, bây giờ xem nàng ta xử lý thế nào. Bình thường, đều có nàng ra mặt, Bùi Ngọc Kiều ngu dốt chẳng biết ứng phó, Trúc Linh thì mồm miệng non nớt như đậu hũ, Đới phu nhân này vừa nhìn đã biết là dạng tiểu nhân con buôn, không dễ chọc, chỉ sợ muốn ồn ào đến chỗ Thái phu nhân.

Quả nhiên nàng đoán không sai.

Đới phu nhân nhặt ngọc trâm đã vỡ lên để trong tay áo, lôi kéo Bùi Ngọc Kiều đến phòng chính.

Thái phu nhân nghe nói Bùi Ngọc Kiều đập vỡ ngọc trâm, hơi kinh ngạc.

Tính tình hài tử này bình thường luôn luôn nhu thuận, ít khi xung đột với người khác, sao lại đập vỡ đồ được, bà nghi ngờ nhìn về phía Bùi Ngọc Kiều.

Bùi Ngọc Kiều không biết giải thích như thế nào, cũng không thể đem chuyện kiếp trước nói ra. Cũng vì ngăn cản Đới phu nhân, vả lại nàng cũng có chút tức giận, mới có thể ra hạ sách này. Chuyện làm vỡ đồ hôm nay, ngực có vài phần sợ, dù sao cũng là trưởng bối gì đó, không biết tổ mẫu có trách nàng không biết lễ nghĩa hay không?

Trúc Linh sốt ruột, đứng ra nói: “Bẩm Thái phu nhân, cô nương vốn muốn trả lại cho Đới phu nhân, cũng bởi nóng nảy nên. . . Là nô tỳ không tốt, không ngăn cản!”

Nàng quỳ xuống thỉnh cầu trách phạt.

Đới phu nhân vô cùng rộng lượng, vội vàng kéo Trúc Linh đứng dậy: “Nếu như vậy, cũng không phải tội gì lớn. Ta với Ngọc Kiều tới đây, cũng không phải để trách cứ nàng.” Bà nhìn về phía Thái phu nhân, “Chỉ nghĩ chuyện này ngài rất nhanh sẽ biết, ta sợ ngài trách phạt Ngọc Kiều. Hôm nay vỡ cũng đã vỡ, có lẽ là nàng không cẩn thận, chuyện không có gì lớn.”

Bởi vì bà biết đã lớn chuyện, không thể giấu diếm được, còn không bằng mở ra mà nói.

Bùi Ngọc Kiều làm vỡ trâm ngọc, là nàng làm sai, bà ta là một trưởng bối, yêu quý nàng cho nàng một cây trâm thì sao chứ?

Bà cười nói: “Sớm biết Ngọc Kiều không thích, ta liền không cho, nàng từ nhỏ đến lớn đã thấy nhiều thứ tốt, cây trâm của ta cũng không có gì thần kì, vỡ thì vỡ thôi.” Bà dùng ánh mắt yêu thương nhìn Bùi Ngọc Kiều, muốn dùng biện pháp này đánh lừa sự thật, có thể nói lúc này, lỗi sai đều đẩy lên người Bùi Ngọc Kiều.

Còn bà ta là trưởng bối, không muốn trách cứ mà thôi.

Nếu là trước đây, Bùi Ngọc Kiều làm sao có thể nhìn ra được, nhưng bây giờ không giống trước, nàng biết Đới phu nhân này không phải người tốt, nàng hơi nhẫn nại, tay siết chặt thành nắm tay, lúc này, nên làm như thế nào? Đới trước, Đới phu nhân âm hiểm, biết nàng không hiểu chuyện lại lợi dụng điểm này, muội muội nói rất đúng, khi đó liền khi dễ nàng, hôm nay nàng hoàn toàn bị khi dễ!

Nếu không thể giải thích, tổ mẫu chỉ sợ cũng cảm giác mình làm sai.

Nhưng vấn đề lớn nhất của Đới phu nhân là đâu đây?

Trước đây các trưởng bối đến phủ, bình thường cũng tặng các nàng nhiều đồ, trâm, vòng tay, vòng tai, vòng cổ, mọi thứ đều có. . .

Đới phu nhân cũng tặng, nhưng bà ta đuổi tới Vọng Xuân Uyển.

Nàng sáng tỏ trong lòng, mở miệng nói: “Tổ mẫu, con sai rồi, không nên làm vỡ ngọc trâm, nhưng con cũng có chỗ không hiểu, vì sao lúc Đới phu nhân ở trước mặt tổ mẫu, không cho con cây trâm luôn, đến lúc con đi về, lại đuổi theo, hơn nữa cây trâm này rất quý giá, giá trị nghìn vàng. Trong lòng con sợ, không dám nhận, Đới phu nhân lại cứ bỏ vào, nhất thời sốt ruột, nên mới làm vỡ.”

Sắc mặt Đới phu nhân thoáng thay đổi.

Kìa, thật là một đứa ngốc sao?

Có khả năng đoán đúng tâm tư của bà!

Tay nắm trong tay áo, rõ ràng có điểm chột dạ.

Thái phu nhân là hạng người gì, nghĩ lại một chút, sẽ hiểu ý của Bùi Ngọc Kiều.

Bà nhớ lại trước lễ mừng năm mới, Đới phu nhân rất chịu khó tới đây, thỉnh thoảng nhắc tới Đới Thu Bình con trai của bà ta, vừa vặn lớn hơn Bùi Ngọc Kiều ba tuổi, còn chưa cưới vợ, lần này nhìn thấy Bùi Ngọc Kiều, lại khen đông khen tây, ở phía sau còn tặng nàng đồ vật quý trọng, ý đồ gì, vừa xem hiểu ngay.

Bà ta mà công minh chính đại đưa, cũng không có ai chê cười, không nghĩ tới lại còn lợi dụng Bùi Ngọc Kiều.

“Đới phu nhân đây là thích con, nhưng mà con cũng quá không cẩn thận, sao lại có thể làm vỡ ngọc trâm chứ?” Sắc mặt Thái phu nhân lạnh lùng, cười nhạt nói với Đới phu nhân, “Cây trâm này nếu quý giá, phiền người miêu tả lại hình dạng, ta sai người làm giống như đúc đem tới Đới gia.”

“Không sao, cũng chỉ là một cây trâm.” Trên trán Đới phu nhân đã lấm tấm mồ hôi.

Tường gia dựa vào Bùi gia, Đới gia của bà lại dựa vào Tường gia, vốn nghĩ nhi tử có thể lấy Bùi Ngọc Kiều, nhà mình liền cùng Bùi gia thành quan hệ thông gia.

Ai ngờ đến, lúc này lại thua trong tay một đứa ngốc!

Bà cũng không muốn đắc tội Thái phu nhân, vì vậy nhất quyết cự tuyệt.

Thái phu nhân nói: “Làm hỏng vật của người khác, không đền thì không ra thể thống gì, người không nên khách khí.” Bà lộ ra thần thái mệt mỏi, bưng trà tiễn khách.

Đới phu nhân thấy thế, chỉ phải cáo từ.

Các nha hoàn buồng mình đồ thù mẫu đơn xuống, ngăn trở khí lạnh bên ngoài.

Tâm phúc bên người Thái phu nhân, Hồ ma ma mắt thấy lò hương đã cháy hết, vừa vặn ngắt một đoạn thêm vào.

Bà ngồi xuống cạnh Thái phu nhân, bóp chân cho Thái phu nhân, trong giọng nói tràn đầy vui mừng: “Đúng là thần tiên hiển linh, đại cô nương một ngày so với một ngày đều tốt hơn rồi.”

Thái phu nhân vẫy tay, gọi Bùi Ngọc Kiều đến.

Bùi Ngọc Kiều còn có chút sợ hãi: “Tổ mẫu, người không trách con?”

“Con cảm thấy mình sai rồi?” Thái phu nhân nghiêng mắt nhìn nàng.

“Sai. . . sai phân nửa.” Nàng suy nghĩ một chút, “Có lẽ là còn có biện pháp khác tốt hơn, nhưng lúc đó con không nghĩ ra được.”

Hay là vốn dĩ không cần làm vỡ cây trâm, vẫn có thể khiến Đới phu nhân thu hồi lại.

Nhìn nàng cúi thấp đầu, bàn tay trắng muốt nhỏ bé đặt ở đầu gối, lòng Thái phu nhân đã sớm mềm nhũn, bà một tay kéo lấy Bùi Ngọc Kiều: “Con làm một điểm không sai, Kiều nhi, ta vốn đang lo lắng về sau con làm sao sống, cũng bởi ta, ngày thường hay cưng chiều, khiến con ngày càng không hiểu chuyện, nhưng rốt cuộc con cũng tốt lên rồi. Đới phu nhân này, bà ta định để con gả cho con trai bà ta, nhưng thủ đoạn quá mức bẩn thỉu, con hãy nghe cho kỹ, sau này nếu gặp lại người như thế, đừng nói là làm vỡ một cây trâm, kể cả đánh bà ta vỡ đầu, cũng có tổ mẫu làm chỗ dựa cho con!”

Mắt Bùi Ngọc Kiều thoáng chớp hồng, chôn đầu ở trong lòng tổ mẫu: “Con đã biết, sau này con, con nhất định sẽ không để tổ mẫu lo lắng.” Nàng nhỏ giọng nói, “Tổ mẫu, người cũng phải giữ gìn thân thể thật tốt, đừng cái gì cũng bận tâm.”

Khi đó, nàng gả cho Tư Đồ Tu, đến năm thứ ba, thân thể Thái phu nhân không tốt lắm, nàng vốn định xin Tư Đồ Tu, về nhà mẹ đẻ ở một hồi, nhưng nhiều lần trì hoãn, bản thân lại chết trước, cũng không biết sau này, Thái phu nhân thế nào.

Thái phu nhân cười nói: “Ta đương nhiên phải dưỡng tốt thân thể, còn phải nhìn Kiều nhi xuất giá sinh con chứ.”

Bùi Ngọc Kiều lắc đầu: “Tổ mẫu, con không muốn xuất giá, con muốn ở bên cạnh người.”

Thái phu nhân, muội muội đều mong nàng xuất giá.

Thế nhưng, lúc nàng gả cho Tư Đồ Tu, cũng chẳng phát hiện có gì tốt, ngoại trừ cùng hắn học đạo lý, cái khác liền chẳng có gì, đầu óc nàng hiện tại miễn cưỡng cũng đủ dùng, cần gì phải xuất giá chứ? Để sinh con? Còn có muội muội nha, muội muội đời này chưa từng rơi vào hồ nước, con cháu nhất định sẽ đầy cả sảnh đường!

Nàng thì ở nhà, bồi Thái phu nhân, tổ phụ, bồi cha.

Thấy nàng về mặt thành thật, Thái phu nhân lại thờ dài.

Tôn nữ nhi này về chuyện nam nữ rất tri độn, trước kia bà sợ các cô nương gia trưởng thành sớm, sợ các nàng hoài xuân, nhưng duy nhất đứa này, bà thật hy vọng nàng có thể nhanh lên một chút hiểu biết!

Nghe tin tỷ tỷ đập vỡ ngọc trâm của Đới phu nhân, Bùi Ngọc Anh đến khen ngợi nàng.

“Có lẽ là lần trước bái kiến Bồ Tát, thần linh hiển linh.” Nàng ôm Bùi Ngọc Kiều, “Chúng ta lần tới lại đến chùa miếu dâng hương, muội sẽ quyên thật nhiều hương khói!”

“Không phải đâu.” Bùi Ngọc Kiều cười nói, “Tỷ nghĩ là do ngã mới hết, “Nàng chỉ chỉ đầu, “Chỗ này được đá thông, tỷ liền thông minh ra một chút.”

“Phải, đó là nhân họa đắc phúc!” Bùi Ngọc Anh nửa tin nửa ngờ.

Trong lúc hai người nói chuyện, bên ngoài có ma ma dẫn tám nha hoàn tặng hơn mười cuộn vải vóc.

“Thái phu nhân nói nên sớm làm trang phục mùa xuân.” Ma ma cười nói, “Các cô nương hãy chọn thật tốt.”

So với trước kia còn phong phú hơn.

Có lẽ là các cô nương đã lớn, mỗi người đều phải đính hôn, nhất là đại cô nương và nhị cô nương, tam cô nương mới mười ba tuổi, còn có thể chậm một hai năm.

“Đến, muội cho tỷ chọn.” Bùi Ngọc Anh cảm ơn ma ma, liền bận rộn, cho tỷ tỷ mình chọn.

Đều giống như hoa, màu sắc mùa xuân, xanh nhạt, phấn hồng, lê hoa bạch, hồ thủy lam, cây lựu hồng, xanh nhạt, quả thực làm cho người ta nhìn hoa mắt, lúc này vẫn còn đang đông, cũng đã thấy muôn hồng nghìn tía, sắc màu rực rỡ, hai tỷ muội cao hứng bưng bưng, chọn nửa ngày, mỗi người đều chọn tám cuộn.

Ma ma dẫn người đi.

Lại nói Đới phu nhân ở Bùi gia gặp rắc rối, Trương lão gia cũng biết, đổ ập xuống mắng Trương phu nhân một trận, bởi vì Đới phu nhân là thê tử của Đới Sâm ca ca Trương phu nhân, Đới Sâm có thể ở lục bộ làm chủ sự, vốn cũng là hãnh nhin nét mặt thê tử, thông qua Bùi gia mà thành, lúc này vừa khéo.

Đới gia lấy oán trả ơn, đem chủ ý đặt lên đầu Bùi Ngọc Kiều!

Trương phu nhân thấy Trương phu tức giận, ngay từ đầu cũng chỉ mặc ông phát tiết, phát tiết xong mới thuyết phục: “Chuyện vốn cũng không đến mức này, đúng là lỗi của tàu tàu thấp, thiếu kiên nhẫn. Thế nhưng lão gia, bây giờ lão Hầu gia đã về hưu, nói khó nghe là, đã không còn ảnh hưởng lớn, Bùi gia toàn dựa vào Bùi đại lão gia, hôm nay lại được tin vui, hẳn sớm muộn gì cũng chiến thắng trở về, cùng hẳn kết thân, chỉ có lợi không có hại.”

Lời này cũng là, Bùi Trăn thương yêu hai nữ nhi, ai cưới được, cũng chính là được Đông Bình Hầu phủ phân nửa trợ lực.

“Nhưng Ngọc Kiều là đích trưởng tôn nữ Hầu phủ, Đới Thu Bình là cái gì, còn dám cầu!” Trương lão gia phát cáu, “Không có đầu óc! Ngươi không suy nghĩ một chút, cô mẫu (cô/bác) ta có thể để cho Ngọc Kiều gả cho hắn?”

“Nhưng Ngọc Kiều là một đứa ngốc mà. . .” Trương phu nhân cau mày, mặc dù có chuyển biến tốt đẹp, tóm lại so với người bình thường còn thiếu chút nữa, nếu không, bà sao lại ám chỉ tàu tàu nhà mình.

Cao môn đại hộ, người nào nguyện ý thú nàng? Cũng chỉ có Đới gia cửa nhỏ nhà nghèo này, nhìn thấy lợi ích, mới có thể đáp ứng Bùi Ngọc Kiều.

“Ngươi bây giờ đang nói nàng ngốc?” Trương lão gia cau mày nói, “Nếu ngốc, có thể khiến tàu tàu ngươi chịu thiệt sao?”

Trương phu nhân gạt mình.

Nghe khẩu khí Đới phu nhân, chính là vì Bùi Ngọc Kiều, chuyện này mới vỡ lẽ, chẳng lẽ nàng ta so với tương tượng còn thông minh hơn? Nếu quả thực như vậy, chuyện tốt này, sao bà có thể cho Đới gia chứ? Bà cũng có nhi tử, Trương Luân năm nay mười chín, cùng Bùi Ngọc Kiều là biểu huynh muội thật, thân càng thêm thân.

“Lão gia, ngươi nói Luân nhi nhà chúng ta?” Bà nhẹ giọng hỏi.

Trương lão gia trầm ngâm, dù sao Trương Luân tuy là con thứ, nhưng cũng là con trai trưởng, cưới vợ vẫn phải thận trọng: “Xem trước một chút rồi nói, ngươi chớ kích động, lại chọc giận cô mẫu, nhà chúng ta cũng đừng nghĩ cùng Bùi gia lui tới.”

Trương phu nhân vội vã đáp ứng.

Đông qua xuân tới, hoa lan ngoài cửa sổ nở rộ tinh tế, nhánh cây thật dài ở trên, cánh hoa hồng nhạt mở rộng, kiểu diễm lộ ra.

Nghe lời muội muội, Bùi Ngọc Kiều cảm châm tuyển học thêu hoa.

Lá sen màu xanh biếc, xanh tươi ướt át.

Thò người liếc nhìn, Trạch Lan khích lệ nói: “Cô nương thật thông minh mà, nhìn thêu này cũng được lắm, so với nhị cô nương không kém lắm.”

Trải qua chuyện lần trước, Trạch Lan giống như không có chuyện gì, mỗi ngày nịnh hót nàng.

Chỉ cần không làm quá, Bùi Ngọc Kiều cũng không quản nàng ta.

Trúc Linh khâu kim tuyến cho nàng.

Trong phòng một hồi yên tĩnh, chỉ ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt.

Vừa thêu xong một chiếc lá, thanh âm vui sướng của tiểu nha hoàn bên ngoài truyền thẳng vào: “Cô nương, đại lão gia đã trở về, nghe nói hiện tại ở trong cung!”

“Đúng không!” Bùi Ngọc Kiều chột đứng lên.

Cha đã trở về!

Trước đó không lâu cũng nghe chuyện khai hoàn hồi kinh, cuối cùng đã tới.

Nàng vội vàng tới phòng chính.

Thái phu nhân cao hứng lau nước mắt, lão Hầu gia cười nói: “Trần nhi chưa bao giờ để người ta thất vọng.” Dặn kẻ dưới, “Mau báo phòng bếp chuẩn bị rượu và thức ăn, hôm nay nhất định phải cùng Trần nhi uống một trận thống khoái!”

Mã thị cũng cười híp mắt.

Vinh quang này thuộc về đại phòng.

Bùi Ngọc Anh cũng tới, hai tỷ muội ngẩng đầu đợi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, mới nghe có người bẩm báo, nói Bùi Trần đã về đến nhà.

Các nàng đồng thời đi ra ngoài, chạy thẳng đến cửa Thủy Hoa Môn.

Mất thấy một bóng người cao lớn xuất hiện trong tầm mắt, Bùi Ngọc Kiều vui mừng kêu một tiếng cha, như gió lao thẳng vào ngực ông.

Quen thuộc, mùi vị thanh lãnh bao bọc nàng, nàng nhịn không được rơi lệ.

“Kiều nhi.” Bùi Trần ôm nàng, dùng ngón tay lau đi nước mắt, ôn nhu nói, “Sao lại vẫn như hài tử thế này? Ta mới vừa vào cửa, Thái đại quân sự đã nói cho ta biết, con trở nên thông minh, còn nói con học thuộc sách, còn đọc thơ, là thật sao?”

Ngũ quan ông tuần lẫm, đầu đội tử kim quan, thân mặc hắc cẩm bào, sau lưng áo khoác màu đỏ tươi, rất giống một chiến thần uy phong lẫm liệt, nhưng chò ông vừa mở miệng, cười như vậy, băng tuyết đều hòa tan, cha là nam nhân anh tuấn nhất thiên hạ, Bùi Ngọc Kiều liên tục gạt đầu tranh công: “Là thật, con khá hơn chút, cho dù là binh thư, con cũng hiểu được vài câu, bây giờ con còn đang học thêu hoa đây!”

“Chà, thật lợi hại đấy, cha vừa đi, con lại có khả năng như vậy.” Bùi Trần ha ha cười không ngừng.

Ông nhìn về phía trước.

Bùi Ngọc Anh đứng trong đó, không thể giống tỷ tỷ ra ngoài, nàng từ trước đến nay nội liễm, thấy phụ thân, thi lễ một cái nói: “Cha.”

Bùi Trần đi tới, nhếch mày nói: “Nghe nói Chu Dịch tiểu tử kia thấy lợi quên nghĩa? Ngọc Anh, con đừng thương tâm, vi phụ đã trở về, tất nhiên sẽ giúp con chọn một tướng công tốt nhất!”

Bùi Ngọc Anh lắc đầu: “Cha, con đã sớm không nghĩ tới chuyện này, xin cha không cần nhắc lại, nói ra chính là để tâm.”

“Tốt, không hổ là nữ nhi của ta!” Bùi Trần lộ ra vẻ tán thưởng, nắm bả vai nàng, âm thầm nghĩ, sau này người Chu gia đừng mơ tưởng chiếm tiện nghi gì dưới tay ông.

Ba người đi về phòng.

Bởi vì ông trở về, hình như Bùi gia thoáng cái náo nhiệt lên, có sức sống hơn nhiều.

Rất nhanh, trong cung đã ban thưởng, giống trong ấn tượng của Bùi Ngọc Kiều, vạn lượng hoàng kim, hai rương lớn châu bảo, còn có hai con ngựa tốt từ Tây Vực.

Buổi tối, các nữ quyến ngồi ở một bên ngăn cách bằng bình sa, nam nhi toàn gia thì vây quanh bên người Bùi Trần.

Nhất là Bùi Ứng Hồng, Bùi Ứng Lân, hai nam hài tử, tương lai cũng là trụ cột quốc thổ, bảo vệ quốc gia, hứng thú với chiến sự, hồi lung tung này kia, Bùi Trần trả lời từng cái một, nhìn về mặt ông hăng hái, Mã thị lên liếc mắt nhìn tướng công mình, so sánh hai người, chỉ cảm thấy vô cùng thê thảm.

Nhưng mà vẫn thế, Bùi Thống không lo chuyện gì, cũng ngưỡng mộ nhìn đại ca của mình.

Rõ ràng chỉ kém hai tuổi, sao lại có chênh lệch lớn như thế!

Mã thị không đành lòng nhìn, đứng dậy phân phó công việc cho hạ nhân.

Mạnh Trinh hôm nay cũng tới chúc mừng, ngồi ở bên cạnh Bùi Ứng Lân, nghe bọn họ vui vẻ cười nói, nhớ tới Mạnh gia xuống dốc, miễn cưỡng cười, lúc rảnh rỗi, giương mắt tìm kiếm Bùi Ngọc Kiều bên kia. Trong mộng lung thấy nàng mặc một bộ hạnh sắc tú triển chi đào lý bôi tử, bóng dáng yêu kiều, lông hăn ngựa ngửa, hận không thể tiến lên cùng nàng nói đôi câu.

Có một đoạn thời gian, không gặp được nàng, lần trước mắt công nửa ngày đứng bởi hồi trong vườn, cũng không thấy nàng tới.

Có phải sau chuyện Đới phu nhân, nàng bị hù dọa?

Hắn không thể kéo dài nữa, chậm, như vậy cô nương như nàng có lẽ đã xuất giá ra ngoài, dù sao, nàng cũng không ngốc như lời đồn đại.

Hắn vừa cười với Bùi Ứng Hồng, tán gẫu với Bùi Ứng Lân.

Lão Hầu gia hôm nay thực sự uống nhiều, con lớn khiến Bùi gia về vang, làm cho ngoại gác hàng phục, hàng năm tiến cống, hoàng thượng khuây khoả, ở Càn Thanh Cung đã thăng chức Bùi Trần làm ngũ quân đô đốc phủ chính nhất phẩm quan Tả Đô Đốc, lấy tuổi của Bùi Trần, có thể nói quyền cao chức trọng, Bùi gia mấy đời, ngoại trừ khai quốc công thần, còn chưa có phẩm cấp này.

Cảm thấy có thể cáo úy với tổ tiên, lão Hầu gia uống say mèm.

Bùi Trần đỡ phụ thân trở về phòng.

Thái phu nhân lau mắt: “Hầu gia tuy rằng không nói nhiều, nhưng trong lòng ông ấy rất lo lắng cho con, con nhìn con trở lại một cái, ông ấy vui mừng thành bộ dáng gì nữa?”

“Nhi tử biết, đã để nương lo lắng.” Bùi Trần ngồi bên cạnh Thái phu nhân.

Nhìn khuôn mặt gầy của ông, da cũng càng đen hơn, bao cát lớn, thêm tang thương, cũng nhiều thành thực, Thái phu nhân thở dài một tiếng: “Ta thì có chuyện gì, lão bà ta mỗi ngày ở nhà hưởng phúc yên vui, không giống con, liều mạng ở bên ngoài, Bùi gia đều dựa vào con, tiếc là bình thường Thống Nhi, không thể trợ giúp con một tay.”

“Ai cũng có con đường của riêng mình.” Giọng Bùi Trần nhàn nhạt.

Từ lúc sinh ra, ông đã là trưởng tử, đã định trước sẽ phải gánh chịu trách nhiệm.

Thái phu nhân yêu thương ông, nhẹ giọng nói: “Con lần này trở về, phải cưới một thê tử thôi.”

Bùi Trần ngẩn ra.

Mẫu thân đã nhiều lần nhắc tới, nhưng ông không có hứng thú, đại khái nàng vừa đi, tim của ông cũng đã chết.

Ở trên chiến trường, tư thế hào hùng, đao kiếm tương giao, với ông mà nói, trái lại càng thống khoái hơn nhiều.

Ông trầm mặc một chút: “Nương, bây giờ Kiều nhi, Anh nhi đều lớn, một hai năm rồi sẽ xuất giá, cũng không cần ai tới chiếu cố.”

Thái phu nhân nói: “Ta há vì các nàng, ta đang suy nghĩ cho con! Các nàng còn ở đây, ôm đầu gối con, con chưa phát giác cô đơn, các nàng lập gia đình, con làm sao bây giờ, một ngày nào đó vì nương cũng sẽ đi, Hầu gia cũng . . .” Thái phu nhân nhìn không được khóc lên, “Ta thế nào bỏ được con, con như vậy là muốn độc thân đến già sao, Nguyệt Chân ở trên trời nhìn xuống, trong lòng nàng không khó chịu? Nàng chẳng lẽ không mong muốn con tốt sao?”

Bùi Trần nghe thấy tên, ngực chột đau xót.

Nàng đi, cũng nói như vậy.

Bảo ông đừng nhớ thương bà.

Ông kỳ thực cũng không có tận lực nhớ thương, nhưng mà, bất tri bất giác, tám năm trôi qua.

Bà ấy ở bên cạnh ông, phảng phất như mới ngày hôm qua.

Chương 13

Phụ thân đã trở về, Bùi Ngọc Kiều đặc biệt vui vẻ. Mỗi ngày dường như một con chim khách, đợi chỗ Thái phu nhân một hồi rồi lại bay đến chỗ phụ thân.

Hiện tại đang ở thư phòng, Bùi Trần theo dõi nàng viết chữ.

Nét bút hạ xuống rất đoan chính, tuy không có “đại gia chí khí” giống mọi người, nhưng đối với cô nương gia mà nói, vậy là đủ rồi.

Ông kinh ngạc: “Bắt đầu từ lúc nào mà con học tốt như vậy?”

Giọng nói vui mừng.

“Con vẫn thường lên lén học. Sau đó bị té một cái, hình như đã sáng dạ ra một chút.” Đối với chuyện này Bùi Ngọc Kiều chỉ có thể nói dối. Đương nhiên, không tin, cũng không có biện pháp khác để giải thích, sở dĩ đây là một lý do tốt nhất.

Bùi Trần cau mày, vén tóc nàng nhìn: “May mà không để lại sẹo.”

“Tóc bên trong, để lại cũng không ai thấy.” Nàng hì hì cười.

Như không có điều gì phải phiền não.

Rạng rỡ như ánh nắng mùa xuân, che lấp đi tất cả.

Nhìn khuôn mặt giống hệt thê tử của mình, trong lòng Bùi Trần trào lên một dòng nước ấm. Cần gì phải lấy vợ nữa, ông có hai nữ nhi này cũng đã đủ, tin tưởng bọn chúng dù có gả ra ngoài, cũng sẽ thường trở về gặp ông. Bọn chúng nhu thuận như vậy, là thứ cuối cùng thê tử để lại cho ông, cũng là lễ vật tốt nhất.

Bùi Ngọc Kiều cười híp mắt nhìn về phía bức họa trong phòng. Về mặt người phụ nữ điềm tĩnh, so với bản thân mình, mẫu thân có mười phần tiểu thư khuê các, trong ấn tượng, bà nhẹ nhàng cười, vừa ngọt ngào vừa ôn nhu.

“Cha đã trở lại rồi.” Nàng nói với bức họa, “Nương phải phù hộ cho cha không đi đánh trận nữa đấy.”

Bùi Trần nhíu mày: “Nói bậy bạ gì đó?”

“Đi đánh giặc rất nguy hiểm.” Bùi Ngọc Kiều mân mê miệng, “Nương khẳng định cũng cảm thấy như vậy.”

“Cái đứa nhỏ này.” Ông vỗ nhẹ một cái vào đầu nàng, “Nhưng chỉ cần ngoại giặc hàng phục, là có một đoạn thời gian an bình thật lâu.”

Trừ khi có phản loạn ở các nơi.

Nhưng mà những cái này, đa số đều giao cho các tổng binh để ý tới.

Rất ít khi cần ông tự mình xuất chinh.

Bùi Trần cười với nữ nhi của mình: “Vừa lúc nhìn con xuất giá.”

“Cha, con không muốn lập gia đình, gả ra ngoài sẽ bị người khi dễ, con thà ở nhà bên cạnh cha.” Nàng lôi kéo ống tay áo Bùi Trần.

“Ai dám khi dễ nữ nhi bảo bối của ta? Có cha ở đây, con không phải sợ.” Bùi Trần buồn cười, cầm một tờ giấy Tuyên Thành bằng phẳng đến, “Viết lại một chút chữ cho cha xem”

Bùi Ngọc Kiều nhắc bút lên, nghiêm nghiêm túc túc viết xuống những nét chữ xinh đẹp, nịnh nọt người cha tốt.

Viết một chút, nàng nghiêng đầu nói: “Cha, người dạy con cưỡi ngựa có được không? Hai con ngựa kia thật đẹp!”

Bùi Trần cười rộ lên, không giống phụ thân người khác sẽ nói tiểu cô nương cưỡi ngựa cái gì, cũng không nói với nàng nữ tử phải nhã nhặn lịch sự, không nói hai lời dắt tay nàng, thay xong y phục đi tới chuồng ngựa.

Bảo mã Tây Vực quả nhiên không bình thường, cao to thân tuấn, một con cả người trắng như tuyết, một con thì xích đỏ như lửa, Bùi Ngọc Kiều dựa

vào hàng rào ở bên cạnh, tay chỉ đại mã màu đỏ nói: “Cha, con muốn cưỡi con này, con này nhìn đẹp nhất, màu lông của nó giống hệt màu lá phong mùa thu, thật là hiếm gặp.”

“Con ngựa này mồ hôi chảy ra có màu đỏ, nên được gọi là hãn huyết bảo mã(*).”

(*) hãn : mồ hôi

“Thật ý nghĩa!” Tuy đời trước đã nghe cha nói qua, nhưng bây giờ lặp lại, Bùi Ngọc Kiều vẫn rất hưng phấn.

Bùi Trần dắt ngựa tới, con ngựa kia không ngừng phì lõ mũi.

“Nó mất hứng?”

“Nó đang vui vẻ, nó muốn chạy.” Bùi Trần hất mày, lấy tay vỗ vỗ cổ con ngựa, “Cẩn thận chút, chớ làm nữ nhi của ta ngã, nếu không người đừng có trách.”

Cư nhiên uy hiếp con ngựa.

Bùi Ngọc Kiều mím môi cười.

Cha ở trước mặt người bên ngoài luôn luôn lạnh lùng, nhưng ở trước mặt nàng thì chưa bao giờ. Ông luôn luôn ôn hòa, hình như làm nàng sợ, chỉ có một lần. . .

Ngày đó thánh chi tới, cha biết nàng phải gả cho Tư Đồ Tu, sấm sét giận dữ, ngay trước mặt quan viên lễ bộ tuyên chi, ở trước mặt nàng, vô gãy cả đại án.

Nàng sợ quá khóc.

Không biết tại sao ông tức giận như vậy.

Đến hôm nay thì nàng hiểu rồi.

So với cuộc hôn nhân bất hạnh của muội muội, hôn nhân của nàng càng nguy hiểm.

Hơn nữa, nhà mẹ đẻ có không hài lòng, cũng không thể nào hòa ly. Cho dù sau này nàng đã sáng dạ ra một chút, mỗi lần tiến cung bái kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng quý phi, hay là cùng với các Vương phi khác gặp gỡ, cũng đều thấp tha thấp thỏm. Tư Đồ Tu nói rằng, đi nhầm một bước, hoặc để cho người khác lợi dụng, không chỉ nàng, cả người nhà nàng đều khó thoát khỏi cái chết.

Làm nàng sợ hãi biết bao!

Trong một khoảng thời gian dài đều nhắm chặt miệng không dám nói lời nào, người khác hỏi tới, suy xét mấy phen, hao hết đầu óc, nhưng chính là vậy, nàng về sau vẫn phải chết.

Cũng không biết bọn họ phải thương tâm thế nào.

Nàng và muội muội nhân duyên đều không tốt, mẫu thân cũng không còn ở nhân thế, cha một mình. . .

Mũi nàng đau xót, ngẩng đầu nhìn về phía Bùi Trần.

Tròng mắt nàng rung rung nước trong suốt, còn có tình cảm phức tạp, Bùi Trần gạt mình, sờ sờ đầu của nàng hỏi: “Làm sao vậy, Kiều nhi? Nhìn thấy con ngựa lớn như vậy nên sợ?”

Nàng lắc đầu, miễn cưỡng cười rộ lên: “Đều không phải, chỉ là thấy cha bên người, thật cao hứng.”

“Đứa nhỏ ngốc.” Bùi Trần cảm giác được, hình như nữ nhi này so với trước kia còn dính người hơn.

Ông dẫn nàng đến trước ngựa, bế nàng lên lưng ngựa: “Ngựa này đã được nghiêm chỉnh huấn luyện, nuôi ở trong cung, để cho hoàng thượng cười tiêu khiển, con không phải sợ.”

Bùi Ngọc Kiều gật đầu: “Có cha ở đây, dù cho ngã xuống, cũng không có việc gì.”

Bùi Trần ở phía trước cầm dây cương, cười nói: “Trước tiên chậm rãi đi một vòng, lúc trước cha đã dạy con, con còn nhớ rõ tư thế ngồi không?”

“Vâng, phải ngồi vững vàng, nhưng cũng không được cứng ngắc, chân phải kẹp tốt.”

Đời trước, Bùi Trần đã dạy nàng.

Nhắc tới việc học này nọ, Bùi Ngọc Kiều trước đây phàm là ngồi ở chỗ của phu tử, không phải là không tập trung thì là nghe không hiểu, đều dựa vào

ngốc mà thành danh. Thái phu nhân theo dõi nàng học một mồi, không đành lòng ép nàng. Bùi Trần thì quanh năm ở bên ngoài, khó có dịp được trở về một chuyến, yêu thương còn không kịp, làm sao quản được chuyện này, vì vậy Bùi Ngọc Kiều không hơn người dốt nát, vô học là bao, nếu không phải Tư Đồ Tu không hiểu thương hương tiếc ngọc là gì, bắt bẻ lỗi sai trách phạt, nàng tất nhiên cũng học không được.

Bởi vậy, con người có đôi khi là bị bắt buộc mà thể hiện ra ngoài.

Nhưng cười ngửa, đối với Bùi Ngọc Kiều mà nói rất mới mẻ, còn không cần phải động não, tất cả đều dựa vào thiên phú hiểu biết và tiếp xúc với ngựa, Bùi Trần ở phương diện này lại là lương sư (*), nàng học được rất nhanh, đây đại khái cũng là phương diện duy nhất nàng tinh thông.

(*) lương sư : thầy giỏi

Thấy nữ nhi vậy mà có thể phi ngựa nhanh đến vậy, Bùi Trần rất kinh ngạc, sau phút chốc, ông lại tràn đầy kiêu ngạo.

Nữ nhi chảy huyết mạch của ông, tất nhiên phải giống ông, nếu là nữ tử, cố gắng có thể ra sa trường giết địch.

Thấy ông nở nụ cười, tùy tùng bắt đầu nhẹ giọng nói: “Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia cùng Sở Vương điện hạ tới.”

Bùi Trần cau mày.

Sở vương Tư Đồ Tu là đứa con thứ bảy của hoàng thượng, cũng là đứa con nhỏ nhất, xưa nay cùng hắn không có giao tình gì, sao lại đến phủ?

Đang nghĩ ngợi, đằng trước có người cất cao giọng nói: “Bản vương mạo muội đến đây, mong rằng Bùi đại nhân thứ lỗi.”

Ông nhìn về phía trước.

Tư Đồ Tu mặc áo bào màu lục, dáng người cao dài như trúc, thông dong đi tới, mặt mỉm cười, có cảm giác hắn như đang ở nhà mình.

Bùi Trần không dám chậm trễ, hành lễ nói: “Gặp qua Thất điện hạ.”

“Không cần câu nệ.” Tư Đồ Tu thái độ khiêm tốn, “Bản vương tới thỉnh giáo Bùi đại nhân.”

Lúc các hoàng tử tuổi còn nhỏ, đều ở Xuân Huy Các nghe giảng bài, trọng thần cốt cán trong triều thường ra vào nơi đây, hoàng thượng muốn bồi dưỡng bọn họ thành trụ cột quốc gia, có lúc thậm chí còn tự mình chỉ dạy, hôm nay bọn họ đều đã phong vương, bình thường xử lý sự vụ, đều có quan đường theo sau chỉ điểm. Bùi Trần lòng có nghi hoặc, vượt cảm nói: “Chẳng biết điện hạ có chuyện gì cần hỏi?”

“Là về giặc Oa, hôm qua ta và phụ hoàng nhắc tới chuyện ngoại giặc, nhất trí phải quét sạch, tuy nhiên giặc Oa ở Giang Chiết vẫn như cũ hung hăng ngang ngược, tuy có Hồ đại nhân tọa trấn, vén không dậy nổi sóng gió, phụ hoàng vẫn rất lo lắng.” Bỗng nhiên ánh mắt hắn lưu chuyển, “Ta nói với phụ hoàng, Hồ đại nhân sang năm nhất định có thể tiêu diệt giặc Oa, phụ hoàng không tin, ta nói không bằng hỏi Bùi đại nhân một chút, hôm nay phụ hoàng liền để bản vương đến đây.”

Giặc Oa là nước nhỏ, lại có biển rộng chia cách, nói là hung hăng ngang ngược, Bùi Trần nhìn thấy chẳng qua là tiểu đả tiểu nháo(*).

(*)Tiểu đả tiểu nháo: ý chỉ làm công việc trong phạm vi nhỏ hẹp, mang ý nghĩa trêu đùa, hài hước.

“Trên dưới đồng lòng, không cần nói năm nào, dù là năm nay cũng chưa chắc không thể tiêu diệt.” Bùi Trần liếc mắt nhìn trộm Tư Đồ Tu, nói có thâm ý, “Trừ ngoại không bằng trừ nội.”

Tư Đồ Tu kính nể ông nhìn rõ thấu suốt, vỗ tay nói: “Nghe nói Bùi đại nhân hữu dũng hữu mưu, nghe danh không bằng gặp mặt!”

Mặt hắn mang nét cười, chậm rãi nói.

Nghe đồn Thất hoàng tử mặt lạnh vô tình, ai ngờ đến, lần đầu tiên nói chuyện với nhau, như mộc xuân phong(*).

(*) Như mộc xuân phong(如沐春风): Giống như đứng trong gió xuân ấm áp.

Bùi Trần nghĩ thầm, hoàng thượng cũng giống như người có tám mắt, quay người này một mắt, quay người kia một mắt, chỉ là tại sao kết giao tình cùng ông?

Bên tai lại nghe Tư Đồ Tu nói: “Bùi đại nhân bảo vệ quốc thổ, vốn là nên nghỉ ngơi một phen, chỉ là ngũ quân doanh sơ vụ sửa trị, quân kỷ tán loạn, xin Bùi đại nhân hãy tốn nhiều tâm tư mới phải.”

Thì ra là vì chuyện ông được nhận chức, thao luyện quân mã, đang lúc Bùi Trần thật nhanh thay đổi tâm tư, bên tai nghe thấy tiếng vó ngựa đập đập.

Bùi Ngọc Kiều cười một vòng đã trở về!

Tư Đồ Tu phóng mắt nhìn, chỉ thấy một người một ngựa chạy tới như gió xoáy, ngựa thần tuấn, dáng người cô nương thanh tú, phối hợp không chê vào đâu được, dường như năm tháng giống nhau, trong nháy mắt, hắn thấy rõ, người này chính là Bùi Ngọc Kiều.

Tóc nàng vấn thành con ốc, mặc kỳ xạ phục xanh biếc, dưới ánh mặt trời, lục sắc bắt mắt như vậy, hình như đất trời sáng tối chỉ còn lại một màu sắc, rơi vào trong mắt hắn. Hắn nhất thời ngất người, như gặp ảo giác, nàng tùy ý phóng ngựa như bay chạy qua hắn.

Kẻ ngốc này biết cười ngựa từ bao giờ?

Hắn cũng chưa từng dạy. . .

Tư Đồ Tu nghĩ thầm, sao nàng có thể cười ngựa tốt như vậy?

Bên cạnh, Bùi Ứng Hồng và Bùi Ứng Lâm lớn tiếng hò hét.

Bùi Trần sợ ngựa cao, ôm Bùi Ngọc Kiều xuống.

Nàng cười nói: “Choi thật vui, cha, chỉ là có chút mệt mỏi, ngày mai con lại cười.”

Sóng mắt nàng lưu chuyển, ngày thơ khả ái, thanh âm ngọt ngào, đang làm nũng cùng Bùi Trần.

Trong trí nhớ, nàng cũng chưa bao giờ nói như vậy với mình, Tư Đồ Tu hát mảy nói: “Đây là Bùi đại cô nương?”

Nghe thấy thanh âm mang chút lạnh lẽo của hắn, cả người Bùi Ngọc Kiều cứng lại, trước đó nàng mãi cười ngựa không để ý hắn đang ở đây. Nàng quay đầu, chống lại ánh mắt sáng rực của hắn.

“Là tiểu nữ, Ngọc Kiều, mau tới ra mắt Sở Vương điện hạ.”

Đã gặp, dù sao cũng không nên để thất lễ, tuy rằng Bùi Trần cũng không muốn nữ nhi bị người trong hoàng thất gặp được.

Bùi Ngọc Kiều cúi đầu, giọng nhỏ như muỗi: “Gặp qua điện hạ.”

Tư Đồ Tu cười cười: “Không nghĩ tới cô nương lại cười ngựa tốt như vậy, không hổ là nữ nhi của Bùi đại nhân.”

Đời trước, nàng ở vương phủ không có cơ hội cười ngựa, lại còn bị Tư Đồ Tu giáo dục trách phạt, nàng chưa từng nói với hắn chuyện của mình. Chuyện thú vị lúc nhỏ của nàng, thứ nàng thích, tất cả về nàng, hắn đương nhiên sẽ không biết, hắn cũng không có hứng thú tới hỏi.

Bùi Ngọc Kiều chẳng biết đáp lại thế nào, nói với Bùi Trần: “Cha, con đi thay quần áo khác.”

Bùi Trần gật đầu.

Bùi Ngọc Kiều xoay người rời đi.

Tư Đồ Tu thấy nàng hoàn toàn không để ý đến mình, hơi híp mắt lại, có một loại cảm giác khác thường xông tới, muốn hắn đi tới bắt nàng lại, nhưng hắn nhịn được, ở trước mặt Bùi Trần, hắn không có khả năng làm ra hành động như vậy.

Trái lại lúc Bùi Ngọc Kiều đang trở về, đột nhiên nhớ tới Bàn Ngự ngọc trụ của nàng.

Chẳng lẽ hắn tới là để trao đổi ngân phiếu?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Trở về phòng, nàng không thay y phục, bảo Trạch Lan ra ngoài, chỉ chừa Trúc Linh ở lại, nhẹ giọng nói: “Trúc Linh, ta chỉ tin tưởng ngươi, lát nữa ngươi đi với ta làm một chuyện.”

Sắc mặt trịnh trọng, giống như đang giao phó một chuyện lớn!

Trúc Linh vội vàng gật đầu.

Bùi Ngọc Kiều lấy ra năm mươi lượng bạc.

Đó là ngọc trụ nàng thích nhất, dù thế nào nàng cũng phải đòi lại từ trên người Tư Đồ Tu.

Hai người lại đi ra ngoài.

Trạch Lan hỏi tới: “Cô nương không tắm đã đi, muốn đi đâu vậy?”

“Có việc, ngại đừng đi theo!” Bùi Ngọc Kiều rất gấp, sợ Tư Đồ Tu đi mất, không biết bao giờ mới đổi được ngọc trụ. Hôm nay hấn ở trong phủ, tất nhiên thuận tiện hơn nhiều.

Thấy nàng nghiêm túc, Trạch Lan bị dọa, không dám cử động nữa.

Từ Vọng Xuân Uyển ra ngoài, dọc theo đường đá nhỏ, vòng qua vườn, đi tắt qua hành lang, hai người nhìn giống như tiểu tặc, len lén trở lại chuồng ngựa. Tư Đồ Tu và Bùi Trần vẫn còn đang nói chuyện, hai huynh đệ Bùi Ứng Hồng cũng tiếp chuyện, một lúc sau, liền về thư phòng.

Khoảng chừng qua nửa canh giờ, Tư Đồ Tu mới cáo từ.

Trúc Linh nhẹ giọng nói: “Cô nương, đây là Thất điện hạ... Cô nương tìm Thất điện hạ làm gì vậy?”

Tay vẫn cầm bạc.

Nàng thực sự không hiểu.

“Hấn cầm ngọc trụ của ta, ta muốn đi chuộc.” Bùi Ngọc Kiều nhẹ giọng nói, “Chuyện này ngại không được nói cho bất kỳ kẻ nào, đây là bí mật của hai ta, biết không? Nếu như ngại nói ra ngoài... Ta... Ta chỉ có thể đuổi ngại đi.”

“Không không, nô tỳ có chết cũng không nói.” Cho dù là chuyện kỳ quái đi nữa.

Vì sao ngọc trụ lại ở trong tay vị Thân Vương kia đây, không phải cô nương nói lần trước làm rơi sao?

À, là bị hấn nhặt được!

Nhưng sao lại đòi tiền chứ? Thân Vương nghèo tới mức phải cầm cái đó đến đòi tiền sao?

Trúc Linh nghĩ đến đau đầu.

Thật vất vả đợi đến lúc chung quanh không có người, Bùi Ngọc Kiều để cho Trúc Linh dò xét tình huống, xác nhận không có vấn đề gì, nàng mới chạy vọt ra ngoài. Mã Nghi, Hạ Tông Mộc hai người tùy tùng nhìn thấy hai bên bụi cây lay động, cùng lúc rút đao ra, mới phát hiện là một tiểu cô nương.

Tư Đồ Tu nhìn nàng thở hổn hển chạy đến, trong lòng nửa vui nửa giận.

Vui bởi vì, nàng còn biết tới gặp hấn, giận là bởi chuyện vừa rồi, nàng hoàn toàn không để hấn vào mắt. Không, xác thực mà nói, nàng một chút cũng không muốn gặp lại hấn.

“Ngọc trụ của ta đâu?” Bùi Ngọc Kiều đi thẳng vào vấn đề, giơ ra năm mươi lượng bạc, “Điện hạ, ta đã mang tiền tới, ngọc trụ của ta đâu?”

Thì ra là vì cái này.

Tư Đồ Tu nhìn vẻ mặt lo lắng này của nàng, tâm tình tức giận dần lên niềm vui. Hấn thân nhiên nói: “Ai nói bản vương tới để trả ngại ngọc trụ? Lần này bản vương tới đây không phải để gặp ngại, ngại ra ngoài làm gì? Cô nương gia không hiểu lễ nghi sao, chạy tán loạn khắp nơi?”

Bùi Ngọc Kiều bị hấn giáo huấn, trừng hai mắt rồi lùi lại hai bước.

Tuy rằng hấn bây giờ không phải người đã cưới nàng, nhưng rốt cuộc về bề ngoài giống nhau, tính tình vẫn không thay đổi.

Sắc mặt nàng trắng bệch, nhưng vẫn không muốn bỏ qua chuyện ngọc trụ, nắm chặt tay nói: “Ngươi, ngại nói, năm mươi lượng có thể đổi ngọc trụ.”

“Bản vương tạm thời không muốn đổi, “ Tư Đồ Tu nói, “Chỉ ít ngày hôm nay không muốn đổi.”

Hấn vừa nói vừa hứng thú nhìn chằm chằm một bên mặt của Bùi Ngọc Kiều.

Nàng tức giận đến mức lông mi khẽ run, môi mím chặt, giống hệt như lúc hấn giáo huấn nàng. Thế nhưng bây giờ, nàng cho rằng hấn không phải hấn của đời trước, nên vẫn còn chút dừng khi.

Bùi Ngọc Kiều quả thực giận muốn chết, tại sao trên đời có thể có loại người vô lại như vậy chứ, nhưng nàng không thể bỏ Bản Ngự ngọc trụ được, đeo từ nhỏ đến lớn, cũng là đồ trang sức nàng giữ lâu nhất. Đời trước còn đeo đến lúc chết, thế nào cũng không thể bỏ được. Nàng cố gắng nén cơn tức, cắn môi hỏi: “Điện hạ, ngại định ngày nào có thể trả lại cho ta?”

Đôi mắt to long lanh ngập nước mang theo vẻ cầu xin giống như mặt hồ rung động, từng vòng từng vòng lớn dần, nắm lấy lòng của người ta.

Về mặt của Tư Đồ Tu vẫn không hòa hoãn lại: “Bản vương suy nghĩ một chút... Ừm, ngày mai đi.”

“Ngày mai, ở chỗ này sao?”

“Không, ở sông Bạch Hà.”

Nói Bạch Hà là sông không bằng nói là hồ, cái hồ rất lớn, bao quanh kinh thành. Hai bờ sông trồng vô số hoa và cây cảnh, vừa đến mùa xuân, dương liễu là lướt, đào mận um sùm mỹ lệ, thu hút chim chóc và người tới. Bởi vậy lúc này có rất nhiều thuyền hoa du lãm trên sông, tìm những điều thú vị.

Vốn Đông Bình Hầu phủ bọn họ, các cô nương nhận được sự cho phép, thỉnh thoảng cũng tới một hai lần.

Nhưng một mình nàng làm sao mà được?

Bùi Ngọc Kiều lắc đầu: “Không được, ta không được đi, trừ khi đi cùng muội muội, hơn nữa, chưa chắc tổ mẫu đã đồng ý.”

Cho dù đồng ý, muội muội ở đây, làm sao nàng đi đòi ngọc trụ được?

Cô nương gia phiền phức, muốn xuất môn gặp rất nhiều khó khăn, Tư Đồ Tu bị nàng hỏi ngược lại.

Lúc hai người đang nói chuyện, xa xa truyền đến tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ của nô tỳ, cho thấy đang đi đến bên này.

Bùi Ngọc Kiều không muốn bị người khác nhìn thấy, nhẹ giọng nói: “Chờ người nghĩ tốt rồi lại nói.”

Nàng xoay người rồi đi.

Ai ngờ Tư Đồ Tu kéo tay nàng lại, mang nàng đến chỗ hòn giả sơn, Trúc Linh vội vã bắt đầu ngăn cản, hấn liếc ngang một cái. Mã Nghị và Hạ Tông Mộc biết ý, lập tức kéo Trúc Linh, một tay bịt miệng mang đi nơi khác, chủ tớ hai người giống như đang chuẩn bị làm thịt vịt.

Đây là đang ở nhà nàng nha!

Bùi Ngọc Kiều sợ đến mức ngực thắt chặt: “Người muốn...”

Hắn trầm giọng nói: “Đừng lên tiếng, Trúc Linh không sao, nhưng nếu người kêu to lung tung, bản vương không đảm bảo được.”

Nàng vội vàng im lặng.

Nhóm năm người nô tỳ đi ngang qua, trong tay bưng đĩa và trái cây, hình như là chi thứ hai, vì vậy từ nơi này mà đi.

Lưng Bùi Ngọc Kiều dán vào hòn giả sơn, trước ngực dán vào ngực của hắn, cũng không dám thở mạnh, chỉ dám yên lặng, bên tai nghe thấy nhịp tim của hắn từ trong áo bào truyền tới, thông thả lại ổn định. Tim nàng hình như cũng bắt đầu đập nhanh, lộn xộn, bởi vì nàng không hiểu, tại sao kiếp này, nàng vẫn có thể quen biết hắn.

Vì sao hắn phải chiếm lấy ngọc trụ, không chịu trả lại cho nàng?

Có vô số nghi vấn đột nhiên bùng lên.

Thấy nàng vẫn không nhúc nhích, giống như mèo nhỏ khéo léo dựa vào hắn, mắt Tư Đồ Tu nhìn xuống, nhìn thấy mái tóc đen nhánh của nàng, trong tóc lộ ra hai vành tai trắng nõn. Đột nhiên nhớ tới có lần cùng nàng tới Chu Vương phủ ăn cơm, nàng bị Vương phi khuyên uống vài ngụm rượu, hắn mang nàng trở về, đứng ở dưới ánh trăng, nàng liền như vậy tựa ở trong ngực hắn.

Ngốc ghêch hỏi hắn, vì sao nhịp tim của hắn chậm hơn của nàng, nàng còn duỗi tay ra cho hắn bắt mạch.

Đúng là so với hắn chạy nhanh hơn.

Khi đó ánh mắt nàng đung đưa như người say rượu, lưng linh biến ảo, so với bình thường còn xinh đẹp hơn.

Việc này.

Chẳng biết tại sao, hắn nhớ kỹ rõ ràng như vậy.

Có lẽ là sau khi nàng qua đời, lúc ngủ hắn quay về phía bên giường trống không, suy nghĩ rất nhiều.

Cũng có thể khi một người đã quen với thứ gì đấy thì rất khó bỏ được.

Nàng bây giờ? Có nhớ những chuyện đấy không?

Hắn bỗng nhiên cười rộ lên, làm sao không nhớ chứ, bây giờ nàng có dáng dấp của cô nương đại gia khuê tú, tất cả đều do hắn dạy, nàng không thể không nhớ được.

Hắn đưa tay nắm lấy vành tai nàng, nhẹ nhàng sờ.

Bùi Ngọc Kiều bị dọa giật mình: “Ngươi làm gì vậy?”

“Không làm gì, chỉ muốn nắm thôi.” Giọng hắn nhàn nhạt, hoàn toàn đem nàng thành đồ vật của hắn, muốn thế nào thì làm thế đó.

Trong ánh mắt không kiêng nể gì cả, bao phủ toàn thân nàng. Nàng bị ánh mắt này bức bách, cảm giác mình sắp bị bức đến thành hạt bụi, thiếu chút nữa không ngóc đầu lên được, miễn cưỡng mở miệng, thanh âm cũng yếu đi vài phần: “Ngươi rốt cuộc có trả ngọc trụ cho ta hay không, ngươi không trả ta, ta đi.”

Nàng rất không tự nhiên, muốn lập tức rời khỏi hắn.

Tư Đồ Tu nói: “Có.”

Nàng vui vẻ, vươn tay muốn đòi, mày cong cong, khóe miệng cũng cong, cả người mềm mại, giống như cây liễu bên bờ sông, đón gió, vui sướng lay động lá cây.

Hắn ngo ngẩn, đột nhiên cúi đầu xuống.

Nàng vội vã úp tay che mặt lại, bởi vì nàng đối với động tác này, đối với ánh mắt biến hóa này đã quá quen thuộc. Hắn cao như vậy, nếu muốn hôn nàng, luôn luôn phải cúi người, cúi đầu xuống như thế. Môi của hắn đụng vào lòng bàn tay nàng, ấm áp, lại có chút ẩm ướt.

Âm thấp giống như mùa hè.

Mặt của nàng thoáng chốc đỏ, vừa tức vừa buồn bực. Trước kia gả cho hắn, ma ma đã dạy nàng, nói đây là chuyện phu thê vẫn thường làm, nên nàng mặc kệ hắn đụng chạm, nàng biết mình là vợ hắn, không có cách nào ngăn cản. Nhưng bây giờ, bọn họ không phải là phu thê á.

Tại sao hắn lại muốn hôn nàng chứ!

Đối mặt với đôi mắt xuân thủy ấy, khoan khoái tựa như đưa thân thả vào trong hồ nước. Hắn cũng không dừng lại, cứ như vậy hôn lên trên mu bàn tay nàng.

Không biết nàng đã thoa hương thơm gì, hương thơm nhàn nhạt từ môi lan tỏa đến toàn cơ thể.

Khoảnh khắc ấy, thật muốn kéo tay nàng ra, hung hăng hôn một cái.

Cách bàn tay, hai người mắt đối mắt nhìn nhau. Cả người Bùi Ngọc Kiều cứng ngắc, động cũng không dám động, nàng cũng không cách nào động, phía sau là hòn giả sơn, phía trước lại bị hắn ngăn trở, giống như câu “Tứ diện sở ca, tẩu đầu vô lộ”(*). Nàng cảm giác mình hít thở không thông, mắt chớp động, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

(*)Tứ diện sở ca là một điển tích thường thấy trong tiểu thuyết võ hiệp. Đây là một câu truyện có thật trong lịch sử, liên quan đến cuộc chiến của Hạng Vũ và Lưu Bang mà lịch sử gọi là Hán Sở tranh hùng.

Ban đầu cuộc chiến quân lực của Hạng Vũ mạnh hơn nhiều so với Lưu Bang, nhưng sau đó phía Lưu Bang do có Hàn Tín dụng binh, Trương Lương dụng mưu nên thắng thế. Trong một trận đấu then chốt, khi tình hình của Hạng Vũ đã nguy kịch thì vào lúc nửa đêm Lưu Bang sai người tới gần doanh trại Hạng Vũ ca những bài dân ca nước Sở. Quân Sở lung lạc từ đó đào bỏ ngũ dẫn đến kết cục Hạng Vũ đánh phải tuấn mình ở dòng Ô giang. Thiên hạ về tay nhà Hán.

Tứ diện sở ca từ đó còn được hiểu là bốn bề thọ địch.

Tựa như những hạt ngọc trai.

Ấy vậy mà lại khóc.

Tư Đồ Tu vội vã ngồi dậy, cau mày nói: “Ngươi khóc cái gì, bản vương vẫn chưa...”

Không đúng, vẫn có bất nạt nàng.

Mặc dù vẫn chưa hôn.

Bùi Ngọc Kiều nghẹn ngào nói: “Ta không biết ngươi muốn làm gì...Ta...Ngọc trụ của ta...Không cần nữa!”

Chắc chắn là muốn trêu đùa nàng. Lúc trước nói năm mươi lượng bạc sẽ cho nàng chuộc lại ngọc trụ, kết quả hắn bảo hôm nay không đổi. Lúc này còn bảo có, nàng muốn đòi, hắn còn làm ra chuyện như vậy.

Nàng hoàn toàn không rõ ý đồ của Tư Đồ Tu, tại sao cứ muốn gây khó xử cho nàng?

Bùi Ngọc Kiều càng nghĩ càng ùy khuất.

Đứng ở trước mặt hắn, nàng như một nàng dâu nhỏ bị ức hiếp làm mất cây đậu vàng.

Tur Đồ Tu vuốt ve cái trán, còn nói không làm nàng sợ. Như thế rất tốt nhưng lãng phí thời gian. Hắn chẳng qua chỉ hôn nàng một chút thì sao? Đòi trước hai bọn họ cái gì chả làm rồi, thế mà nàng còn chán ghét như vậy? Nghĩ, hắn lại có chút tức giận, nhưng nhìn nàng khóc như vậy, không dễ không được.

Hắn lấy Bàn Ngự ngọc trụ ra quơ quơ trước mặt nàng, sợi dây đỏ lắc lư lắc lư: “Trả lại cho người, được chưa!”

Thấy cái này, Bùi Ngọc Kiều ngay lập tức dừng khóc, vội vàng cướp lấy ngọc trụ, rất sợ hắn cướp lại, nhanh chóng giấu vào tay áo.

Tur Đồ Tu nhìn ngực buồn bực.

Chính mình còn không bằng một cái ngọc trụ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Lấy được ngọc trụ, Bùi Ngọc Kiều cảm thấy mỹ mãn trở về.

Nhìn bóng lưng vui mừng của nàng, một đi không trở lại, Tur Đồ Tu mặt trầm như nước.

Đúng là đồ không tìm không phổi, không biết đền đáp ân sư. Nàng có ngày hôm nay, rốt cuộc là công lao của người nào?

Không, hắn vẫn chưa dạy dỗ tốt nàng!

Nếu đã dạy tốt, nàng nhìn thấy mình, thế nào cũng nên tôn kính yêu như học sinh nhìn thấy phụ tử. Thế nhưng nàng, đơn giản là tránh không kịp, là vì tâm lý bị đánh đòn gây ra? Nhưng không đánh thì nàng không nghe lời, hắn giảng bài, nàng thất thần, nhân rồi chỉ biết ăn, ngay cả nô tỳ của mình cũng không quản giáo được.

Yêu cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi. Học sinh ngây ngốc như nàng, không đánh sao mà thành?

Tur Đồ Tu bực mình.

Dõi theo biểu cảm muốn ăn thịt người của chủ tử nhà mình, Mã Nghị và Hạ Tông Mộc hai mặt nhìn nhau.

Chẳng biết hắn và đại cô nương Bùi gia nói cái gì, thế mà lại bực đến như vậy? Phải biết bình thường Tur Đồ Tu luôn giấu diếm hi nộ, đi tới các đại nha môn, gương mặt lạnh như băng sơn, vì vậy quan viên sợ nhất khi hắn tới làm việc, không giống tam hoàng tử Tur Đồ Dập, mặt mày hồn hậu, cho nên Vương gia nhà mình chẳng có một nhân duyên.

Nói đến tức giận, thật rất hiếm thấy.

Hai người tùy tùng hỏi cũng không dám hỏi, yên lặng theo sau lưng.

Tur Đồ Tu ra tới bên ngoài Hào phủ, gió mát quạt vào mặt, thổi đi một ít bực bội.

Nàng như vậy, khả năng còn chưa biết thân phận thật của hắn nhỉ? Đừng nói là nàng, ngay cả tiểu cô nương bình thường cũng thế, bị hắn - một Thân Vương đối đãi như vậy, chỉ sợ cũng sẽ hoang mang. Hơn nữa, nếu nàng cho hắn hôn, vậy mới là kỳ quái! Nàng cũng không phải là kẻ ngốc thực sự, vẫn biết nam nữ thụ thụ bất thân.

Nghĩ tới những điều này, Tur Đồ Tu mới hòa hoãn lại.

Hay là, nói với nàng rõ ràng chuyện này?

Nàng che giấu rất tốt. Mặc dù trùng sinh, trong nhà một người cũng không biết. Có thể thấy được nàng có bản lĩnh bảo vệ bí mật này. Nhưng hắn sợ, nói cho nàng rồi, nàng lại bắt đầu sợ hắn.

Đau đầu...

Tur Đồ Tu chỉ cảm thấy trong lồng ngực có một cỗ khí đen vọt tới, khiến cho hắn phiền não.

Ngồi trên cỗ kiệu, mắt thấy ven đường có binh mã dò xét chung quanh, hắn phân phó nói: “Khử binh mã Tur nha môn.”

Đã từng, lúc tứ hoàng huynh Tư Đồ Lan đại hôn, phụ hoàng giao cho hắn tham gia.

Hôm qua Tư Đồ Lan cũng nắm bả vai hắn cười, nói chung thân đại sự đều phó thác cho hắn, cố gắng làm náo nhiệt nhất.

Hắn nhắm mắt lại, trước mặt một mảnh đen kịt, nhớ tới có lần, năm hắn còn nhỏ, lỡ tay làm vỡ án bình bằng ngọc của Tư Đồ Lan, bị hắn mắng cho một trận, thiếu chút nữa cầm roi đánh hắn. Hắn khi đó, đến chỗ nào cũng không được yêu thích. Mẹ ruột hắn vì được sủng ái mà kiêu ngạo, sau lại nhiễm bệnh mà bỏ mạng. Hắn do Hoàng quý phi nuôi nấng, cũng không có vị hoàng huynh nào thích hắn, ngoại trừ ngũ hoàng huynh Tư Đồ Cảnh.

Hắn đối xử với mình như ca ca ruột.

Hoàng quý phi cũng đối xử với hắn rất tốt, coi như con mình sinh ra, cho nên phụ hoàng thường hay khen bà ấy hiền lương thực đức.

Khi đó, hắn dần dần cảm nhận lại tình cảm ấm áp của gia đình.

Khóe miệng lộ ra một nụ cười như có như không, tim của hắn đột nhiên an tĩnh lại.

Bùi Ngọc Kiều lấy được ngọc trụ, vội vàng trở về, cả người đỏ mồ hôi, áo lót ướt đầm, Trúc Linh bảo phòng bếp mang nước nóng lên.

Pha chế nước, không nóng không lạnh, nàng hầu hạ cô nương tắm.

Nằm ở trong thùng nước tắm, Bùi Ngọc Kiều chỉ cảm thấy mệt chết người. Gặp phải Tư Đồ Tu, lúc nào thể xác và tinh thần cũng mệt mỏi. May là đã lấy được ngọc trụ, như vậy lần sau sẽ không còn gì liên quan đến hắn. Cái người đó, nàng thực sự không hiểu, không chỉ nghiêm khắc hơn kiếp trước, có vẻ còn phức tạp hơn nhiều.

Nàng thì thầm nói với Trúc Linh: “Nếu có người hỏi thì nói làm rơi ở trong vườn, hôm nay vừa lúc nhìn thấy, dù sao mọi người cũng cho rằng ta ngốc nghếch, sẽ không hỏi kỹ.”

Trúc Linh dạ một tiếng: “Nô tỳ đã biết, cô nương.”

Bùi Ngọc Kiều không nói nữa, dĩ nhiên đã ngủ.

Lông mi dài rũ xuống, nhìn như cây quạ, nhìn nàng ngủ vừa an bình lại ngọt ngào.

Trúc Linh không đành lòng quấy rầy nàng, đổi nước tắm đã nguội lạnh trong thùng thành nước nóng, mãi đến nửa canh giờ sau, nàng mới lay nàng ấy tỉnh: “Nếu ngâm tiếp da sẽ nhăn nheo đấy cô nương.”

Bùi Ngọc Kiều đưa tay sờ lên: “A, nhăn thật này, nhưng mà rất thoải mái, khó trách người khác đều thích ngâm mình trong ôn tuyền.”

“Tiếc là kinh thành chúng ta không có, muốn đi ngâm, phải đến Vân huyện.”

“Đợi đến mùa hè, cùng tổ mẫu đi nghỉ hè!” Hai tay Bùi Ngọc Kiều cầm nước nghịch.

Hai người riu rít, nhìn như một đôi tỷ muội, Trạch Lan ở bên ngoài sắc mặt tái nhợt.

Tháng ba vừa đến, cả vườn sắc màu rực rỡ, tới giữa tháng, hải đường nở trên những nhánh cây nhìn như những đám mây.

Nàng thích thú, ngày hôm đó bảo Trúc Linh mang rổ ra, định hái hải đường về trồng, bởi vì hái vội vàng, cũng không chơi đu dây, hết sức chuyên chú, chỉ chốc lát sau đã hái được nửa rổ. Bùi Ngọc Kiều ở một bên nói: “Muội muội đang luyện chữ, lát nữa ta sẽ mang cho nàng, còn có tổ mẫu.”

Trúc Linh cười nói: “Còn có lão gia.”

“Ừ, nhưng mà cha không thích hoa lắm, không giống mẫu thân...” Trong ấn tượng, khi nàng còn nhỏ chớp mũi luôn ngửi thấy mùi hoa. Nương thích hoa, không ngừng trồng, có đôi khi cũng cài trên đầu hai đoá.

Thế nhưng sau khi bà qua đời, trong phòng của cha không có một bóng dáng hoa.

Muội muội chăm chỉ, cũng không tặng hoa cho cha, có phải sợ cha đau lòng hay không?

Nhưng trong thư phòng vẫn treo bức họa của mẫu thân mà, nếu cha sợ đau lòng, sao lại không lấy xuống?

Nàng gật đầu: “Ừ, cũng mang cho phụ thân.”

Lúc Mạnh Trinh tới, nàng còn đang chiết hoa. Từ xa nhìn thấy, nàng thỉnh thoảng nhón chân, thỉnh thoảng bám vào cành cây, Trúc Linh giúp, nàng không cho, tựa như đó là một chuyện thú vị.

Thực khiến người ta yêu thích.

Hắn bước nhanh tới, nàng đang muốn hái, hắn nâng hoa lên cho nàng: “Nhìn muội hơi mệt, huynh lấy cho muội nhé.”

Nụ cười ôn hòa, đẹp như cảnh xuân tháng ba.

Nàng không cự tuyệt: “Cảm tạ Mạnh biểu ca.”

Hắn cao hơn Trúc Linh, nâng từng cái như vậy, rất dễ.

Mạnh Trinh tìm cho nàng vài nhánh hoa đẹp nhất, cười nói: “Muội biết trồng à?”

“Mới học thôi, cũng không hẳn là biết, dù sao hoa này đã rất đẹp, không cần tia vẫn có ý cảnh.” Nàng lại bẻ một cái, đồ đầy giỏ trúc, cười đến chân mày cong cong. Cả một cái giỏ đầy hoa hải đường, bạch sắc như sương, hồng nhạt như hà, nhưng so sánh với nàng, trong nháy mắt đều có chỗ thua kém.

Nhìn khuôn mặt kiều diễm trước mặt, tim Mạnh Trinh nhảy lên một cái, khẽ cười nói: “Huynh cũng coi như đã giúp muội. Ngọc Kiều biểu muội, muội có thể tặng huynh hai nhánh hoa được không?”

“Đương nhiên là có thể, hơn nữa, lần trước huynh cho muội nguyên một hộp mứt hoa quả, muội vẫn chưa nghĩ ra cách cảm ơn huynh, hoa này tính là cái gì.” Nàng rất hào phóng lấy ra vài nhánh hoa đưa cho hắn, “Rất thơm đó. Đặt ở trong phòng, huynh học bài một thì có thể nhìn.”

Mạnh Trinh bước lên trước, ngăn cản tầm mắt của Trúc Linh, đưa tay đón.

Trong nháy mắt, ngón tay của hắn chạm vào nàng có chút tê lạnh.

Bùi Ngọc Kiều bị dọa cho giật mình, muốn rút về.

Nhưng hắn bỗng chốc nắm chặt, nắm theo cả hoa hải đường.

Ngón tay trắng nõn của nàng dường như bị rơi vào động rấn, giống như bị cắn vậy.

Mắt nàng lên, thấy hắn ôn nhu cười.

Mặt của nàng hơi đỏ lên.

Mạnh Trinh hiểu rất rõ Bùi Ngọc Kiều. Tiểu cô nương ngốc như này, bình thường rất ít ra ngoài, nam nhân gặp qua cũng ít, chưa từng hiểu biết chuyện nam nữ. Hôm nay vừa bị hắn đụng, chắc chắn trong lòng sẽ như nai con giẫm đạp, hắn chỉ cần làm cho nàng động tâm, thích hắn, sau đó muốn thú nàng dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà, cũng không thể nóng vội.

Hắn nhanh chóng buông tay ra, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn, huynh nhất định đặt trong thư phòng.”

Hắn cầm theo hoa vội vàng lướt qua.

Dường như vừa nảy nắm tay nàng, chỉ là ngoài ý muốn.

Thực ra Bùi Ngọc Kiều cũng không rõ. Dù sao chuyện này, kiếp trước cũng không có, Mạnh Trinh đối với nàng vẫn rất thân thiết, giống như đại ca đối với muội muội vậy, chưa bao giờ giống ngày hôm nay. Hay đúng là không cẩn thận? Không cẩn thận đến mức cả hoa lẫn ngón tay đều nắm? Nàng sờ sờ ngón tay, đầy bụng nghi hoặc.

Mang theo hoa hải đường, nàng đi gặp thái phu nhân, cũng đi gặp muội muội, buổi tối lại đến thư phòng của Bùi Trần để cắm vài nhánh hoa.

Buổi tối Bùi Trần trở về, nhìn thấy hoa, cau mày nói: “Ai từng tới vậy?”

“Đại cô nương, hôm nay hái nhiều hoa hải đường, ôm một ít đến tặng.” Nô tỳ cười nói, “Mang đến chỗ lão gia để một lúc, rồi nói chuyện với bức họa của phu nhân. Nô tỳ không nghe rõ lắm.”

Thì ra là con bé.

Bùi Trần ngồi xuống, đưa tay cầm lên một cành hoa, đặt ở chóp mũi khẽ ngửi.

Ngẩn ngơ, hình như thấy thê tử mỗi ngày đến thư phòng của ông, cắm một ít hoa, có đôi khi là hoa sơn trà, có đôi khi là hoa nhài, có đôi khi là ngọc trầm. Cả người bà luôn có vị hoa, giống như là đã biến thành hoa yêu, động lòng người lại không một chút yếu ớt. Thái phu nhân sinh bệnh, bà cả ngày hầu hạ, cũng không kêu khổ, dù cho thân thể mình cũng không tiện.

Lúc mang thai Bùi Ngọc Kiều thì lâm một trận bệnh, khiến cho hài tử này trời sinh có chút ngu dốt, thái phu nhân áy náy, phá lệ cưng chiều Bùi Ngọc Kiều.

Nhớ tới chuyện cũ, ngực ông đau đớn, khi đó, nếu như ông ở kinh thành thì tốt rồi.

Ông đem nhánh hoa khê đặt trên án, đứng dậy đi ra ngoài.

Ngày mười sáu tháng ba, các cô nương Đông Bình Hầu nhận được thiệp mời quý báu của trưởng công chúa, mời các nàng ngày mười tám tham gia trà thi hội.

Trưởng công chúa vừa nhắc là Tư Đồ Huyền Nguyệt, nguyên là tôn thất chi nữ, hồi nhỏ rất được hoàng thái hậu thích, thường gọi vào trong cung. Từ quận chúa tấn phong đến công chúa. Sau lại chú trọng Hứa gia công tử, không được một năm liền cùng cách. Trải qua mười mấy năm qua, bà vẫn độc thân, nếu không phải đã từng xuất giá, còn có một trai một gái, thì đã được nhiều người đồng tình.

Thế nhưng bà tài hoa hơn người, cảm kỳ thư họa, thiên văn địa lý, đều đã đọc qua, là đệ nhất tài nữ của kinh thành, thiên hạ không có mấy người tiêu sái giống bà. Hằng năm bà còn mở trà thi hội trong vườn lan, mời chúng vị cô nương gặp nhau, ngắm hoa ngâm thơ, dần dần, thậm chí được tham dự là một loại vinh quang, trái lại chưa từng nhận được thiệp mời, âm thầm mất mặt.

Sở dĩ, Bùi Ngọc Anh tự nhiên muốn đi vì nàng thích trưởng công chúa quý báu này, cũng ước ao có được cuộc sống như thế. Còn Bùi Ngọc Kiều lại có chút tâm tư.

Thực ra nàng cũng không biết chuyện của Tư Đồ Huyền Nguyệt. Một lần Trung thu, người ở trong cung tụ hội, Tư Đồ Huyền Nguyệt cũng tới bái kiến, chỉ là người này có chút thanh cao, Yên vương phi ngửa mặt, cùng với Tần vương phi nói nàng chẳng qua chỉ là ngoại thất, chẳng biết đặc ý cái gì.

Nàng không hiểu rõ, quay đầu hỏi Tư Đồ Tu, kết quả hán bảo nàng nghe chuyện người khác là bất lịch sự!

Hừ, cũng không phải nàng muốn nghe, vừa vặn nghe được mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Tối ngày đó, buổi sáng, nàng còn chưa kịp mặc váy sam, Bùi Ngọc Anh đã vội vàng tới đây.

“Muội muội, muội tới sớm vậy, ăn cơm chưa?”

“Chưa, muội tới thăm tỷ một lúc.”

Bùi Ngọc Kiều cười nói: “Ăn ở chỗ tỷ đi. Trúc Linh, người đi dọn nhà bếp làm thành hai phần.”

Trúc Linh đáp ứng.

Bùi Ngọc Anh cầm lược, chải đầu cho nàng.

Bùi Ngọc Kiều chợt cảm thấy áp lực rất lớn, không cần phải nói, nhất định là muốn nàng ở trước mặt người khác có một ấn tượng tốt.

Tay của Bùi Ngọc Anh rất khéo léo, lập tức vấn cho nàng kiểu tóc song thùi kè, còn cài vào hơn mười đóa châu hoa màu vàng nhạt, có viên mã não hồng làm đẹp, tươi mát khả ái. Nàng ấy nhìn từ trên xuống dưới, rất thoả mãn, dặn dò: “Tỷ tỷ, từ lúc tỷ bị ngã, đây là lần đầu tỷ ra mắt mọi người. Nhất định phải đẹp chút, tỷ nhớ kỹ...”

“Ta biết, ta sẽ không nói bậy, không chạy loạn!” Bùi Ngọc Kiều đáp ứng một tiếng.

Lúc hai người dùng xong cơm đi tới phòng chính thì Bùi Ngọc Họa đã chờ ở đấy. Thấy các nàng khoan thai tới chậm, ríu rít hai tiếng: “Chuẩn bị nửa ngày, thì ra là muốn tươi đẹp át hoa thơm cô ạ?”

Bùi Ngọc Anh cười rộ lên: “Muội cũng rất đẹp mà, người nào át người nào còn khó nói.”

Bùi Ngọc Họa tự nhiên được khen, lòng tràn đầy vui vẻ.

Trong khoảng thời gian này, ba người không quá mức mâu thuẫn, ở chung cũng coi như vui vẻ.

Ánh mắt của thái phu nhân xẹt qua ba người, liên tục gật đầu: “Ăn mặc rất tự nhiên. Lát nữa, tỷ muội nhớ vui vẻ hòa thuận, đừng để người ta chế giễu.”

Ba người gật đầu.

Mã thị kéo Bùi Ngọc Họa ra dặn dò vài câu, các nàng ra ngoài Thùy Hoa Môn, ngồi xe ngựa đi về hướng ngoại thành.

Bảo gia trưởng công chúa đương nhiên có phủ công chúa ở trong thành, nhưng bình thường chẳng bao giờ ở, đều ở Lan Viên.

Diện tích Lan Viên ba bốn trăm mẫu, cực kỳ rộng, bên trong đình viện, ban công đình tạ chẳng chịt. Vườn xây theo phong cách Giang Nam, lộ ra một vẻ uyển chuyển hàm xúc. Vào mùa này, đi ở trong đó, dường như đã không còn ở trong kinh thành, bên tai chỉ nghe được tiếng chim chóc. Bùi Ngọc Anh nhớ tới, Tư Đồ Huyền Nguyệt nuôi vài con đại anh vũ, còn có một vài con chim họa mi.

Ngày qua ngày của nàng ấy thật giống thần tiên.

Bùi Ngọc Anh không nhìn được nhìn chung quanh, Bùi Ngọc Họa càng ước ao, nhẹ giọng nói: “Chẳng biết sao bà ấy có được phú quý như vậy.”

Nói đến lai lịch, cha bà ấy cũng chỉ là đường thúc xa của Hoàng Thượng, đã sớm xuống dốc, thế nhưng Tư Đồ Huyền Nguyệt dựa vào một thân tài hoa làm cho Hoàng Thái Hậu thương thức, phong làm công chúa.

Bùi Ngọc Anh lắc đầu: “Chớ bàn thị phi.”

“Chỉ hiểu kỳ thôi.” Bùi Ngọc Họa có lúc rất không thích Bùi Ngọc Anh nghiêm túc, rõ ràng đều là cô nương gia, nàng ấy sao cứ giống trường bối như thế!

Nàng quay đầu dặt tay của Bùi Ngọc Kiều: “Tỷ tỷ, tỷ nói xem sao tiếng chim này dễ nghe quá vậy.”

“Đúng vậy, giống hệt đang hát khúc. Hay chúng nó đang nói chuyện với nhau?”

Bùi Ngọc Kiều đáng yêu hơn nhiều.

Bùi Ngọc Họa hì hì cười: “Chúng ta về nhà, nói với tổ mẫu mua mấy con được không? Buổi sáng nghe đến, cũng có chút thú vị.”

“Ừ, đương nhiên được, nhưng mà sáng sớm sợ ồn ã, nếu mà đang ngủ...” Bùi Ngọc Kiều có đôi lúc sẽ ngủ nướng.

“Cũng đúng.” Bùi Ngọc Họa gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, đã đi tới Lan Đình.

Tư Đồ Huyền Nguyệt thích hoa lan, Lan Viên Lan Đình, đều có chữ Lan. Trong đình hoa lan chiếm hơn năm mươi loại, mà nơi này rộng rãi, cũng thích hợp tụ hội, đã có nhiều cô nương đang ở đây. Bùi Ngọc Họa liếc mắt, bĩu môi nói: “Hứa Đại Mi còn chưa tới, cả Chu Mân kia nữa, tên nàng không phải có chữ ‘Đầu’ chứ.”

Đầu heo.

Bùi Ngọc Kiều phốc một tiếng.

Bùi Ngọc Anh nhú mày, nghiêng người liếc Bùi Ngọc Họa: “Muội lại bực cái gì?”

“Sao mà không bực được. Chu Mân kia chẳng có gì, bây giờ còn gả cho Yến vương, nhìn bộ dáng đắc ý của nàng ta kìa. Về sau chúng ta gặp nàng ta, còn phải gọi nàng ta một tiếng Vương phi đó.”

Đời trước, Chu Mân đúng là thê tử của Tư Đồ Lan, Yến vương phi, người này không tốt lắm. Chính nàng ta nói Tư Đồ Huyền Nguyệt là ngoại thất. Bùi Ngọc Kiều cũng không thích nàng ta, bởi vì khi Chu Mân nhìn thấy nàng, luôn luôn tỏ ra vẻ khinh bỉ, khinh thường nàng ngu ngốc, thậm chí, còn có chút khinh thường Tư Đồ Tu.

Nhưng mà mệnh của nàng cũng không tốt, Bùi Ngọc Kiều hơi thở dài: “Đều nói phú quý hiểm trung cầu(*). Làm Vương phi, thực ra còn không bằng làm người thường sống khoái hoạt.”

(*)富貴險中求 Phú quý hiểm trung cầu: truy cầu phú quý trong cảnh hiểm nghèo.

Hai người kia nghe được kinh ngạc.

Bùi Ngọc Anh khẽ cười nói: “Tỷ tỷ giống như đã giác ngộ, quả thực không dễ.” Hoàng gia vô tình, hiện nay thái tử bị phế, mấy vị thân vương nội bộ đấu đá lợi hại, ai cũng không biết ngày sau ra sao thì đã bỏ mình. Nàng nói với Bùi Ngọc Họa, “Muội đã biết nàng ấy là ai rồi, không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên đắc tội.”

Bùi Ngọc Họa cũng tán thành lời này, kinh thành tàng long ngoạ hổ, người chói mắt vô cùng nhiều, chẳng lẽ nàng có thể để ý tất cả sao?

Nàng thở dài, theo Bùi Ngọc Anh cùng những cô nương khác chào hỏi.

Đếm đếm, có chừng hai mươi người.

Đông Bình Hầu phủ ở kinh thành cũng không phải người vô danh, Bùi Trăn lại lập công lớn, mắt thấy các nàng đến, các cô nương khác quay thành một vòng chào đón.

Đang vấn lễ, Hứa Đại Mi đã đến, thấy Bùi Ngọc Anh, nhếch lông mày như người thắng cuộc cười nói: “Nhị cô nương, biệt lai vô dạng(*)?”

(*) Biệt lai vô dạng: hi vọng bạn vẫn khoẻ từ khi chúng ta chia tay

Giọng nói của nàng tràn đầy khiêu khích, lại thêm từ trước đến nay có thói quen kiêu ngạo trong giới quý nữ, ai cũng không muốn đắc tội nàng, vì vậy tất cả mọi người đều có bộ dáng sống chết mặc bay.

Trong Lan Đình nhất thời an tĩnh cực kỳ.

Cái an tĩnh này làm cho mọi người đều lúng túng.

Bùi Ngọc Kiều khó chịu thay cho muội muội, nhưng Bùi Ngọc Anh nhẹ giọng cười nói: “Thấy Hứa cô nương mặt mày tươi tỉnh, có lẽ đã lĩnh hội được ý sự, không ngại nói nghe một chút?”

Dĩ nhiên không nổi giận chút nào, tấm lòng rộng mở.

Hứa Đại Mi để ý, lo lắng không biết tại sao Bùi Ngọc Anh có thể như vậy, nàng ta chính là người bị vứt bỏ! Nàng liếc mắt nhìn Bùi Ngọc Kiều, tỷ tỷ nàng cũng là đồ không ai thêm lấy, khinh thường nói: “Ta chưa bao giờ thất ý, nói gì đắc ý. Ta chỉ là quan tâm các ngươi, Bùi đại cô nương cũng đã mười sáu, cũng chẳng biết ngươi và nàng, người nào gả ra ngoài trước đây.”

Lời này có chút quá đáng!

Bùi Ngọc Anh đang không muốn trở mặt với nàng ta trước đám đông, nhưng nàng ta cứ châm chọc như vậy, cũng chạm phải giới hạn, sắc mặt lạnh lùng nói: “Hôm nay áo mũ chỉnh tề, nam nhân được cá quen nom(*) rất nhiều, sớm gả ra ngoài, không bằng trễ một chút. Nhìn lắm người, tương lai hận không thể đào ra trồng mất, trên đời này không có thuốc hối hận đâu, Hứa cô nương, ngươi nói có phải không?”

(*) Được cá quen nom: ăn cháo đá bát

Có vài người nghe được, biết được nội tình, mặt mặt thay Hứa Đại Mi. Cũng không biết nàng ta có gì hay mà đắc ý. Chu Dịch cũng chỉ là một nam nhân nay Tần mai Sở(*).

朝秦暮楚 Nay Tần mai Sở : tráo trở bất thường, hay lật lọng

Chưa từng nghe, nhỏ giọng hỏi người khác, rất nhanh mọi người đều biết.

Hứa Đại Mi nghe thấy tiếng xì xào bàn tán, khuôn mặt biến thành màu đỏ như heo.

Bùi Ngọc Họa vỗ tay mà cười: “Có vài người, không biết chữ xấu viết như thế nào, phải ta, đã sớm đào lỗ mà chui vào.”

Hứa Đại Mi không chịu được, xoay người chạy ra ngoài.

Chúng vị cô nương không ưa Hứa Đại Mi, đều âm thầm cười rộ lên.

Dù sao nàng ta chạy đi, cũng không biết là ai đang cười.

Mấy bà tử nhìn thấy, nhẹ giọng nói cho Tư Đồ Huyền Nguyệt.

Bàn tay trắng tuyết của bà đang cầm tuyệt cao, lòng bàn tay sạch sẽ, người chừng ba mươi, da trắng mềm nhẵn nhụi, nhìn chỉ giống nữ tử hơn hai mươi. Dung mạo đáng người cũng rất tốt, mặt trái xoan, mắt hạnh, mũi cao, cái miệng nhỏ nhắn, không tìm được bất kỳ tỷ vết nào, nếu như nhìn kỹ, thì thấy hơi gầy, xương gò má có chút cao.

“Không có giáo đường. Ta nể mặt quý phi nương nương mới mời nàng. Đúng là thất sách, sang năm không mời nàng ta nữa.” Bà nhìn nam tử ngồi đối diện, hần mặc cẩm bào xanh nhạt, dựa lưng vào ghế gấp hải đường, có vài phần lười biếng, nhưng cũng khiến người khác khó bỏ qua. Khóe miệng bà lộ ra ý cười, như có như không hỏi, “Ngươi mới vừa nói, ngươi tới xem cô nương nhà ai?”

Trong Lan Đình, nô tỳ bày các tấm đệm lót, bắt đầu bung dưa và trái cây điểm tâm, còn rót trà ngon, các cô nương đều ngồi xuống.

Lúc này, Thẩm Thi Quang và Hà Thục Quỳnh mới đến.

“Nghe nói vừa bỏ qua một trò hay.” Hà Thục Quỳnh hé miệng cười, liếc mắt nhìn Hứa Đại Mi đang ngồi xa xa, “Đáng tiếc.”

Tuy rằng Bùi Ngọc Anh châm chọc Hứa Đại Mi, nhưng chuyện này rốt cuộc đối với nàng cũng có thương tổn, dù sao nàng vốn sẽ gả cho Chu Dịch, tâm chắc chắn là không thoải mái.

Đáng lẽ là không nên nói.

Thẩm Thi Quang nhú nhú mày, đôi chủ đề cười nói: “Ta vốn định chờ khi trời âm áp hơn thì mời cái ngươi đến, kết quả trong nhà có một số việc, ca ca

tham gia hội thi, lại trì hoãn thêm, đến tận cuối tháng ba...” Tháng ba các học sinh thi hội, phải thi đến tận ngày mười lăm tháng ba, mấy ngày nay mới được rời khỏi trường thi.

Bùi Ngọc Anh đương nhiên biết, nhà mình có hai vị đường ca đường đệ cũng đã trải qua, nàng cười nói: “Không sao, dù sao chúng ta cũng gặp nhau ở đây.”

Hà Thục Quỳnh thấy Thẩm Thi Quang chỉ lo đề ý Bùi Ngọc Anh, có chút mất hứng, chớp mắt nói: “Biểu ca ta cũng thi, Thi Quang, người cảm thấy ca ca người và biểu ca ta, người nào lợi hại hơn?”

“Điều này khó nói, ca ca ta thường nói Từ công tử sách luận riêng một ngọn cỏ, khiến người khác cảm thấy mới mẻ, đó là điều huynh ấy không bằng. Còn nữa, vẫn không có đệ nhất, cũng không dễ tranh cao thấp.”

Thẩm Mộng Dung thi Bùi Ngọc Anh biết, còn Từ công tử là ai, nàng chẳng biết, Bùi Ngọc Họa cũng tò mò, cướp hỏi: “Hà cô nương, biểu ca người là ai thế, sao ta chưa từng nghe nói qua.”

“Biểu ca ta tên Từ Hàm, Giang Nam đại nho Trương Khuê các người biết không, biểu ca ta là đồ đệ của ngài ấy, mới đến kinh thành không lâu.” Ánh mắt Hà Thục Quỳnh tràn đầy kiêu ngạo, nhìn ra được, nàng rất ngưỡng mộ Từ Hàm, dĩ nhiên là vì quang vinh của hắn.

“Là đồ đệ ngài ấy sao!” Mấy cô nương cũng kinh ngạc vạn phần, đương niên Trương Khuê lấy được chức trạng nguyên, nổi danh kinh thành, vốn là tiền đồ vô lượng, bao nhiêu người muốn kết thân, kết quả ông chỉ không ở quan trường, từ biệt Hoàng Thượng trở về Giang Nam mở thư viện. Nếu Từ Hàm này là đồ đệ tâm đắc của ông ấy, nói vậy hẳn là bất phàm.

Hà Thục Quỳnh nâng chung trà lên rót vào cốc uống một hớp: “Đội lạt nữa biểu ca ta tới đón ta, các người nếu tò mò, có thể nhìn một cái.”

Nghe các nàng nói chuyện này, Bùi Ngọc Kiều gấp vô cùng, tốt nhất là đừng gặp Từ Hàm nha!

Lần này muội muội đã biết tên Từ Hàm, nói không chừng lát nữa còn gặp Từ Hàm trong nhà, không đúng không đúng, nàng đã quen Hà Thục Quỳnh, có thể lát nữa sẽ nhìn thấy Từ Hàm.

Nhưng nàng lại không thể nói, Từ Hàm về sau sẽ cười tiểu thiếp, đối xử không tốt với muội muội, người khác sẽ coi nàng như kẻ điên.

Đúng lúc này, Tư Đồ Huyền Nguyệt đi ra, giống như chúng tinh cùng nguyệt(*).

(*) 眾星拱月 đám sao vây quanh mặt trăng.

Nàng vội vàng nói: “Các người trông kia, trường công chúa tới!”

Mọi người ngẩng đầu, không nói thêm gì nữa.

Cuối cùng Bùi Ngọc Kiều thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Hội trà thi cũng chính là tiệc trà xã giao, lấy thơ kết bạn, vì vậy tới đây không biểu hiện chút tài năng thì không được.

Tư Đồ Huyền Nguyệt vốn là một nữ nhân tài ba, vừa tới đã đem ra tặng vật, là một cặp vòng tay Nhi Dương Chi Ngọc, giá trị xa xỉ, bà mỉm cười nói người nào làm thơ hay nhất thì sẽ nhận được.

Các cô nương hăng hái, đều vắt trán suy nghĩ.

Bản vẽ làm thơ, Bùi Ngọc Kiều không làm được, miễn cưỡng chất góp nộp lên hai câu, may là chữ viết không sai, cũng không có người chê cười. Năm ngoài người đứng đầu là Bùi Ngọc Anh, năm nay nàng không dùng hết khả năng, cuối cùng Thẩm Thi Quang đứng nhất, tất cả mọi người cười chúc mừng.

Chơi đùa tận hứng, viết xong thơ, rồi lại ngắm hoa.

Bùi Ngọc Anh vì tỷ tỷ, mang theo nàng nói chuyện cùng các cô nương khác. Bùi Ngọc Kiều muốn lấy lại chút mặt mũi và làm vẻ vang người nhà, lúc này rất cẩn thận, ngôn hành cử chỉ khéo léo, đối đáp thành thạo. Người bên ngoài âm thầm lấy làm kỳ lạ, tất nhiên là thay đổi cái nhìn về nàng, ngay cả Tư Đồ Huyền Nguyệt cũng cười nói: “Lần này người làm ta bất ngờ nhất chính là Bùi đại cô nương.”

Câu nói này càng làm cho người ta tin tưởng hơn.

Ánh mắt Bùi Ngọc Anh cảm kích.

Tư Đồ Huyền Nguyệt mỉm cười với nàng, lúc nói chuyện, gọi ba tỷ muội tới nội đình.

“Có thể đánh cờ không?” Bà hỏi Bùi Ngọc Anh.

Bùi Ngọc Anh cười nói: “Hiểu sơ một chút”

Tư Đồ Huyền Nguyệt lại quay qua Bùi Ngọc Họa nói: “Ta thấy ngươi vẽ rất có ý cảnh, không ngại vẽ cho ta một bộ cảnh xuân đồ chứ.”

Bùi Ngọc Họa mừng rỡ, tất nhiên nhận lời.

Hai người này đều có chuyện làm. Một cùng Tư Đồ Huyền Nguyệt chơi cờ, một ở bên cạnh vẽ tranh, chỉ có Bùi Ngọc Kiều không có chuyện gì làm. Nàng xem hiểu một chút cờ, suy nghĩ theo, nhưng dù sao cũng gốc gác nghề, trợn cờ đi được mười bước, nàng không theo kịp nữa, một mình ra ngoài ngắm hoa.

Vào lúc này, đột nhiên có điểm tịch tịch.

Quả nhiên, người thông minh và người thông minh ở cùng một chỗ, có lẽ Bảo gia trưởng công chúa cũng cảm thấy nàng ngốc?

Nàng bước hai bước, dựa người lên lan can xem cá.

Con cá bơi qua bơi lại, vô ưu vô tư, ở trong nước vẽ lên từng đợt sóng gợn, nàng xem một chút liền vui vẻ.

Cá so với người, càng không thông minh chút nào, nhưng chúng nó khoái hoạt như vậy! Nàng nhìn cái bóng của mình trong nước, tiểu cô nương vừa xinh xắn vừa đáng yêu, đôi mắt tựa bích thủy, đôi môi tựa cánh hoa. Trong trí nhớ, chợt nhớ tới mẫu thân từng nói, Kiều nhi như thế nào nương cũng hiểu rõ nhất. Đúng vậy, có nhiều người yêu thương nàng như vậy, không có gì phải thương tâm.

Mặt nước trong suốt, ở bên cạnh nàng, đột nhiên có thêm một bóng người.

Áo choàng phản chiếu trong hồ nước xanh biếc, rung động khẽ nhúc nhích, giống như đồng cỏ và nguồn nước. Nhưng đợi đến lúc nàng nhìn rõ là ai, sợ đến giật mình một cái, nhảy dựng lên định chạy.

Tư Đồ Tu bắt nàng lại: “Đừng đi.”

Nàng cứng lại.

Nhìn xung quanh, phát hiện hai người nhà hoàn chẳng biết đã đi đâu, không biết chuyện gì đang xảy ra, không phải là theo sau lưng nàng sao?

Thấy mắt nàng đảo tới đảo lui, Tư Đồ Tu giải thích: “Bản vương mượn danh trưởng công chúa, bảo các nàng đi làm việc khác rồi.”

Nàng mất hứng, ngoan ngoãn đứng ngay ngắn, tay nắm lấy lan can, hồi lâu mới nói: “Ngươi muốn đòi ngân phiếu sao?”

Lần trước trả ngọc trụ không công cho nàng, không cảm tiền, có lẽ là nghĩ nàng thiếu nợ hắn.

Tư Đồ Tu buồn cười.

“Ngươi cầm theo ngân phiếu sao?” Hắn hỏi.

Bùi Ngọc Kiều ừ một tiếng: “Có hai mươi lượng, có đủ hay không?”

“Ngươi nghĩ bản vương thiếu tiền?”

Nàng không lên tiếng.

Hắn khẳng định không thiếu tiền, trong vương phủ cái gì cũng có, so với Hầu phủ thì bọn hắn sinh ra trong phú quý, trước đây khi nàng là Vương phi, đồ nàng mặc và đeo đều là đồ cực tốt, có thứ còn là đồ trong cung mang tới.

Tư Đồ Tu thấy nàng trầm mặc, đưa tay vuốt tóc nàng.

Hôm nay nàng búi tóc chải đầu vô cùng đẹp, phía trên tiểu châu hoa hình như cài mấy bông hoa nhài ở giữa, làm nổi bật mái tóc như mực đen.

Bùi Ngọc Kiều rút đầu lại, né tránh tay hắn, nghiêm mặt nói: “Điện hạ, nếu người không cần ngân phiếu nữa, hai ta coi như thanh toán xong.”

Có thể không hôn, không sờ được không!

Đôi mắt Tư Đồ Tu hơi nheo lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hỏi: “Thanh toán xong, lẽ nào bản vương không thể gặp ngươi, không thể nói chuyện với ngươi?”

“Cái này...” Bùi Ngọc Kiều suy nghĩ một chút, “Ngươi tại sao muốn nói chuyện với ta? Ngươi là thân vương cao quý, lẽ nào ngay cả một người để nói chuyện cũng không có.” Nàng ở một bên lui về phía sau, “Ta cái gì cũng không hiểu, người nói với ta, ta hết thấy không biết.”

Lông mày Tư Đồ Tu giật giật, thiếu chút nữa muốn mắng người.

Hắn cũng không thể nói nàng là thê tử hắn.

Nhìn khuôn mặt thiên chân vô tà của nàng, hắn thực sự chẳng biết nên nói cái gì. Lần trước gặp nàng còn khiến hắn tức giận một hồi, khi nghe Mã Nghị bẩm báo, nàng tới phủ Bảo gia trưởng công chúa làm khách, hắn không nhận được. Nhớ tới đời trước, có thời điểm, nàng mỗi ngày ở bên cạnh hắn, hắn muốn thế nào thì được thế đó.

Nàng chưa bao giờ phản kháng.

Bây giờ, đúng là đã đủ lông đủ cánh!

Bùi Ngọc Kiều nhìn hắn trầm mặt, chỉ cảm thấy trên người càng ngày càng lạnh.

Hắn muốn phát tác!

Nàng cất bước bỏ chạy.

Nhưng tay hắn thật dài, chốc cái ôm nàng vào trong ngực, mặt của nàng áp vào cằm bảo của hắn, cả người run lên, khẽ nói: “Ta muốn gọi trưởng công chúa!”

“Ngươi nghĩ trưởng công chúa sẽ quản bản vương?”

Quan hệ giữa Tư Đồ Huyền Nguyệt và hắn khác với những hoàng tử khác. Thân mẫu của Tư Đồ Tu là biểu muội của Tư Đồ Huyền Nguyệt, tình cảm không bình thường. Bùi Ngọc Kiều đột nhiên nhớ tới, thảo nào ngày đó nàng nói ngoại thất, hắn có chút tức giận, dù sao Tư Đồ Huyền Nguyệt không chỉ là thân thích của phụ thân hắn bên kia mà cũng là thân thích của mẫu thân hắn.

Có chút phức tạp!

Nàng khẽ lắc đầu, cảm giác được hai tay hắn ôm. Có một loại cảm giác bất lực, không thể gọi người, cũng không thể trốn thoát, không thể đánh hắn.

Cơ thể hắn thực cứng, đánh, chỉ tội làm đau bản thân.

Nàng chấp nhận số phận không nhúc nhích.

Hắn nhàn nhã xoa tóc của nàng.

Sợi tóc đen kịt trơn tru trượt xuống ngón tay thon dài của hắn, lộ ra tình cảm nhân nhật ấm áp, có thể so với tơ lụa quý giá đẹp đẽ nhất trên đời.

Bùi Ngọc Kiều cắn môi chịu đựng, đúng lúc này, chỉ nghe “Đình” một tiếng, một hồng châu hoa từ trên búi tóc rơi xuống mặt đất. Nàng nghĩ cơ hội tới, vội vã khẩn cầu: “Đồ trang sức của ta rớt, điện hạ, ngài có thể buông ra được không, ta nhặt nó lên.”

“Không thể.”

Thỏ am hiểu nhất là chạy trốn.

Quả nhiên bị hắn từ chối, thân thể trong lòng thoáng cái ỉu xù, vai sụp xuống, tựa như bùn tùy hắn nhào nặn.

Hắn rất muốn cười, thân nhiên nói: “Ngươi cứ sợ ta như vậy?”

Bây giờ là vấn đề sợ hay không sao? Bùi Ngọc Kiều giọng buồn buồn: “Một lát nữa muội muội không thấy ta, tất nhiên sẽ tìm ra, điện hạ người như vậy... Là không đúng, nếu như cha ta biết được, cũng sẽ...” Việc hắn đang làm đều là của đảng đồ tử, chắc chắn người nhà nàng không cho phép!

Tay hắn dừng một chút, chậm rãi nói: “Muốn ta buông ngươi ra cũng được, nhưng ngươi phải đáp ứng bản vương một việc.”

“Chuyện gì?” Nàng vội hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nàng lên, ánh mắt lóe lên vẻ mong đợi.

“Từ nay về sau, ngươi không được sợ ta.” Hắn nói, “Bản vương sẽ không ăn thịt ngươi.”

Ánh nắng rơi xuống, chiếu sáng mặt hắn, nhuộm một vàng sáng hoàng kim, thoạt nhìn cảm giác không chân thật.

Hắn tự nhiên, bảo nàng không phải sợ hắn.

Bùi Ngọc Kiều không giải thích được, lẩm bẩm nói: “Tại sao? Người là Sở Vương điện hạ, thiên hạ không có mấy người không sợ ngài.”

“Người không sợ là được.” Hắn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng, “Chỉ có người, hiểu không?”

Trong con người của nàng hiện lên nghi hoặc.

Từ lúc gặp nhau ở Minh Quang Tự, lúc hắn lượm ký văn, giữa bọn họ thật giống như có một sợi dây, đến chỗ nào đều có thể nhìn thấy hắn, nhưng vì cái gì nhỉ? Trên đời này không có chuyện vô duyên vô cớ dây dưa, Tư Đồ Tu thường nói “Sự xuất tất có nhân”, cho nên hắn bình tĩnh cũng là có nguyên nhân.

Lẽ nào...

Á, không, nàng nghĩ đến Tư Đồ Tu có thể cũng trùng sinh, kiên quyết gạt bỏ.

Nàng biết mình giả cho hắn, trong lòng hắn chắc chắn không vui, bởi vì mỗi lần tụ hội với người trong hoàng thất, ánh mắt của mọi người đều có chút cổ quái. Hắn bởi vì nàng, trở thành trò cười, cho nên hắn mới hao hết tâm lực giáo dục nàng, không muốn nàng làm mất mặt, liên lụy đến vương phủ. Nàng khi đó cũng chẳng biết, nhưng thời gian lâu dần cũng chậm rãi hiểu.

Cho nên, nếu hắn thực sự trùng sinh, chắc chắn hắn sẽ không tới tìm nàng.

Thế nhưng, nếu không phải hắn trùng sinh, lại không giải thích được.

Làm sao để xác nhận đây?

Bùi Ngọc Kiều nghĩ đến đầu đầu, nửa ngày mới có chủ ý: “Người thực sự muốn ta không sợ người?”

“Đúng.”

“Vậy người khom người xuống.”

Tư Đồ Tu nhíu mày: “Vì sao?”

“Ta muốn biết người có nói thật hay không.” Nàng nhìn hắn, mắt to sáng lấp lánh, trước nay chưa bao giờ chăm chú như vậy.

Tư Đồ Tu cũng không biết nàng muốn làm gì, hơi cúi người xuống.

Nào ngờ, Bùi Ngọc Kiều lại nắm lấy lỗ tai hắn.

Ngón tay lạnh như băng truyền đến cảm giác mát lạnh, mặt của hắn chợt đỏ lên.

Đường đường một thân vương, lại bị một tiểu cô nương捏éo lỗ tai, ánh mắt của hắn bắn thẳng về phía nàng, như hai ngọn lửa rực cháy. Cơ thể hắn phát ra tức giận, có thể đem không khí chung quanh thiêu đốt, Bùi Ngọc Kiều sợ đến mức cả người run lên, vội vã buông tay ra.

Mặt tiểu cô nương tái nhợt, dựa lưng lên lan can, ngón tay dài nhỏ vắt chéo nhau.

Chỉ cần hắn gào to một tiếng, nàng sẽ khóc.

Sợ thành như vậy, làm gì không làm, lại dám véo lỗ tai hắn!

Nếu dựa vào tính tình của hắn trước kia, hắn chắc chắn sẽ mắng nàng. Nhớ tới lần trước nàng khóc ở trước mặt mình, hắn cố gắng nhịn xuống nói: “Người bảo bản vương cúi người xuống, là để làm việc này?”

Thế mà hắn không mắng nàng!

Con người Bùi Ngọc Kiều mở to, hắn không phải trùng sinh rồi.

Nàng hơi buông lỏng một chút nói: “Ta muốn nhìn xem người có hung dữ không, người không hung dữ... Ta... Ta sẽ không sợ người.”

Tư Đồ Tu nghe được câu này, cả người đều ngưng trệ, tiến không được, lui không xong. Lúc này tự nhiên nghĩ đến chuyện Hàn Tín nhẫn khổ - hạ chi nhục(*), nhưng hắn là vì cái gì đây, lại phải chịu cái này? Đúng vậy, không nhẫn, nàng lại muốn trốn, chẳng lẽ hắn lại phải dỗ nàng? Quên đi, nam nhân có được dân được.

(*)Hàn Tín không quên bữa ăn lúc đói, rèn giữ chữ Tín

Lòng ngực hắn thẳng tắp, mắt nhìn nàng: “Vậy bây giờ người đã tin chưa?”

“Ừ.” Bùi Ngọc Kiều gật đầu.

Cuối cùng cũng có tiến bộ, Tư Đồ Tu giương cằm lên: “Ngươi qua đây một chút.”

Bùi Ngọc Kiều tiến về trước hai bước.

“Xa như vậy, sao cùng bản vương nói chuyện được? Không phải là không sợ sao?”

“Thế nhưng gần như vậy, cũng không tiện, nam nữ thụ thụ bất thân, “ Bùi Ngọc Kiều không thích hấn động tay động chân, “Cô nương gia quan trọng nhất danh tiếng, vạn nhất việc này truyền ra bên ngoài, sẽ rất khó xuất giá.”

“Xuất giá?” Tư Đồ Tu nhếch lông mày, ánh mắt có chút sắc nhọn, “Ngươi muốn gả cho ai?”

Bùi Ngọc Kiều còn chưa đáp.

Phía sau Bùi Ngọc Anh đi từ nội đình tới, gọi: “Tỷ tỷ, tỷ mau tới đây, tỷ...”

Thanh âm dừng lại, ánh mắt nàng rơi vào người Tư Đồ Tu, nam nhân trẻ tuổi so với tỷ tỷ cao hơn nửa đầu, dáng người cao ngất, đứng chấp tay, hai hàng lông mày tự cao tự đại. Hấn và tỷ tỷ cách rất gần, thiếu chút nữa là đứng sóng vai, đây không phải là... Nàng kinh ngạc, là công tử ngày đó xuất hiện ở Minh Quang Tự!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Trùng Sinh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.